

**Определение № 261137 от 18.12.2020 г. на СГС по
в. ч. н. д. № 4158/2020 г.**

Данни за делото	
Съд:	Софийски градски съд
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	4158
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	НО IV въззивен състав, ИВАН Г. КИРИМОВ, АТАНАС Н. АТАНАСОВ, АТАНАС С. АТАНАСОВ
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	261137
Дата на постановяване:	18.12.2020 г.
Дата на влизане в сила:	18.12.2020 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	

Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№.....

гр. София, 18.12.2020 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, IV въззивен състав, в закрито заседание на осемнадесети декември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АТАНАС С. АТАНАСОВ

ЧЛЕНОВЕ: АТАНАС Н. АТАНАСОВ

ИВАН КИРИМОВ

като разгледа докладваното от младши съдия Киримов в. н. ч. дело № 4158 по описа за 2020 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод постъпил протест на прокурор от СРП срещу определение № 163861 от 29.07.2020 г. постановено по н. ч. д. № 9793/2020 г. по описа на СРС, НО, 19 състав, с което е отменено постановление на СРП от 24.06.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП.

В протеста се претендира незаконосъобразност на първоинстанционното определение, в която връзка се навеждат подробни съображения. Твърди се, че е неправилен изводът на съда, че в постановлението за прекратяване на наказателното производство с следвало да бъде излагана и преповтаряна фактическата обстановка, приета за установена от представителя на СРП в постановление за спиране от 06.06.2019 г., тъй като при прекратяване на делото на основание чл. 24, ал. 5, т. 1 от НПК следва да бъдат изложени единствено аргументи защо прокурорът счита, че е налице основание за прекратяване. Отделно намира за неправилен и изводът на съда, че извън правомощията на прокурора е да прекрати наказателното производство на основание чл. 24, ал. 5, т. 1 от НПК. Направено е

искане за отмяна на атакуваното определение и постановяване на ново, с което да бъде потвърдено постановлението на СРП от 24.06.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП. Препис от протеста е връчен на Г. В. Г., като към настоящия момент не е постъпило възражение от нейна страна.

Въззивният състав на Софийски градски съд, като взе предвид доводите в протеста и доказателствата по делото и като извърши цялостна служебна проверка на атакуваното определение, намери за установено от фактическа страна следното:

ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП е образувано срещу неизвестен извършител, за това, че на 20.08.2017 г., в гр. *****, на площадката на седми етаж се закарал с убийство на В. Г. и това закарване би могло да възбуди у Г. В. Г. основателен страх от осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1 от НК.

В хода на досъдебното производство са осъществени следните действия по разследването – приобщено е писмено доказателство – СМУ на Г. Г. /л. 6/; разпитани са свидетелите М. К. А., Н. К. А. и Г. В. Г.; назначена и изготвена е видеотехническа експертиза на представен от М. А. и приобщен до делото 1 брой оптичен диск CD-R/700 MB с надпис "Advan CD R/ и фабричен номер "HCR80U52CP1"; назначена и изготвена е СППЕ и СМЕ на свидетелката Г.;

С определение от 17.05.2018 г. постановено по н. ч. д. № 6768/ 2018 г. по описа на СРС, НО, 16 състав, влязло в сила на 02.03.2019 г., е отменено постановление на прокурор от СРП от 22.02.2018 г., с което е прекратено наказателното производство по ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП, като е посочено, че макар да са налице предпоставки за прекратяване на наказателното производство, това следва да стане с мотивиран акт на СРП, а такъв към момента не бил налице.

С постановление от 06.06.2019 г. ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП е спряно наказателното производство и са

дадени указания на Г. В. Г., че в срок от шест месеца, считано от датата на получаване на препис от постановлението, може да подаде тѣжба до първоинстанционния съд по реда на чл. 81 от НПК. В мотивите към постановлението е прието, че по досъдебното производство не са събрани доказателства, от които да може да се направи извод за отправена закана с убийство от страна на М. А. спрямо Г. Г.. В същото време били налице доказателства единствено за осъществен състав на престѣпление по чл. 130, ал. 1 от НК от А. по отношение на Г., което обаче било от частен характер и се преследва по тѣжба на пострадалия до първоинстанционния съд, поради което производството е спряно и на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК на Г. е указано, че може в шестмесечен срок да подаде тѣжба за посоченото престѣпление.

Препис от постановлението е връчен на Г. Г. на 17.06.2019 г. /л. 92 от ДП/.

По нейна жалба е образувано н. ч. д. № 10666/2019 г. по описа на СРС, НО, 104 състав, като с определение от 23.07.2019 г. постановлението е потвърдено.

С постановление от 24.06.2020 г. наказателното производство по ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП, е прекратено. В мотивната част на същото е посочено, че е водено за престѣпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Посочено е, че предвид изтеклия шестмесечен срок, в който Г. Г. е имала възможността да подаде тѣжба, но не го сторила са налице предпоставки за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 5, т. 1 от НПК.

С определение № 163861 от 29.07.2020 г. постановено по н. ч. д. № 9793/2020 г. по описа на СРС, НО, 19 състав /предмет на разглеждане от настоящата инстанция/ е отменено постановление от 24.06.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 2010/2017 г. по описа на 09 РУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП. Първоинстанционният съд е приел, че постановлението е немотивирано, доколкото липсват аргументи какво се приема за установено като фактическа обстановка и въз основа на кои доказателства. Посочено е, че не са били налице предпоставки за спиране на ДП, тъй като при преценка

на прокурора, че не е налице престъпление от общ характер е следвало да бъде прекратено наказателното производство. Изложени са аргументи, че е извън правомощията на прокурора да прекратява наказателното производство на основание чл. 24, ал. 5, т. 1 от НПК. Отделно е посочил, че прокурорът не е изследвал въпроса от кога следва да се брой предостновеният на Г. шестмесечен срок за подаване на частна тъжба.

При така установеното от фактическа страна, настоящата страна намира от правна страна следното:

Производството по делото е процесуално допустимо, доколкото е образувано по подаден от надлежна страна частен протест, в надлежна форма и в предвидения преклузивен срок, но същият се явява неоснователен по следните съображения:

Видно от материалите по делото ДП № 2010/2017 г. по описа на ОУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП е образувано срещу неизвестен извършител, за това, че на 20.08.2017 г., в гр. *****, на площадката на седми етаж се закарал с убийство на В. Г. и това закарване би могло да възбуди у Г. В. Г. основателен страх от осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3, пр. 1, вр. ал. 1 от НК. С постановление от 06.06.2019 г. ДП № 2010/2017 г. по описа на ОУ-СДВР, пр. пр. № 40917/2017 г. по описа на СРП е спряно и са дадени указания на Г. В. Г., че в срок от шест месеца, считано от датата на получаване на препис от постановлението, може да подаде тъжба до първоинстанционния съд по реда на чл. 81 от НПК. В мотивите към постановлението е прието, че по досъдебното производство не са събрани доказателства, от които да може да се направи извод за отправена закана с убийство от страна на М. А. спрямо Г. Г.. В същото време били налице доказателства единствено за осъществяване състав на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, причинена от А. на Г., което обаче било от частен характер и се преследва по тъжба на пострадалия до първоинстанционния съд, поради което производството е спряно и на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК на Г. е указано, че може в шестмесечен срок да подаде тъжба за посоченото престъпление.

При така установеното настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд, че при

преценка от страна на прокуратурата, че не е налице престъпление от общ характер е следвало прокурора да прекрати наказателното производство. Действително разпоредбата на чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК е допълнена /влязла в сила 22.01.2019 г., доп. – ДВ, бр. 7/, като е предвидено, че прокурорът прекратява наказателното производство и в случаите на чл. 24, ал. 6 от НПК, която от своя страна препраща към разпоредбата на чл. 24, ал. 5, т. 1 от НПК, но настоящата инстанция намира, че това се отнася единствено до случаите, в които, в хода на досъдебното производство се установи, че престъплението /от общ характер/, по повод на което е образувано наказателното производство, е такова от частен характер /например образувано за престъпление по чл. 144, ал. 1, но се установи, че е по чл. 144, ал. 1, вр. чл. 161, ал. 1 от НК/. В противен случай би се стигнало до ситуация като настоящата, в която прокурорът преценява, че не е извършено престъпление от общ характер /чл. 144, ал. 3 от НК/, но има данни за престъпление от частен характер /чл. 130, ал. 1 от НК/, спира наказателното производство, а впоследствие и прекратява същото /поради неподадена тъжба в законоустановения срок/, без да може да се извърши съдебен контрол по отношение на изводите на прокурора за липса на престъпление от общ характер. Не такъв е разумът вложен в посочената разпоредба, доколкото така би се стигнало до прекратяване на наказателното производство единствено на формално основание /неподадена тъжба в законоустановения срок/, както посочва и прокурорът в протеста си, без да бъдат изложени мотиви, след извършен обстоен анализ на доказателствата по делото, защо смята, че са налице предпоставките за прекратяване на наказателното производство, образувано по данни за извършено престъпление от общ характер.

О друга страна, настоящата инстанция споделя и изводите на първия съд, че в постановлението за прекратяване липсват аргументи какво се приема от фактическа страна и въз основа на какви доказателства. Следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 199, ал. 2 от НПК всяко постановление следва да съдържа мотиви. Не могат да бъдат споделени изводите изложени в протеста, че доколкото такива се съдържат в

постановлението за спиране, не следва да се преповтарят и в постановлението за прекратяване. Съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 5 от НПК съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Именно в него следва да бъдат изложени съображенията на прокурора защо смята, че са налице предпоставките по чл. 243, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК след съвкупен анализ на материалите по делото, за да може да се проследи начинът на формиране на вътрешното му убеждение и дали съответства на изискванията на чл. 14, ал. 1 от НПК, доколкото с този негов акт се решава по същество съдбата на образуваното наказателното производство.

Предвид така изложените съображения въззивният съд намира, че частния протест се явява неоснователен, а първоинстанционното определение следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения Софийски Градски съд
ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 163861 от 29.07.2020 г. постановено по н. ч. д. № 9793/2020 г. по описа на СРС, НО, 19 състав

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.

**Определение № 358 от 1.03.2022 г. на РС - Бургас
по ч. н. д. № 643/2022 г.**

Данни за делото	
Съд:	Районен съд - Бургас
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	643
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	АНДОН ВЪЛКОВ ВЪЛКОВ
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	358
Дата на постановяване:	01.03.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 358 гр. Бургас, 01.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, I СЪСТАВ, в закрито заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АНДОН В. ВЪЛКОВ

като разгледа докладваното от АНДОН В. ВЪЛКОВ
Частно наказателно дело № 20222120200643 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на Ш. А., роден на 20.01.1960 г., гражданин на Република Турция, чрез пълномощника си адв. К. Т. от БАК /л. 27 от т. 1 от ДП/, срещу постановление на РП - Бургас от 29.10.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, е прекратено наказателното производство по ДП 54/2018 г. по описа на Осло при ОП - Бургас, пор. № 4164/2016 г. по описа на БРП, водено за престъпление по чл. 217, ал. 4, вр. ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Жалбоподателят посочва, че не е съгласен с постановлението на БРП за прекратяване на наказателното производство. Излагат се съображения, че са налице противоречия в мотивите на прокурора доколкото веднъж приема, че изтеглената сума е в размер на 27 000 лв., т. е. тя е значителна, а след това приема, че деянието е от частен характер по чл. чл. 217, ал. 1 и 2 от НК. Неправилни били изводите на прокурора и относно престъпленията присвояване и измама. Липсвали разходооправдателни документи за съответните парични средства, както и съгласие от страна на св. А. за разходването на средствата. Възражава се срещу изводите на прокурора за липса на престъпление от общ характер. Иска се от съда да отмени атакуваното постановление, като върне делото на БРП.

Съдът намира, че така подадената жалба от лицето Ш. А., чрез пълномощника адв. К. Т. от БАК, е процесуално допустима. Същата изхожда от легитимирано лице - соченото в постановлението за образуване на ДП като пострадало лице от

престъплението, насочена е срещу акт подлежащ на съдебен контрол, и е подадена в преклузивния седемдневен срок. Разгледана по същество съдът я намира и за основателна.

Досъдебното производство е било образувано на 02.12.2016 г. по реда на чл. 212, ал. 1 от НПК и е водено за извършено престъпление по чл. 217, ал. 4, вр. ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за това, че в неустановен период през 2014 г., като пълномощник на Ш. А., гражданин на Република Турция, съзнателно действал против законните интереси на последния, от което последвали значителни щети за имуществото на представлявания.

С постановление от 20.02.2020 г. досъдебното производство е било спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК, до подаване на тъжба пред РС - Бургас за престъпление от частен характер по чл. 217, ал. 1 или ал. 2 от НК, или до възникване на визираното в чл. 24, ал. 6, вр. ал. 4, ал. 1 от НПК основание за прекратяване при липса на подадена такава за горепосоченото деяние. Срещу постановлението за спиране е подадена жалба от Ш. А., чрез пълномощника адв. К. Т. от БАК, която е оставена без разглеждане от РС - Бургас, поради просрочването ѝ. Срещу определението на съда е подадена жалба, която е оставена без разглеждане от Окръжен съд - Бургас.

На 22.02.2021 г. РП-Бургас е направила запитване до РС-Бургас дали има образувано дело от частен характер с тъжител Ш. А.. След получен отрицателен отговор, с постановление от 25.03.2021 г. наблюдаващият прокурор е прекратил наказателното производство, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК. Постановлението за прекратяване е било обжалвано от Ш. А., като с определение от 09.04.2021 г., постановено по НЧД № 1872/2021 г. по описа на Районен съд - Бургас, същото е отменено, а делото върнато на РП-Бургас. Определението е потвърдено от Окръжен съд Бургас с определение от 13.07.2021 г., постановено по ВНЧД № 449/2021 г.

С постановление от 29.10.2021 г. прокурорът отново е прекратил наказателното производство, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 24, ал. 6,

вр. ал. 5, т. 1 от НПК. Срещу постановлението отново е подадена жалба от Ш. А., чрез адв. К. Т. от БАК, с искане за неговата отмяна. С определение от 03.12.2021 г., постановено по НЧД № 5156/2021 г., РСБургас е потвърдил постановлението за прекратяване на делото. По повод на подадена жалба от пострадалото лице, с определение от 08.02.2022 г. Окръжен съд - Бургас е отменил определението на РС-Бургас и е върнал делото за ново разглеждане.

С атакуваното постановление на РП-Бургас от 29.10.2021 г. наблюдаващият прокурор е приел, че разследването е проведено пълно, всестранно и обективно, както и че не са налице данни за извършено каквото и да е престъпление от общ характер. Наред с това прокурорът е приел, че след като делото е било спряно по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК и в шестмесечния срок не е постъпила тѣжба от пострадалия в съда, то и са налице предпоставките за прекратяване на производството на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК.

За нуждите на производството по чл. 243 от НПК съдът проверява дали са обосновани и законосъобразни изводите на прокурора, като за целта следи служебно за спазване на материалния и процесуалния закон. В обхвата на тази проверка се включват преценката дали разследването на досъдебната фаза е проведено обективно, всестранно и пълно, за да се спази принципът за разкриване на обективната истина, а когато разследването е в отклонение на тези изисквания, съдът разполага с правомощието да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и да му укаже какви доказателства следва да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с материалите по делото, намира, че към настоящия момент изводите на прокурора за липсата на престъпление от общ характер са неправилни.

По делото се установи следната фактическа обстановка:

Както е посочил и прокурорът, действително по делото, към настоящия момент, се установява, че в периода 2013 г. - 2014 г. свидетелят Ш. А., гражданин на Република Турция, се е запознал в България със св.

Р. Ш. и св. И. а.. Свидетелят А. споделил със св. ш., че иска да си закупи имот в гр. Несебър. Свидетелят ш. разяснил на св. А., че цените в района на гр. Несебър са около 60 000 - 70 000 евро и че за да си купи недвижим имот в България трябва да си регистрира търговско дружество, тъй като е чужденец и не може да придобива имот като физическо лице, както и че трябва да внесе пари в банката. За тази цел на 20.03.2014 г. св. А. регистрирал в България търговско дружество "Иешим груп" ЕООД с ЕИК 202985844, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ул. Сердика 26, ет. 3, офис 1, с капитал от 5000 лв. /л. 4 от т. 2 от ДП/, като сумата била преведена по открита на 27.03.2014 г. и закрыта на 04.07.2014 г. разплащателна левова сметка в банка ДСК. Свидетелят А., като управител на "Иешим Груп" ЕООД, упълномощил св. ш. /л. 24-28 от т. 2 от ДП/ да представлява дружеството пълно и неограничено, където е необходимо пред всички физически и юридически лица в страната и в чужбина и да извършва всички правни и фактически действия от името и за сметка на дружеството при спазване условията на действащото законодателство. На 13.05.2014 г. по сметката на дружеството пълномощникът на св. А. - св.

ш., внесъл сумата от 9000 лева, а на 15.05.2014 г. сумата от още 7000 лева. От показанията на св. ш. и св. А. се установява, че тези пари са изпращани от последния, от Турция, за да се влязят по сметката на дружеството. По тази сметка постъпила и сумата от 6000 лева от фирма "Боас Груп", със сочен управител Мурат Гьозен, като средствата отново били осигурени и предадени от свидетелят Ш. А.. За периода от откриването на 27.03.2014 г. до закриването на 04.07.2014 г. /л. 23 от т. 2 от ДП/ по сметката в банка ДСК на "Иешим груп" ЕООД била постъпила сумата от 27 600 лв. и същата сума била изтеглена лично от св. ш., в качеството му на пълномощник на управителя на дружеството, като на 04.07.2014 г. закрил дружествената сметка /л. 16-17 от т. 2 от ДП/. Освен изтеглените парични средства дружеството нямало друго имущество /активи/, както и нямало отчети за извършени разходи и годишни данъчни декларации /л. 157 от т. 3 от ДП/. С изтеглените средства от сметката на дружеството упълномощеното лице - св. Р. Ш., се разпоредило в своя и в ползва на трети лица, без да

предостави отчет за това.

По ДП са събрани писмени доказателства и са разпитани множество свидетели.

По делото няма привлечено лице в качеството на обвиняем.

На първо място, от доказателствата по делото се установява, че след датата на регистриране на дружеството "Иешим груп" ЕООД - 20.03.2014 г., по неговата банкова сметка са били преведени общо 27 600 лв., парични средства, които в случая са собственост /имущество, движими вещи - родово определени и заместими/ на самото търговско дружество и предоставени на негово разпореждане. В това отношение, за конкретния случай, са ирелевантни правните основания за внасянето на сумите по сметката на дружеството, произхода на средствата, техния собственик, включително и кой физически ги е внасял или по чие нареждане е станало това. След постъпването им по сметката на юридическото лице, право да се разпореждат с тях са имали управителният орган на дружеството и упълномощеното от него лице. В този смисъл се явяват неправилни възприетите в постановлението изводи, че неправомерното разходване на средствата от сметката на дружеството не нанасяли щети на същото. Напротив, налице е имуществена щета за юридическото лице под формата на претърпени загуби за предприятието и тя е в размер на неправомерно разходената сума от 27 600 лв., чиито размер в случая покрива в пъти критерия за значителни имуществени вреди (съгласно съдебната практика - Решение № 199/20.06.2011 г. по н. д. № 1115/2011 г. на ВКС, II н. о, Решение № 312/27.06.2008 г. по н. д. № 273/2008 г., на ВКС, III н. о. и др., паричната равностойност следва да е над 14 минимални работни заплати към момента на деянието, а в случая за 2014 г. минимална работна заплата за страната е била 340 лева).

На следващо място следва да се посочи, че в постановлението за прекратяване на наказателното производство прокурорът не е направил подробен анализ на съществуващите противоречия в показанията на основните свидетели по делото. На първо място, съществува сериозно противоречие в показанията на свидетелите Шекрю А. и Р. Ш., както и между

показанията на св. Шекрю А. и св. И. а., относно редица обстоятелства, които имат значение и могат да спомогнат ръководно-решаващият орган да направи преценка за субективната страна на извършеното, така и да направи правилна преценка кои доказателствени източници да приеме и кои да отхвърли. Тези противоречия се отнасят за следните обстоятелства - искал ли св. А. да бъде закупена земеделска земя в България, ако да - с какви средства да бъде закупена, на чие име да бъде закупена земята; имал ли е реално намерение да развива бизнес в България, вкл. да закупи училище в с. Карагеоргиево, общ. Айтос, за създаването на завод за бутилиране - по тези факти не е разпитван кмета на гр. Айтос, доколкото се твърди, че е имало среща с него; за какво е била регистрирана фирмата му в България, само за покупка на къща или и за извършването на реална търговска дейност; знаел ли е, че са купувани земеделски земи със средства на дружеството, виждал ли е имотите преди и след покупката им, знаел ли е за купуването на мрежа и полагането на ограда, че имотите се орат, за покупката на колове и лозови насаждения; знаел ли е, че св. и е бил в Германия за покупка на фиданки; искал ли е земите да се прехвърлят на името на св. и; св. ш. теглил ли е пари от сметката на дружеството и след това връщал ли ги е по автобус на св. А.; имало ли е уговорка да се плащат разноските по наема с пари на фирмата, както и разноските за ток, вода, секретарка; купували са фиданки за орехи; имало ли е уговорка земите да се прехвърлят на св. Шенер Хасан.

Съществуващите противоречия в твърденията на св. Р. Ш. и св. И. а. също не са коментирани - св. И. а. действително купувал ли е фиданки от Германия, или св. Р. Ш. да е купувал и слагал ограда, купувал ли е трактор, наемал ли е работници, извършвали са оран и сеитба на земеделските земи, кой и с какви средства е плащал наема, тока и вода в офиса в гр. Бургас. Защо имотите са прехвърлени на св. п. п, след това на св. И. а., а след това на "Севи" 07 ЕООД и накрая на св. ш. х.. Последният посочва /л. 49 - гръб от т. 1 от ДП/, че е закупил земите и по-късно ги е продал, но на място е нямало колове, мрежа и фиданки. Не е обсъждана и възможността твърденията на св. Р. Ш. и св. И. а. да са защитна тяхна теза.

От материалите по делото се установява, че св. Р. Ш. признава /л. 38, л. 40/, че земите са купени на името на съпругата му и то с пари на дружеството - 12000 лв., след което са били закупени още два парцела на името на св. И. а., отново с фирмени пари - 12000 лв., или общо 24 000 лв. Това се потвърждава и от показанията на св. И. а.. Свидетелят Р. Ш. твърди, че са закупувани и колчета, мрежи, фиданки и трактор, с парите е плащал и на работници, както и разходи за 4 декара. По делото обаче не е даден житейският отговор защо имотите не са били закупени на името на дружеството, а на трети лица (след учредяване на фирмата 20.03.2014 г., имотите са закупени на името на трети лица – първият имот е закупен на 09.04.2014 г. (л. 106 от т. 3 от ДП), както и защо след като е изтеглил всички пари е закрил сметката на фирмата. Не са обсъдени показанията му, че е връщал пари на вносителя им с автобус. Липсва критичен анализ и на твърденията на свидетеля Р. Ш., че имотите са купувани за по 12 000 лв. /л. 38 - гръб от т. 1 от ДП/, а в нотариалните актове е посочена друга цена - 80 лв. за имот № 522/109 - гръб от т. 3 от ДП/, респ. за другите имоти цената е била около по 100 лв. /за имоти № 518 и № 517 - л. 113 - гръб от т. 3 от ДП/, както и за обстоятелството, че в рамките на само една година имотите са препродадени няколко пъти и то на близки/свързани/ лица /л. 106 - 114 от т. 3 от ДП/.

Не е обсъдено и противоречието в показанията на св. п. п, която заявява, че целта е била имотите да се прехвърлят на фирмата /л. 38 от т. 1 от ДП/, а в показанията си на л. 46 от т. 4 от ДП св. ш. заявява, че е трябвало да бъдат закупени на името на съпругата му, на и и на жена му.

Посочените по-горе обстоятелства пораждат редица въпроси, на които в кориците на делото не е намерен отговор, преди да се прекрати с окончателен акт наказателното производство.

На следващо място следва да се посочи, че в случая св. ш. е изтеглил парите от сметката на дружеството, като по делото няма данни същият да е разходвал тези средства в полза и в интерес на дружеството "Иешим груп". По силата на предоставеното му пълномощно св. ш. е имал достъп и възможност да се разпорежда със средствата и се е възползвал от тази възможност, като в крайна сметка дружеството е

останало без парични средства и имущество. С оглед на изложената по-горе фактическа обстановка съдът намира, че към настоящия момент са неправилни изводите на наблюдаващия прокурор, с които е отхвърлена възможността за осъществен състав на престъпление по чл. 206 от НК. Съгласно Решение № 462/12.12.2014 г. по н. д. № 1459/2014 г., на ВКС, I н. о., "Обсебване" е налице, когато определено физическо лице, получи на някакво правно основание чуждо имущество да го владее или пази, но извърши с него неправомерен акт на имуществено разпореждане в свой личен или чужд интерес. "Да владее или пази" означава, че парите, в конкретния случай, са предоставени на дееца на някакво правно основание – било по силата на договор, устно разпореждане или фактическо предаване. Що се отнася до собствеността на парите, за да е налице престъпно обсебване, съществено е деецът да не е техен собственик или поне да не е единствен такъв (виж Решения № 372 от 1.10.2008 г. по нд. № 364/08 г. и № 546 от 13.01.2010 г. по нд № 595/09 г., и двете по описа на ВКС, I-во н. о.). Присвояването на чуждите пари, предполага недвусмислено манифестиране на промяна на отношението към тях като към свои, което се обективира не само когато деецът не отчете получени суми, защото ги е разходвал, но и когато откаже да ги върне". Обстоятелството, че едно лице има право да се разпорежда с чуждо имущество (има правно основание за това по силата например на договор или пълномощно), съвсем не означава, че същият има право да се разпорежда неправомерно в свои или на трето лице интерес, и по този начин да ощетява имуществото му. Правилно е отбелязал и в своето определение от 09.04.2021 г. Районен съд - Бургас по дело № 1872/2021 г., че "Действително правомерното изтегляне на паричните суми от пълномощника не е равнозначно на настъпили значителни щети на повереното дружествено имущество, но последвалото разпореждане с тези суми евентуално - в ущърб на дружеството или с цел своенето им - категорично може да се възприеме като щети за търговеца". В случая липсва каквато и да отчетност на разходваните средства и с действията на разпореждане с тях в своя полза и на трети лица пълномощникът е демонстрирал своето категорично и безвъзвратно

намерение ("манифестира промяна на отношението си към това имущество като към свое" Решение № 198/17.06.2021 г. по н. д. № 860/2020 г. на ВКС, III н. о.). Паричните средства не са използвани в интерес на дружеството и по предназначение (в случая за закупуване на недвижим имот за сметка и на името на дружеството), поради което и се е стигнало до причиняването на значителни щети, което от своя страна винаги се явява против законните интереси на дружеството.

На последно място и като допълнение на изложеното по-горе съдът намира да отбележи, че в постановлението на прокурора се съдържа и противоречива позиция относно състава на престъплението злоупотреба с доверие по чл. 217 от НК. Основателни са възраженията на жалбоподателя, че е налице противоречие в позицията на прокурора за липсата на състав на престъпление по чл. 217, ал. 4 от НК. В постановлението действително е прието, че св. ш. е изтеглил всички средства от сметката на дружеството и чиито размер се явява значителен, и който навежда на осъществяване на състав по чл. 217, ал. 4 от НК, а в същото време прокурорът приема, че е осъществяване на състав по чл. 217, ал. 1 и 2 от НК, по отношение на който разследването е само тъжба на пострадалия (дела от частен характер). Такива противостоящи си позиции в постановлението е недопустимо да се съдържат.

Ръководно-решаващият орган следва да направи подробен анализ на всички доказателствата, като следва да изгради вътрешното си убеждение на всестрани и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като изключи и най-малкото съмнение в дадено твърдение и версия. За установяване наличие на прекратително основание по чл. 243, ал. 1 от НПК безусловно е наложително да са извършени всички допустими от закона и необходими в процесния случай процесуално - следствени действия за разкриване на обективната истина по делото (вкл. и чрез провеждането на очни ставки, повторен разпит на свидетелите за относимите обстоятелства, справки за движението по сметките на свидетелите за процесния период, ако е необходимо и съдебно - счетоводна експертиза) и след като се съобрази фактическата обстановка следва да се направи преценка дали изобщо е налице някой от

съставите по НК срещу виновно лице.

Поради изложеното, съдът не споделя крайния извод на прокурора за прекратяване на наказателното производство, доколкото не се основава на събраните доказателства, което дава основание на БРС да отмени постановлението за прекратяване и върне делото на прокурора за продължаване на разследването и нова оценка на събраните доказателства по реда на чл. 242 и сл. от НПК.

Така мотивиран, Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановлението на Районна прокуратура - Бургас от 29.10.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, е прекратено наказателното производство по ДП 54/2018 г. по описа на ОкрСлОтдел при ОП Бургас, пор. № 4164/2016 г. по описа на БРП, водено за престъпление по чл. 217, ал. 4, вр. ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

ВРЪЩА делото на БРП в съответствие с мотивите на определението.

Определението може да бъде обжалвано или протестирано в седемдневен срок от съобщаването му пред Окръжен съд - Бургас.

ПРЕПИС от определението да се връчи на БРП и на Ш. А. чрез адв. К. Т. от БАК на известните по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас:

**Определение № 68 от 14.01.2022 г. на РС - Бургас
по ч. н. д. № 5819/2021 г.**

Данни за делото	
Съд:	Районен съд - Бургас
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	5819
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	МАРТИН РАЧКОВ БАЕВ
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	68
Дата на постановяване:	14.01.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 68

гр. Бургас, 14.01.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: MARTIN P. BAEV

като разгледа докладваното от MARTIN P. BAEV
Частно наказателно дело № 20212120205819 по описа за 2021 година

намери за установено следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 и сл. от НПК.

Образувано е по повод жалба на Д. К. П. с ЕГН: *****', с посочен адрес: с. Д., общ. Бургас, ул. "Десет" № 1, срещу постановление на Бургаска районна прокуратура от 16.12.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП 157/2019 г. по описа на ОСЛО при ОПБургас, пор № 2169/2019 г. по описа на БРП, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 20, ал. 2 НК.

В жалбата не се възразява срещу възприетата фактическа обстановка, а се заявява несъгласие с изводите на БРП за липса на хулигански подбуди, а от там и за липса на престъпление от общ характер. Счита се, че нанасянето на побой над П. от четирима души, пред очите на съседите му, следва да се разглежда именно като телесна повреда, извършена по хулигански подбуди, доколкото по този начин извършителите са демонстрирали нагло и неприемливо отношение и са отказали да се съобразяват с обществения ред, без да се интересуват от възмущението на хората в селото. Искане се от съда да отмени атакуваното постановление, като върне делото на БРП с указания за продължаване на наказателното производство.

Съдът намира, че така депозираната жалба е процесуално ДОПУСТИМА. Тя изхожда от легитимирано лице (соченото в постановлението за образуване на ДП като пострадало от разследваното престъпление лице) и е насочена срещу акт подлежащ на съдебен контрол, като е подадена в преклузивния седемдневен срок (постановлението е получено от соченото за пострадало

лице на 23.12.2021 г. /л. 158 от Том 2 на ДП/, а жалбата е депозирана директно в съда на 29.12.2021 г.). Разгледана по същество съдът я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Наказателното производство е започнато на 06.09.2019 г. по реда на чл. 212, ал. 2 НПК - с първото действие по разследването и се е водило за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 20, ал. 2 НК. Първоначално производството е било водено от следовател при ОСлС при ОП-Бургас и наблюдавано и ръководено от прокурор при РПБургас. В последствие материалите са били приети по компетентност от прокурор при Военна прокуратура-Сливен, респективно разследването е продължило да се води от военен разследващ полицаи. След като се е установило, че участието на военно лице в деянието е недоказано и след повдигнат спор за подсъдност пред ВКП, делото отново е било изпратено по подсъдност на РП-Бургас, където и е приключило.

С постановление от 21.05.2021 г. прокурорът приел, че се касае за причиняване на лека телесна повреда, която обаче не е извършена по хулигански подбуди, поради което и на основание чл. 161, ал. 1 НК това престъпление се преследва по реда на частното обвинение. Във връзка с това и на основание чл. 244, ал. 1, вр. с чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК прокурорът спрял производството по делото и информирал пострадалия, че има възможност в шестмесечен срок да подаде частна тъжба пред съда във връзка извършеното спрямо него престъпление по чл. 130 НК. В законоустановения срок жалбоподателят П. не подал тъжба, а обжалвал постановлението за спиране, но доколкото направил това след законоустановения срок, жалбата му била приета от съда за недопустима и производството по нея било прекратено. П. не обжалвал определението на съда и то влязло в сила.

С атакуваното постановление на БРП от 16.12.2021 г. наблюдаващият прокурор приел, че разследването е проведено пълно, всестранично и обективно, както и че не са налице данни за извършено престъпление от общ характер. Изложил приетата от него фактическа обстановка, като се мотивирал защо дава вяра на едни доказателствени източници, за сметка на други. На база на изведените факти направил извод от правна страна,

че нанесената лека телесна повреда на жалбоподателя П. не е по хулигански подбуди. За да достигне до това заключение представителят на държавното обвинение направил анализ на причините и подбудите, довели до нанасяне на телесното увреждане, начина на извършването му и др., и счел, че се касае за битов /семеен/ конфликт, който прерастнал в сбиване, но без последното да е мотивирано от хулигански подбуди. Наред с това прокурорът приел, че след като делото е било спряно по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК и в шестмесечния срок не е постъпила тъжба от пострадалия в съда, то и са налице предпоставките за прекратяване на производството на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК. На последно място прокурорът се мотивирал и защо в случая евентуално деяние по чл. 343б, ал. 1 НК не може да бъде доказано, обвързвайки това с нарушаване на реда за взимане на кръвна проба от водача.

Преди да разгледа жалбата по същество съдът следва да направи няколко предварителни уточнения.

Преди всичко съдът следва да посочи, че възприема принципната позиция, че дори когато се касае за прекратяване на производството по реда на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. с ал. 5, т. 1, вр. с чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК /неподаване на частна тъжба в срок/, съдът в производството по чл. 243, ал. 4 и сл. НПК следва да извърши цялостна проверка на законосъобразността и обосноваността на прокурорския акт, а не да се задоволи само с фактическа констатация дали пострадалият е реализирал правото си за подаване на тъжба или не. Това произтича както от буквалното тълкуване на закона, където за произнасянето на съда по прекратяването по този ред не са предвидени специални правила, така и от разума вложен в посочената разпоредба. Ако се приеме, че в случаи като процесния съдът единствено проверява дали има подадена тъжба в срок и ако констатира, че няма – автоматично и всякога, без да се произнася по същество, трябва да потвърждава постановлението на прокурора, дори то да страда от съществени недостатъци, би се достигнало до извод за липса на ефективен съдебен контрол върху акта, с който окончателно се слага край на наказателното производство и в крайна сметка, в някои случаи, до отказ от правосъдие по отношение на

пострадалите от престъпление. В този смисъл се е ориентирала и съдебната практика /Определение № 261137 от 18.12.2020 г. на СГС по в. ч. н. д. № 4158/2020 г. и Определение № 301 от 13.07.2021 г. на ОС-Бургас по в. ч. н. д. № 449/2021 г/.

Между другото, на съвсем отделен коментар подлежи не съвсем прецизния законодателен подход при регламентиране на процедурата. Така, ако вземем за пример случаите по чл. 217, ал. 1 и ал. 2 НК, или пък по чл. 216, ал. 4 или ал. 6 НК, при които ощетеното чуждо имущество е на юридическо лице, то очевидно последното няма да има качеството на "пострадал", а на "ощетено юридическо лице". В този смисъл то обективно няма да може да обжалва постановлението за спиране, постановено по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК, доколкото не е сред активно легитимирани да сторят това съгласно чл. 244, ал. 5 НПК. Няма да може и да подаде частна тъжба, доколкото легитимиран да стори това, съгласно чл. 80 НПК е само пострадалият – т. е. физическо лице, но не и юридическо. При това положение единственият път за защита на този субект, ако счита изводите на прокурора за наличие на престъпление от частен характер за неправилни, а твърди за извършено такова от общ характер, би бил посредством обжалване на постановлението за прекратяване на производството по реда на чл. 243, ал. 4 НПК и едва там за първи път той би могъл да наведе доводите си за незаконосъобразност, които следва да бъдат реално разгледани от съда.

Именно поради това настоящият състав счита, че не следва в проверката си по чл. 243, ал. 5 и сл. НПК да се ограничава само във формална преценка дали пострадалият е подал тъжба в законоустановения срок или не, а да извърши цялостен контрол за законосъобразност на прокурорския акт.

На второ място съдът следва да посочи, че целта на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 5 и сл. от НПК е да се извърши проверка за правилността и законосъобразността на постановленията на прокурора, с които се поставя край на наказателното производство. За нуждите на производството по чл. 243 от НПК съдът проверява дали са обосновани и законосъобразни изводите на прокурора, като за целта следи служебно за спазване на материалния и процесуалния закон. В

обхвата на тази проверка се включва преценката дали разследването на досъдебната фаза е проведено обективно, всестранно и пълно, за да се спази принципът за разкриване на обективната истина, а когато разследването е в отклонение на тези изисквания, съдът разполага с правомощието да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и да му укаже какви доказателства следва да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени. В това производство съдът не може да иземе компетентността на прокуратурата и на фазата на досъдебното производство да прави преценка дали спрямо конкретно лице следва да се повдигне и/или поддържа обвинение или не. Противното би означавало, че съдът не контролира правилността на прокурорския акт, а иземва ръководно-решаващите функции на прокурора. При произнасянето си съдът следва да извърши преценка дали прокурорът е провел пълно, всестранно и обективно разследване преди да формира окончателното си мнение и дали на база на изведените факти обвинителят правилно е формирал крайните си правни изводи – т. е. дали постановлението е обосновано или не.

Ръководейки се от горните принципни положения и след запознаване с материалите по делото и с прокурорския акт, съдът счита, че в конкретния случай фактическата обстановка е правилно описана в постановлението за прекратяване. Доколкото в жалбата също не се съдържат упреци в тази насока, то и настоящият състав е на мнение, че е безпредметно да преповтаря изложената от прокурора фактическа обстановка, а се присъединява напълно към възприетото от него, съсредоточавайки се в настоящите мотиви върху направените възражения за неправилно приложение на закона. Именно несъгласието на жалбоподателя с правните изводи на прокурора, че фактите по случая не сочат на наличие на хулигански подбуди, е и единственото релевирано в жалбата възражение.

В тази връзка съдът следва да посочи следното.

Няма спор, че между пострадалия и св. В. Х. е бил налице сериозен конфликт, предизвикан от извънбрачната връзка на съпругата на Х. – св. Л. Х. а с пострадалия, която връзка не е останала тайна за св. В.

Х. (както между другото не е останала тайна и за голяма част от разпитаните по делото свидетели, а вероятно и за обществото, най-малкото предвид изявленията на П., че е качил в социалните мрежи снимки със св. Х. а, на които двамата си "гугукаме"). Безспорно е и че причината за появата на св. В. Х. на процесната дата в с. Д. е именно отказа на П. да премахне снимките от социалните мрежи – т. е. за настоящият състав няма никакво съмнение, че изначално причината за посещението на Х. при П. е лично мотивирана и до голяма степен предизвика от поведението на пострадалия, което макар и да не е незаконосъобразно, при всички случаи би могло да се разглежда малко или много като морално укоримо. Няма спор и че при срещата между П. и Х. е възникнал физически конфликт, при който първоначално Х. е ударил пострадалия, а след това и П. му е отвърнал, също нанасяйки удари (очевидно ударите са били от такова естество, че са довели до кръвотечение на Х., защото негова кръв е открита при ДНК експертизата по дрехите на П.). Видно от доказателствения материал е и че братът на Х. – св. К. Х. е бил информиран, чрез свой приятел от св. Л. Х. а, че вероятно съпругът ѝ е отишъл до с. Д. при св. П., както и че тя е притеснена от възможната ескалация на напрежението и именно това е подтикнало К. Х., заедно с двама свои приятели да отидат до къщата на жалбоподателя. При пристигането си на място св. К. Х. е възприел състоянието на брат си (както вече стана дума – очевидно св. В. Х. е имал по себе си кръв) и това, в комбинация с възникнал словесен спор между него и неговите приятели и св. П., е довело до нанасяне на удари от св. К. Х. и неговите приятели на пострадалия.

При това положение съдът счита, че правилно РП-Бургас е приела, че действително се касае за нанесена телесна повреда на П., която съгласно назначената СМЕ носи характеристиките на "лека телесна повреда" по смисъла на чл. 130 НК, която обаче не може да се квалифицира като извършена по хулигански мотиви, доколкото причината за извършването ѝ е чисто личен мотив.

Вярно е, че хулиганските подбуди не са несъвместими с чисто личните мотиви при посегателства срещу личността - телесния ѝ интегритет, честта и

достойнството ѝ и пр., като съчетаването им прави възможен евентуалният умисъл на престъпното хулиганство (в този смисъл вж. ППВС № 2/1974 година, т. 3, Р. № 65/2010 година на ВКС, I н. о., Р. № 47/2013 година на ВКС, I н. о. и др.). Подобно съчетаване обаче е възможно само ако се установи, че доминиращият, водещият мотив на дееца е чрез нанасянето на телесното увреждане да покаже и явно неуважение към обществото, да демонстрира грубо незачитане на установените обществени отношения и ценности, като телесна повреда е начинът на обективизиране на това пренебрежително отношение към обществените порядки. По принцип всяко едно престъпление представлява и нарушаване на обществения ред, но не всяко нарушаване на обществения ред може да се квалифицира като хулиганство (или хулигански подбуди). Като хулиганство следва да се възприема само това, при което извършителят иска (при прекия умисъл) или допуска/отнася се безразлично (при евентуалния умисъл), да покаже явното си неуважение към обществото, да го скандализира и възмути.

Прегледът на цените компоненти в настоящия случай, води до извод, че целта нито на св. В. Х., нито на пристигналия в последствие св. К. Х. и неговите приятели, е била да изразят неуважение към обществото или да го възмутят. Касае се за чисто лични мотиви, които при В. Х. са провокирани от интимната връзка на П. със съпругата му и отказа му да премахне от социалните мрежи техни провокативни снимки (както и с оглед други негови действия, които са описани в постановлението РП-Бургас и са били предмет на преписка с вх. № 463500-1313/29.08.2019 г. по описа на РУ – Приморско), а при К. Х. – от състоянието, в което е заварил брат си и възникналия словесен спор с П..

При това положение съдът напълно споделя доводите на представителя на държавното обвинение, че и четирите лица са действали с пряк умисъл да нанесат телесно увреждане на пострадалия, за което са имали личен мотив, а не с цел да демонстрират явно неуважение към обществото, което изключва наличието както на хулигански подбуди, така и на хулиганство. Разбира се, извършеното от тях не следва да се толерира или омаловажава, именно поради което и законодателят е предвидил наказателна отговорност

дори за причиняване на лека телесна повреда, но е регламентирал друг ред за ангажирането ѝ, а именно – по реда на частното обвинение, чрез подаване на тъжба до съда, а не по общия ред. Точно поради това правилно прокурорът е решил да прекрати производството по делото, позовавайки се на разпоредбата на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК.

С оглед пълнота съдът следва да посочи и че се солидаризира с изводите на РПБургас и досежно липсата на категорични доказателства, обуславящи евентуално отговорността на В. Х. за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК. В случая действително са налице доказателства, че към пристигане си в с. Д. Х. е бил под влияние на алкохол. Какво е било обаче точното му количество и дали то е било над прага от 1, 2 на хиляда, изискуем по чл. 343б, ал. 1 НК, няма как да се докаже безспорно. Пробата на Х. е била взета около 5 часа по-късно, като не е била спазена процедурата по Наредба № 1/2017 г. Дори да се приеме, че хипотетично е възможно да се прибегне до експертиза по метода на

Видмарк (оставяйки настрана неточността на този метод и противоречията относно кредитирането на резултатите), то големият период от време между управлението на МПС и взимането на пробата, в съчетание с липсата на категорични доказателства дали Х. не е употребил алкохол именно в този промеждутък, прави правилен и логичен извода на прокурора за практически незащитимост на евентуална обвинителна теза за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

Всичко горепосочено дава основание на БРС да приеме, че в случая правилно РПБургас е преценила, че не се касае за извършено престъпление от общ характер, а за такова от частен характер, поради което и правилно на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал.

6, вр. ал. 5, т. 1 НПК е прекратила наказателното производство по делото.

С оглед горното обжалваното постановление следва да се потвърди изцяло.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 6, т. 1 НПК, Бургаският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на Бургаска

районна прокуратура от 16.12.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП 157/2019 г. по описа на ОСЛО при ОП-Бургас, пор № 2169/2019 г. по описа на БРП, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 20, ал. 2 НК.

Определението подлежи на обжалване или протест в седемдневен срок от съобщаването му пред БОС.

ПРЕПИС от определението да се връчи на БРП и на жалбоподателя на посочения в делото адрес.

Съдия при Районен съд – Бургас:

**Определение № 192 от 29.06.2021 г. на ОС -
Пловдив по в. ч. н. д. № 1393/2021 г.**

Данни за делото	
Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	1393
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	Станислава Балинова Бозева
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	192
Дата на постановяване:	29.06.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 192

гр. Пловдив, 29.06.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Б. Бонев

Членове: Михаела Ат. Добрева

Станислава Б. Бозева

като разгледа докладваното от Станислава Б. Бозева Въззивно частно наказателно дело № 20215300601393 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 243, ал. 8 от НПК.

Постъпила е жалба от В. В. А., подадена чрез адв. Е. К. и адв. П. Ю., против определение № 166 от 12.04.2021 година по ЧНД № 1767/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив, с което е потвърдено Постановление на РП Пловдив от 11.02.2021 година, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019 г. по описа на ОД на МВР Пловдив.

В жалбата се посочва, че неправилно районният съд е приел да разгледа единствено дали в шестмесечния срок от получаване на съобщението за спиране на производството е била подадена частна тъжба от пострадалия. Наред с това се сочи, че е неправилен изводът на Районна прокуратура Пловдив, че стореното от обвиняемия е поради личен мотив, а не водим от хулигански подбуди. Изтъква се, че са налице доказателства за нанесен побой от обвиняемия над пострадалия на дати 19.12.2018 г. и на 07.01.2019 г., както и че необосновано е игнорирано поведението на обвиняемия на 16.01.2019 г. пред дома на пострадалия. Счита, че представените при обжалване на прокурорското постановление медицински документи, сочат причиненото на пострадалия увреждане да съставлява средна телесна повреда. Поради това се отправя искане за отмяна на определението на съда.

Постъпило е и становище от адв. П. Щ., като пълномощник на обв. Д. Д. Г., в която се излагат съображения за правилност и законосъобразност на постановения съдебен акт с искане жалбата да бъде оставена без уважение.

Пловдивският окръжен съд, като обсъди материалите по делото, доводите в жалбата и

постъпилото становище, извърши проверка за законосъобразност и обоснованост на обжалваното определение, намира за установено следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА - подадена от лице с правен интерес в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Производството пред Районен съд Пловдив се е развило по повод подадена жалба

по реда на чл. 243, ал. 4 от НПК от В. В. А.. чрез пълномощниците му – адв. Е. К. и адв. П. Ю. против Постановление на Районна прокуратура Пловдив от 11.02.2021 г., с което е било прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019 г. по описа на 04 РУ при ОДМВР Пловдив. По същото като обвиняемо лице е бил привлечен Д. Д. Г. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. с чл. 130, ал. 1 вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4 от НК, за това, че на 07.01.2019 г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, е причинил другиму – В. А. А. лека телесна повреда, довела до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и 129 от НК, като деянието е било извършено по хулигански подбуди.

Първоначално досъдебното производство е било образувано с постановление на РП Пловдив от 19.02.2019 г. за това, че на 19.12.2018 г. и на 07.01.2019 г. в гр. Пловдив при условията на продължавано престъпление по хулигански подбуди е била причинена лека телесна повреда на В. В. АВР., изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и 129 от НК - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. с чл. 130, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Районната прокуратура след проведено разследване е приела, че доказателствата установяват на А. на посочените две дати да са били причинени от обвиняемия телесни увреди с характер на леки такива по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, но същите не са били причинени по хулигански подбуди. Като е намерила, че престъплението по чл. 130, ал. 1 вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК се преследва с частна тъжба, с постановление от 15.04.2020 година Районна прокуратура Пловдив е спряла на основание чл. 244, ал.

1, т. 1 вр. с чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК наказателното производство и е изпратила съобщение до пострадалия по реда на чл. 50 и чл. 81 от НПК /бел. – цитираното постановление на РП Пловдив е било изпратено в заверено копие на районен съд Пловдив, ведно с постъпилата жалба против постановлението за прекратяване на наказателното производство. Самото Постановление за спиране на производството не се открива в кориците по досъдебното производство/. След изтичане на шестмесечен срок от връчване на съобщението до В. А. /заверено копие от разписка за връчване на л. 12 от ЧНД 1767/2021 г. на ПРС/ и официална справка в деловодната информационна система на Районен съд Пловдив, че за периода 01.01.2010 г. до 04.02.2021 г. няма образувани наказателни дела от частен характер по повод на тъжба от В. В. А. срещу Д. Д. Г., РП Пловдив е съставила и атакуваното пред Районния съд Постановление от 11.02.2021 година, с което е прекратила воденото наказателно производство на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 24, ал. 6 вр. с ал. 5, т. 1 от НПК.

В обжалваното определение под № 166/12.04.2021 г. районният съд е приел, че предмет на обсъждане пред него са единствено законосъобразността на постановлението на РП Пловдив, преценено от гледна точка на основанията за прекратяване на производството по реда на чл. 24, ал. 6 вр. с ал. 5, т. 1 от НПК. Приемайки, че действително доказателствата не установяват в шестмесечния срок по чл. 81 от НПК жалбоподателят да е подал тъжба до Районен съд Пловдив, съдът е преценил, че правилно прокуратурата е приела да прекрати производството и е потвърдил процесуалния акт.

Настоящият състав не се съгласява с аргументите на първата инстанция относно предмета на съдебен контрол, като районният съд е постановил в следствие на това един незаконосъобразен акт. Предметът на съдебен контрол в производството по чл. 243, ал. 5 НПК, независимо от основанията за прекратяване на наказателното производство, е ясно разписан – съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения

обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства и същото е обективно и ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност, тъй като в настоящото производство съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения, каквито са тези на чл. 13 и 14 от НПК. В обжалваното пред настоящия състав определение на Районния съд липсва излагане на съображения по фактическата и правна установеност, възприета от прокурора. Съдът единствено се е ограничил да провери дали на формално основание са спазени сроковете за постановяване на прокурорския акт. Независимо от това, въззивният съд е длъжен да извърши цялостна проверка както на определението на първата инстанция, така и на проверяваното прокурорско постановление.

Възприетата от районна прокуратура фактология в постановлението за прекратяване на наказателното производство, се базира на добросъвестен прочит на доказателствата /с резерви към допълнителната съдебно-медицинска експертиза/. Прието е за установено, че непълнолетният пострадал В. А. и непълнолетният обвиняем Д. Г. се познавали от лятото на 2017 година, но през лятото на 2018 година А. прекратил отношенията си с него, тъй като обвиняемият често се държал невъзпитано и грубо с околните, бил невъздържан в поведението си, удрял го, като свид. В. А. подозирал, че обвиняемият употребява наркотични вещества. Това прекратяване на отношенията им обаче довело до недоволство у Г., което допълнително се усилило предвид психо-емоционалните му особености-емоционална неустойчивост, изразяваща се в рязка смяна на настроенията и готовност към афективни отреагирания с нисък фрустрационен праг и контрол над импулсите.

На 19.12.2018 г. около 19, 00 часа свид. В. А.

вървял по главната улица в гр.

Пловдив, за да отиде на тренировки по "Да Дао" в спортната зала на ХГ "Св. Св. Кирил и

Методий". По същото време обв. Г., свид. А. Д. и свид. П. Ц седели на стълбите до Джумая Джамия, когато покрай тях преминал А.. Обвиняемият го повикал да разговарят, като обвиняемият започнал да го обвинява, че заради него е похарчил 15000 лева, тъй като срещу него били подавани жалби и настоявал свид. В. А. да му ги възстанови. Започнал да му нанася удари с юмруци в областта на лицето. Някои от ударите попаднали в областта на носа на свидетеля и и му потекла кръв. От ударите свид. В. А. паднал на земята, а обвиняемият продължил да го бие, като го ритал в областта на гърба и на краката. Свид. Д се стреснала, дала на А. салфетки, които била взела от близко заведение, като заявила на Г, че не е трябвало да удря А.. Обв. Г. изчакал А. да се изправи и му казал да отидат до съседна уличка, където го ударил още няколко пъти с юмрук по лицето. Свид. В. А. започнал да моли Г. да спре, но Г. повикал при себе си свид. Ц. и поискал от него и той да удари А.. Първоначално Ц. отказал, но обвиняемият продължил да настоява, като Ц. ритнал два пъти А. в областта на тялото и се отдръпнал. Междувременно се задала група хора, обвиняемият се изплашил да не го забележат и побягнал. Свид. Ц. и свид. Д. също си тръгнали. Като се прибрал у дома си, А. споделил с родителите си какво се е случило, като те решили, че се касае до изолиран случай и поради това не подали жалба в полицията.

На 07.01.2019 г. около 19, 00 часа вечерта свид. В. А. отново тръгнал за тренировка. Обв. Г. знаел кога и къде свидетелят ходи да тренира и помолил свид. Ц. да го придружи до Хуманитарната гимназия, за да се извини на свид. А.. Действително когато се срещнали, обвиняемият започнал да се извинява на А. за това, че го е бил през месец Декември 2018 година, след което го запитал дали са подавали жалба срещу него за това. Свид. В. А. обяснил, че не са подавали жалба, след което обв. Г. започнал да го обвинява, че му дължи пари и започнал да го удря с юмруци в областта на лицето. Един от ударите попаднал в областта на носа на свид. В. А. и довело до счупване на носните му кости, разранила се лигавицата на двата носни хода. Свид. В. А. изпитал силна болка и от носа му потекла кръв. Тъй като се

изплашил от случващото се, свид. В. А. успял да се отскубне от обвиняемия, прескочил оградата на гимназията и побягнал към дома си, като умишлено тръгнал по маршрут, различен от обичайния му. Обв. Г., придружен от свид. П. Ц. обаче причакали свидетеля в близост до дома му и отново му нанесъл няколко удара с ръце и крака, след което двамата със свид. Ц. избягали. Когато свид. В. А. се прибрал, родителите му силно се разтревожили от случилото се, завели го за преглед в УМБАЛ "Пловдив" АД, като при прегледа било установено, че е счупен носа му. В следствие родителите сигнализирани и РП Пловдив за случилото се.

В следствие на 16.01.2019 г. вечерта обв. Г. и свид. Ц. отишли до дома на свидетелите А. и, като обвиняемият крещял, че иска свид. В. А. да слезе, за да го "размаже", както и го наричал с неприлични думи. Свидетелите Ц. и В. А. и обаче позвънили в 04 РУ МВР Пловдив, като отзовалите се полицейски служители отвели обвиняемия и свид. Ц.

Назначени били на досъдебното производство съдебно-медицинска и допълнителна медицинска експертизи на пострадалия, както и комплексни съдебно – психиатрична и психологична експертиза на пострадалия и на обв. Герчев.

Приемайки в мотивите към постановлението си, че доказателствата установяват обв. Г. да е нанесъл на двете посочени дати телесни увреждания по пострадалия, прокурорът е направил верен извод за противоправно негово поведение. Гласните доказателства в тази насока са изобилни и съжденията на прокурора почиват на добросъвестен прочит на доказателствата – това са както показанията на пострадалия А., така и тези на очевидците Ц., А. Д. /за дата 19.12.2018 г. /, на показанията на родителите на А., на свид. Б. /досежно констатирани от него увреждания за 07.01.2019 г. /. Изготвената на досъдебното производство СМЕ по писмени данни дава ясно заключение за характера на причинената на А. на 07.01.2019 г. травматични увреждания, като видно е, че същата е работела предимно по предоставената към този момент по делото медицинска документация. Що се касае до изготвената допълнителна съдебно-медицинска експертиза обаче, заключението ѝ е непълно, а и

възниква съмнение в правилността му, тъй като първо – вещото лице не е отговорило в пълнота на поставените му въпроси. Видно е от постановлението на разследващия полицаи /л. 173 от ДП/, първата задача към вещото лице изисква отговор по въпроса дали към 19.12.2018 г. и към 07.01.2019 г. са били налице травматични увреждания по В. А., като се определи тяхната степен и характер, както и механизма на причиняването им. Отговор от страна на вещото лице за дата 19.12.2018 г. не е даден. И на второ място – заключението ползва /цитирайки/ доказателства, които са неотнормими към причиненото травматично увреждане за дата 07.01.2019 г. - видно е от обсъжданите от същия данни от досъдебното производство, че вещото лице е взело предвид и показанията на свид. А. Д. от протокол от очна ставка от 13.06.2019 г. за нанесен удар от Г. по В. А., но самата свидетелка в показанията си изрично твърди, че говори за случили се на 19.12.2018 г. събития /л. 2-3 от експертизата/. Не става ясно, при положение, че вещото лице дава отговор за причинени травматични увреждания единствено за дата 07.01.2019 г., взел ли е предвид в отговора си и гласните доказателства, относими към случилото се през декември 2018 г. Вместо това прокурорът в атакуваното постановление и за дата 19.12.2018 г. е заел категорична позиция, че доказателствата не установяват причинената на А. на тази дата телесна повреда да е различна от лека такава. Т. е. от така събраните до настоящия момент доказателства не се установява дали и каква телесна повреда е била причинена на пострадалия през м. декември 2018 г., което на самостоятелно основание налага постановлението на прокурора да бъде отменено, като досъдебното производство бъде върнато за допълнително разследване в тази насока, в случай, че счита да е извършено престъпление на тази дата.

Иначе представените пред районния съд писмени доказателства с жалбата на пострадалия против постановлението на РП Пловдив за прекратяване на производството с възражения, че причиненото на А. на 07.01.2019 г. увреждане е средна телесна повреда, не могат да бъдат обсъждани от съда. Известно е, че при съдебния контрол върху постановленията на прокурора от досъдебното производство, съдът дължи произнасяне

единствено по събраните в хода на досъдебното производство по съответния процесуален ред от страна на разследващите органи доказателства. Няма пречка обаче същите писмени доказателства при връщане на делото за допълнително разследване, да бъдат надлежно представени пред разследващия полицаи, а преценка на разследващия орган е дали да бъде медицински изследвано твърдяното обстоятелство.

Най-същественото възражение в жалбата обаче, касае становището на прокурора за липсата на доказателства поведението на Г. да е било предприето по хулигански подбуди. Това е въпрос на правна оценка и настоящият състав не споделя виждането на прокурора в тази насока. Отдавна е изяснено в съдебната практика, че под хулигански подбуди, като задължителен елемент на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК, следва да се разбират такива подбуди, които изразяват явно неуважение към обществото, като избраното от дееца поведение да е било мотивирано от стремеж при открито пренебрегване на обществения порядък и неуважение към обществото да извършат действия, с които да покаже себе си, да се саморазправи с пострадалия /в този смисъл е и съдебната практика – решение № 82 от 03.03.1980 г. по НОХД № 59/80 г. -II н. о. /. В случая подбудите на обвиняемия за извършване на деянието са изцяло "хулигански" - анализът на гласните доказателства не установява пострадалият да е имал провокативно или агресивно поведение спрямо него нито непосредствено преди побоите, нито по-рано. На този етап от производството обясненията на обвиняемия за причината да бие пострадалия се опровергават от показанията на присъствалите Ц. и на самия А., а така и на Д. /за дата 19.12.2018 г. /, които ясно сочат безпричинна проява на физическа и словесна агресия от негова страна спрямо пострадалия. В настоящия казус избраното от Г. поведение и в двата случая е било мотивирано от стремежа му при открито пренебрегване на обществения порядък и неуважение към обществото да извърши действия, с които да покаже себе си, да се саморазправи с пострадалия. Но дори и да се приеме хипотеза за наличие на конкретен личен мотив в поведението на Г. /продиктуван от негово виждане, че търпи финансови проблеми заради пострадалия/, поведението му отново не е лишено от хулигански

подбуди. Те не са несъвместими с чисто личните - виж решение № 65/08.03.2010 г. на ВКС по н. д. № 718/2009 г., I н. о., докл. П. Т., Решение № 386/21.09.2011 г. на ВКС по н. д. № 1864/2011 г., I н. о., докл. съдията Е. В., Решение № 419/26.10.2011 г. на ВКС, по н. д. № 2096/2011 г., I н. о., докл. съдията Р. К..

Необосновано е постановлението на прокурора и поради липсата на изложени каквито и да било съображения за поведението на обв. Г. на 16.01.2019 г. пред дома на пострадалия и семейството му. От фактическа страна прокурорът ясно приема, че обвиняемият крещял, че иска да "размаже" В. А., отправял неприлични думи, без обаче така възприетите факти да са получили каквато и да било правна оценка на поведението на обвиняемия – дали същото изпълва състав на престъпление и евентуално какво. За пълнота обаче следва да се посочи, че не са били събрани доказателства за това с какво съдържание е бил подадения сигнал от А. и /запис от дневника на ОДЧ при РУ, справка от НС 112-РЦ Кърджали и т. н. /, нито са били разпитани полицейските служители, които са били изпратени на място по подадения от свидетелите А. и сигнал, няма събрани данни дали и какви мерки са били предприети спрямо обвиняемия /и евентуално свидетеля Ц. / от органите на реда, има ли констатирани увреждания по чуждо имущество /каквито откъслечни данни има в свидетелските показания/. Редно е прокурорът, възприемайки за установени определени факти, да им даде правна оценка, разбира се, след като бъдат събрани относими доказателства.

Изложеното по-горе налага атакуваното определение на Районния съд да бъде отменено, а така и постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, като досъдебното производство бъде върнато на РП Пловдив за допълнително разследване.

Поради изложеното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 166 от 12.04.2021 година по ЧНД № 1767/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив.

ОТМЕНЯ Постановление на РП Пловдив от

11.02.2021 година, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 38/2019 г. по описа на 04 РУ при ОД на МВР Пловдив.

ВРЪЩА делото на Районна прокуратура Пловдив за извършване на допълнителни действия по разследването.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

**Определение № 301 от 14.07.2021 г. на ОС - Бургас
по в. ч. н. д. № 449/2021 г.**

Данни за делото	
Съд:	Окръжен съд - Бургас
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	449
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	Даниел Нанев Марков
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	301
Дата на постановяване:	14.07.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 301

гр. Бургас, 13.07.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в закрито заседание на
тринадесети юли, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев

Членове: Даниел Н. Марков

ГЕОРГИ ХР. ИВАНОВ

като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков
Въззивно частно наказателно дело № 20212100600449
по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 и сл. от
НПК.

С определение от 09.04.2021 г., постановено по
НЧД № 1872/2021 г., Районен съд, гр. Бургас е отменил
постановление на Районна прокуратура, гр. Бургас от
25.03.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1,
вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК е било прекратено
наказателното производство по ДП

54/2018 г. по описа на ОСЛО при ОП-Бургас, пор
№ 4164/2016 г. по описа на

БРП, водено за извършено престъпление по чл.
217, ал. 4, вр. с ал. 2, вр. с ал. 1, ал. 1 НК и върнал
делото на прокурора за изпълнение на дадените в
мотивите към същото указания.

Срещу определението в законоустановения срок е
постъпил протест от БРП, според който отмененото
постановление е подробно мотивирано и ясно е
обоснован извода за липса на извършено престъпление
от общ характер. Счита се, че протестираното съдебно
определение е неправилно и постановено в нарушение
на процесуалните правила, поради което следва да бъде
отменено.

Бургаският окръжен съд, като прецени събраните
по делото доказателства, становището на прокурора и
мотивите на атакувания съдебен акт, прие за установено
следното:

Наказателното производство е било образувано на
02.12.2016 г. по реда на чл. 212, ал. 1 от НПК и е водено
за извършено престъпление по чл. 217, ал. 4, вр. с ал. 2,

вр. с ал. 1 НК, изразило се в това че през неустановен период през 2014 г. като пълномощник на Ш.. А., гражданин на Република *****, съзнателно действал против законните интереси на последния, от което последвали значителни щети за имуществото на представлявания.

С постановление от 20.02.2020 г. досъдебното производство е било спряно на основание чл. 244, ал1, т. 1, вр. чл. 25, ал1, т. 6 от НПК до подаване на тъжба пред РС-Бургас за престъпление от частен характер по чл. 217, ал. 1 или ал2 от НК или до възникване на визираното в чл. 24, ал. 6, вр. ал. 4, ал1 от НПК основание за прекратяване при липса на подадена такава за горепосоченото деяние-л101-л. 109, т. 1 от досъд. п.. Жалбата от пълномощника на Ш.. А. срещу това постановление е била оставена без разглеждане от БРС, поради просрочването ѝ. Първоинстанционното определение е потвърдено от БОС.

След получен от БРС на 04.03.2021 г. отговор, че от Ш.. А. няма входирана тъжба, наблюдаващият прокурор с постановление от 25.03.2021 г. е прекратил на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК воденото наказателно производство.

С протестираното определение от 09.04.2021 г., постановено по НЧД № 1872/2021 г. по описа на Районен съд, гр. Бургас, предмет на осъществявания въззивен контрол в настоящото производство, е отменено постановлението на Районна прокуратура, гр. Бургас от 25.03.2021 г. за прекратяване на наказателното производство, поради неговата необоснованост.

Преценката на БРС, че прокурорското постановление е необосновано, е правилна. Въззивната инстанция споделя напълно изложените в определението на БРС съображения, поради което намира за напълно ненужно тяхното преповтаряне, като единствено в отговор на направените в протеста възражения намира за необходимо да акцентира на следното:

При извършване на проверката по чл. 243 от НПК и формиране на изводите си за фактите по 102 от НПК, прокурорът е длъжен да направи цялостен анализ на относимия доказателствен материал в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1, вр. чл. 107 от НПК. Това е налагало да се прецени дали събраните доказателства са

достатъчни за всестранието и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, от една страна, а от друга, фактите съдържащи се в различните доказателствени източници да се съпоставят с останалия доказателствен материал и при констатиране на противоречия, какъвто е и настоящия случай, да се обоснове кои доказателствени средства се приемат и защо.

От съдържанието на постановлението не може да се разбере кои доказателствени средства се приемат за годни (предвид позоваването и на материали, които нямат такава стойност, а и сочената в протеста "процесуална хронология" също не им придава доказателствена годност) и какъв е резултатът от проверката и анализа на годната доказателствена съвкупност – кои доказателствени материали прокурора приема, кои отхвърля и по какви съображения. Сбитият преразказ на част от доказателствените източници не може да подмени доказателствения анализ, обосноваващ възприети фактически констатации, а още по-малко да се ползва като съдържание на самите фактически констатации, както се предлага в частния протест.

Не става ясно каква фактическа обстановка в крайна сметка прокурора приема за установена. Посочването на отделни обстоятелства е фрагментарно, разпиляно и с неясно отношение към предмета на доказване. Макар и да се твърди в протеста, че описание на приета за установена от прокурора фактическа обстановка започва след изрече "Фактите по разследването сочат....", такава няма. Точния израз в постановлението е: "Фактите от проведеното разследване сочат, че..." - ред 9 отдолу нагорестр. 2 от постановление от 25.03.2021 г., като след него в продължение на седем страници се преразказва съдържание на показания на свидетели и се маркират част от приложените писмени материали от Агенцията по вписванията и от ТД на НАП-Бургас. Описанието завършва с общата фраза, че "така изложената фактическа обстановка следва от показанията на разпитаните по делото лица, от приложените справки – извлечения и др. писмени документи." – стр. 10 от същото постановление. Тази част от мотивите на постановлението, претендиращата за изложение на фактическата установеност по делото, в действителност представлява частичен преразказ на различни

доказателствени източници, а така също и на писмени сведения на отделни лица, дадени по преписката на предварителната проверка.

Независимо от обема на постановлението (малко над 18 страници), изложеното не удовлетворява изискването за мотивираност, въведено с разпоредбата на чл. 199, ал. 2 от НПК. В конкретния случай първите 17 страници от постановлението за прекратяване на наказателното производство и от постановлението от 20.02.2020 г., с което същото производство е било спряно, са еднакви.

Посочените съществени процесуални нарушения, обуславят незаконосъобразността на постановлението и прави невъзможна преценката на съда за неговата обоснованост, тъй като критерий за това е съответствието на приетите по делото фактически положения с съдържанието на събрания и проверен доказателствен материал. В настоящия случай липсва изложение на това, което прокурорът приема за установено след съобразяване и преценка на всички събрани по делото доказателства, така, както го изиска НПК. Преценката на БРС, че постановлението за прекратяване е необосновано е правилна.

Различните съставомерни признаци на посочените в обжалваното постановление престъпления по чл. 217 от НК, чл. 206 от НК и чл. 209 от НК, предпоставят и различие в правнорелевантните факти, подлежащи на установяване. От съдържателната част на постановлението дори не става ясно какъв предмет на доказване очертава обвинението, кои установени фактически обстоятелства преценя, за да изведе обобщаващия извод за отсъствие на престъпление от общ характер. Това е и причината за противоречията в правните съображения, а оттам и в основанията, на които се е позовал прокурора за прекратяване на наказателното производство, която противоречивост (че въобще няма извършено престъпление или че има извършено такова, но то е от частен характер) е била констатирана точно от БРС в протестираното определение.

Отправеният в протеста укор, че упражненият от БРС съдебен контрол е следвало да се ограничи само до наличието на предпоставките за приложението на чл. 24, ал. 6 от НПК – неподадена тъжба от

пострадалият в рамките на изтекъл шестмесечен срок от съобщението за спиране по чл. 244, ал. 3 от НПК, не намира законова основа. БРС е изложил много подробни съображения за обхвата на съдебния контрол, тълкувайки разума на закона с оглед осигуряване процесуалните права на различния кръг лица, легитимирани да обжалват актовете на прокурора по чл. 243 от НПК и по чл. 244 от НПК. От друга страна, следва да се посочи, че буквалният прочит на разпоредбата на чл. 243 от НПК също не налага тълкуване, ограничаващо контролните правомощия на съда. Напротив, същата норма ясно регламентира, че съдебният контрол върху актовете на прокурора се осъществява в случаите на прекратяване на наказателното производство или при хипотезите на чл. 24, ал. 1 и ал. 6 от НПК или поради недоказаност. Съгласно чл. 243, ал. 5 от НПК съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство, защото с този прокурорски акт се решава по същество съдбата на воденото наказателното производство, което изисква да бъдат изложени съображенията на прокурора за наличие на предпоставките по чл. 243, ал. 1 от НПК, а не само тези по чл. 24, ал. 6 от НПК.

Напълно неоправдано е очакването на прокурора в протестираното определение да се съдържат задължителни указания за събиране на конкретни доказателства или за провеждането на конкретни процесуално-следствени действия. Въпросът дали са били положени необходимите и достатъчни усилия за разкриване на обективната истина по делото стои съвсем отделно от обсъдените по-горе в настоящите мотиви и в мотивите на протестираното първоинстанционно определение нарушения, които водят до процесуална нетърпимост на прекратителното постановление. БРС ясно е формулирал извод за необоснованост на прокурорския акт поради груби нарушения на процесуално правните изисквания за събиране и проверка на доказателствата, в противоречие с правилата на формалната логика и изискванията за обективност, всестранност и пълнота на разследването – чл. 14 от НПК, както и за обосноваността на прокурорския акт.

Съдебния контрол в производството по чл. 243 от

НПК е ограничен от посочените в същия текст рамки и няма за цел да предопределя или да обосновава бъдещи действия по разследването, решението за които се взема от прокурора, съобразно нормите на НПК. В това производството съдът дава задължителни указания само относно приложението на закона, без да замества прокуратурата в осъществяването на определените ѝ от КРБ и ЗСВ правомощия или да указва на прокурора какво действие да извърши, че да реализира правомощията си по чл. 46, ал. 2, т. 1, т. 2 от НПК по конкретното наказателно производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 09.04.2021 г., постановено по НЧД № 1872/2021 г. по описа на Районен съд, гр. Бургас.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове: _____

**Определение № 260074 от 18.09.2020 г. на СГС по
в. ч. н. д. № 3000/2020 г.**

Данни за делото	
Съд:	Софийски градски съд
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	3000
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	НО XIV въззивен състав, ЕМИЛ И. ДЕЧЕВ, РОСИ П. МИХАЙЛОВА, АНДРЕЙ А. АНГЕЛОВ
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	260074
Дата на постановяване:	18.09.2020 г.
Дата на влизане в сила:	18.09.2020 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	

Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

гр. София,..... 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НАКАЗАТЕЛНО
ОТДЕЛЕНИЕ, XIV-ти въззивен състав, в закрито
заседание на осемнадесети септември две хиляди и
двадесета година в състав:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНДРЕЙ АНГЕЛОВ**ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛ ДЕЧЕВ****РОСИ МИХАЙЛОВА**

като разгледа докладваното от съдия Дечев ВНЧД
№ 3000 по описа на съда за 2020 година, и за да се
произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК.

Образувано е по протест на прокурор при СРП
срещу Определение от 02.06.2020 г. по НЧД №
6303/2020 г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав, с което е
отменено постановление на СРП от 06.04.2020 г. за
прекратяване на наказателното производство по ДП №
689/2019 г. по описа на 06 РУ СДВР и пр. пр. №
12032/2019 г. по описа на СРП на осн. чл. 243, ал. 1, т.
1 вр. чл. 24, ал. 6 вр. ал. 5, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 от НПК и
делото е върнато на СРП за изпълнение на указанията.

В протеста се атакува първоинстанционното
определение като неправилно с аргументите, че в
постановление от 02.09.2019 г. на основание чл. 244,
ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК наказателното
производство е спряно, приемайки че е осъществено
престъпление по чл. 216, ал. 4 вр. ал. 1 от НК. Въз
основа на изложените аргументи в постановлението за
спиране и липсата на привлечено към наказателна
отговорност лице държавното обвинение поддържа
становището, че не е било необходимо частично
прекратяване на производството за престъпление по чл.
325, ал. 1 от НК, съответно излагане на аргументи защо
деянието не е съставомерно по този текст. По отношение

квалификацията на деянието като маловажен случай в протеста се поддържа становището, че същата е в достатъчна степен обоснована в постановлението за прекратяване. С тези аргументи се предлага атакуваното определение да бъде отменено, а постановлението за прекратяване на наказателното производство да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, НО, XIV-ти въззивен състав, като взе предвид протеста, доказателствата по делото и сам служебно провери изцяло правилността и законосъобразността на определението, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Протестът е процесуално допустим, тъй като е подаден в предвидения в чл. 243, ал. 7 от НПК седмодневен срок.

Разгледан по същество протестът е неоснователен и следва да бъде оставен без уважение, а първоинстанционното определение да бъде потвърдено като правилно.

От данните по делото се установява, че досъдебното производство с № 689/2019 г. по описа на ОВ РУ СДВР и пр. пр. № 12032/2019 г. по описа на СРП е образувано на 22.03.2019 г. на осн. чл. 356, ал. 3 от НПК за това, че на 22.03.2019 г., около 08: 36 часа в гр. София, ул. "*****" са извършени непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, псувал и заплашвал – престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

С постановление от 27.03.2019 г. на СРП е постановено разследването по делото да продължи по общия ред.

По делото като свидетели са разпитани К. В. и М. С. – служители на "ЦГМ" ЕАД, Я. Д. и Г. Н. – полицейски служители, отзовали се на подадения сигнал, Ю. В. – представител на ощетеното юридическо лице. Изготвен е протокол за оглед на местопроизшествието и са направени фотоснимки, приложени по делото. Изискана е справка за съдимост относно лицето С. М. М. и е изготвена съдебнооценителна експертиза.

На 02.09.2019 г. наказателното производство е спряно. В постановлението е прието, че на 22.03.2019 г., около 08: 30 часа, в гр. София, свидетелите М. С. и К. В. – служители на ЦГМ, отишли с репатриращ автомобил, тип, паяк" на бул. "*****" по сигнал за

неправилно паркиран микробус, марка "Фолксваген", модел "Транспортер" с рег. № *****. Пристигайки на място, същите предприели действия по преместване на микробуса, посредством репатриращия автомобил. Служителите поставили скобите на четирите гуми на микробуса, като заключили всяка една от тях, след което свидетелят С. започнал да разпъва крана. Тогава на място пристигнал С. М. М., който въпреки действията на служителите на ЦГМ, се качил в микробуса и извършил маневри "движение напред и назад" с него. В резултат на това повдигащите скоби на репатриращия автомобил се отклонили, като една изхвърчала към намиращата се наблизо кофа, а другите паднали до автомобил. Впоследствие М. слезъл от автомобила и започнал да се кара със служителите С. и В. като отправил към тях нецензурни реплики. Последните двама подали сигнал на тел. 112, като на място пристигна полицейски служители, които задържали С. М. и го отвели в ОВ РУ-СДВР за изясняване на случая.

Така установената фактическа обстановка била подведена под състава на чл. 216, ал. 4 вр. ал. 1 от НК, за което са изложени съответните правни аргументи. В съответствие с чл. 218в, ал. 1, т. 1 от НК и чл. 244, ал. 1, т. 1 вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК производството било спряно.

На 06.04.2020 г. наказателното производство е било прекратено. В постановлението са направени същите фактически и правни изводи, както в постановлението за спиране. Прието е, че извършеното деяние е престъпление от частен характер, като ощетеното юридическо лице било известно за необходимостта да подаде частна тъжба или в противен случай ще се прекрати производството. Поради липса на подадена частна тъжба прокурорът е прекратил производството.

Постановлението за прекратяване е атакувано пред районния съд от ощетеното юридическо лице. С определение от 02.06.2020 г. по НЧД № 6303/2020 г., НО, 7-ми състав е отменил постановлението на СРП от 06.04.2020 г. Първоинстанционният съд е приел, че фактическата обстановка е интерпретирана вярно, но направените въз основа на нея правни изводи са неправилни. Изложени са съображения, че неправилно

държавното обвинение не е аргументирало липсата на състамерност по чл. 325, ал. 1 от НК. На следващо място, се аргументира необосноваността на постановлението в частта, в която е прието, че така извършеното деяние съставлява маловажен случай. Посочено е, че единствено стойността на унищожените вещи е аргументирала тази квалификация, като останалите обстоятелства – механизъм на деянието, мотивите за извършването му и липсата на други вредни последици от извършеното, са посочени бланкетно. Възприето е посоченото в жалбата на ошетеното юридическо лице, че не е отчетена спецификата на повредения автомобил, който осъществява нормативно регламентирана в ЗДВП и НОДТСО дейност срещу неправилно паркирани ППС-та, което самостоятелно повишавало обществената опасност на деянието. Районният съд е стигнал до заключението, че изводите за ниска обществена опасност на М. не съответстват на материалите по делото, тъй като макар и неосъждан същият е с наложено административно наказание по чл. 78а от НК, за която не е реабилитиран. Посочено е, че проявената дързост и упоритост при извършване на деянието допълнително повишават личната му опасност.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът прие следното:

Предмет на проверка е определението на районния съд, който съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 4 НПК се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

Постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства и същото е обективно и ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност, тъй като в настоящото производство

съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения, каквито са тези на чл. 13 и 14 от НПК, а именно когато разследването е водено формално, едностранчиво и не са събрани и проверени всички възможни и необходими доказателства и доказателствени средства, относими към главния предмет на доказване. За да бъде ефективно разследването, то трябва да бъде всеобхватно и безпристрастно. Държавното обвинение е задължено да събере всички относими и необходими фактически данни по случая, които да бъдат подложени на задълбочен и обективен доказателствен анализ, в резултат на който да се даде отговор дали в конкретния казус е налице престъпление или не, известен ли е неговият извършител и извършено ли е деянието виновно.

В конкретния случай контролираният съд е стигнал до правилния извод, че разследването е водено всестранно, пълно и обективно, като е събран необходимият доказателствен материал за разкриване на обективната истина, но същият не е обсъден задълбочено в постановлението за прекратяване на наказателното производство. Според настоящата инстанция прокуратурата едностранчиво и лаконично се е позовавала на доказателствата по делото, без те да бъдат анализирани по отделно и в своята съвкупност. Макар и районният съд изрично в своето определение да не е обосновал превратно тълкуване на доказателствената съвкупност, са направени изводи за игнориране на част от обстоятелствата по делото, въз основа на което са направени и грешни правни изводи. Игнорирането на част от твърденията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели по своята същност представлява тенденциозно тълкуване на гласните доказателствени средства. Липсата на мотиви защо прокурорът е дал вяра частично на показанията на свидетелите създава пречка за контролните инстанции да проследят процеса на формиране на вътрешното убеждение на ръководно-решаващия орган в досъдебната фаза. Порокът във волята на прокурора при постановяване на своя акт за прекратяване на наказателното постановление води до несъответствие не само на правните, каквото становище е аргументирал районният съд, но и на фактическите изводи с доказателствената съвкупност по делото. В тази връзка

на първо място настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че прокурорът във фактическата обстановка е приел, че лицето М. е отправял към служителите на "ЦГМ" ЕАД нецензурни реплики. Не е посочено от какво точно естество са били отправените думи и реплики, респективно какво е било тяхното съдържание. Това е от съществено значение с оглед преценката дали лицето се отличава с по-висока обществена опасност или не. Прецизирането на фактическата обстановка относно съдържанието на нецензурни реплики е от значение и с оглед твърденията на служителите на "ЦГМ" ЕАД за отправяни към тях обиди и заплахи. При това положение неясно за съда остава, защо прокурорът е приел, че са отправяни нецензурни думи, но лицето М. не е псувал или обиждал служителите на "ЦГМ" ЕАД. Липсват мотиви, въз основа на които държавното обвинение не е кредитирало показанията на единствените свидетели очевидци – С. и В., в частта относно оправените обиди и закани към тях. Не е отчетено обстоятелството, че свидетелите С. и В. твърдят, че обидни думи и реплики са отправени към тях преди пристигането на полицейските служители, поради което последните логично не са станали свидетели на подобни действия от лицето М.. В същото време не са анализирани показанията на свидетеля Д., който посочва, че в тяхно присъствие лицето М. е отправяло закани за физическа саморазправа с нанасяне на побой. Показанията на свидетелите са лаконично анализирани и тенденциозно кредитирани само по отношение твърдението, че лицето М. бил много ядосан. По-нататък показанията на свидетелите С. и В. не са обсъдени и в частта, в която двамата сочат, че след като скобите били изхвъркнали или изкривени, лицето М. се насочило с микробуса и се ударил в репатриращия автомобил, тип, паяк". От протокола за оглед по микробуса, управляван от лицето М., са били установени вдлъбнатини, които потвърждават така споделеното от тях. Посоченото обстоятелство нито е залегнало във фактическата обстановка, нито е обсъждано от прокурора в постановлението.

На следващо място, настоящата инстанция напълно споделя изложените доводи относно необоснованост в постановлението за прекратяване на квалификацията "маловажен случай". За да бъде

квалифицирано деянието като маловажно е необходимо да бъдат подложени на анализ всички обстоятелства касаещи не само извършеното деяние, но и тези касаещи личността на дееца и съвкупната им оценка следва да доведе до извода за по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид. Обосновани са изводите, че държаното обвинение лаконично е приело, че деянието представлява маловажен случай с оглед нанесените щети – 736. 96 лева, механизма на самото деяние и мотивите му за извършване, липсата на други вредни последици от извършеното, както и с оглед чистото съдебно минало на лицето М., което го характеризирало като личност с ниска обществена опасност. И настоящата инстанция не може да се съгласи, че така изведените аргументи в достатъчна степен обосновават приложението на чл. 216, ал. 4 от НК, както се твърди в частния протест. Прокурорът, посочвайки че механизмът на деянието е предпоставка за квалифицирането на деянието като маловажно, е игнорирал редица обстоятелства, посочени от районния съд, а именно, че деянието е осъществено на тротоар, предназначен за пешеходци, по начин опасен за случайно преминаващи граждани, тъй като една от скобите била изхвъркнала и се ударила в контейнер за боклук, както и отправяните обиди и закани. В допълнение въззивната инстанция констатира, че не са обсъдени и действията на лицето М. по удари с управлявания от него микробус в репатриращия автомобил, тип, паяк". Всички посочени обстоятелства са относими към механизма на извършване на конкретното деяние, които не са намерили отражение в постановлението на прокурора за прекратяване и са останали без надлежен анализ.

В отмененото постановление за прекратяване на наказателното производство бланкетно като обстоятелство, обуславящо квалифицирането на деянието като маловажен случай са посочени мотивите за извършването му, както и липсата на други вредни последици от извършването му. В прокурорския акт не са посочени какви са мотивите за извършване на процесното деяние, поради което не може да се определи, дали същите са основание да се приеме, че същото е с по-ниска степен на обществена опасност.

Лицето М., виждайки че ще вдигат автомобила му, без да се опита чрез нормален разговор със служителите на "ЦГМ" ЕАД да разреши създалата се ситуация, е предприел действия по привеждане на автомобила в движение, след като са били сложени скоби и на четирите му гуми. Така предприетите действия и отрицателното отношение към свидетелите В. и С. сочи не само на несъобразяване с установените в страната ред и правила, но и незачитане на изпълняваната от служителите дейност срещу неправилно паркирали ППС-та. В същия смисъл са и възраженията в подадената жалба от ощетеното юридическо лице, приети за основателни в атакуваното определение на първоинстанционния съд. Съдът споделя съображенията, че в прокурорския акт не е отчетена спецификата на повредения автомобил, който осъществява нормативно регламентирана в ЗДвП и НОДТСО дейност срещу неправилно паркирани ППС-та, което има отношение към степента на обществена опасност не само на деянието, но и на дееца.

По-нататък, правилно районният съд е приел за необоснован и изводът относно ниската лична обществена опасност на лицето М.. Към датата на извършване на инкриминираното деяние същият не е бил реабилитиран за наложената му глоба по реда на чл. 78а от НК, което следва да се преценява на плоскостта на лоши характеристични данни. Предвид тенденциозния анализ относно самото поведение на лицето М. и отправяните от него реплики и думи липсва и съответстващ анализ относно това дали конкретното му поведение повишава или не неговата лична обществена опасност.

Не на последно място, настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията на държавното обвинение срещу съображенията на районния съд относно липса на мотиви за съставомерността на деянието по чл. 325, ал. 1 от НК. Проверката на постановлението за прекратяване на наказателното производство е и на плоскостта на неговата законосъобразност, в рамките на което районният съд, респективно въззивният съд, има правомощията да установи и правилността на правната квалификация, под която са подведени фактическите констатации. Необходимо е да се отбележи, че това правомощие е

ограничено в настоящото производство с оглед изключителните правомощия на прокуратурата да разреши въпроса дали да започне наказателно преследване, респективно да извърши привличане към наказателна отговорност, срещу кого и за какво престъпление. Съдът не разполага с правомощия да указва на държавното обвинение дали да предяви и какво обвинение срещу определено лице за конкретно извършено престъпление. В изпълнение на ограничените си правомощия районният съд е изложил обосновани съображения относно липсата на анализ в постановлението извършено ли е престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК или не с оглед обстоятелството, че производството е започнало по посочения състав. В действителност в хода на разследването е възможно да се съберат такива доказателства, въз основа на които деянието да се квалифицира по един или друг начин, при което не е необходимо частично прекратяване на производството. Въпреки това обстоятелството, че след доклад прокуратурата е решила, че извършеното деяние е съставомерно по чл. 216, ал. 4 вр ал. 1 от НК, поради което първоначално е било спряно производството не освобождава държавното обвинение от задължението да мотивира своите актове. Макар и да не е обект на проверка в настоящото производство, въззивната инстанция само ще спомене, че дори в постановлението за спиране на производството не са изложени мотиви, въз основа на които държавното обвинение е приел, че не е извършено хулиганство. Едва в частния протест до настоящата инстанция се появява твърдението, че действията на лицето М. не са насочени към нарушаване на обществения ред, а единствено към освобождаване от поставените скоби. Подобни съображения липсват в постановлението за прекратяване на наказателното производство, за чиято необоснованост поради превратно тълкуване на доказателствата по делото бяха изложени подробни съображения не само от въззивната инстанция, но такива се съдържат и в атакуваното определение на районния съд. Игнорирани са редица обстоятелства, въз основа на които може да се достигне до различни фактически и правни изводи. Районният съд по никакъв начин не е задължил прокуратурата да повдигне обвинение по чл. 325, ал. 1 от НК, а само и единствено да обоснове по необходимия и изискуем

съгласно процесуалните норми начин своите фактически и правни изводи. Пълен, всестранен, обстоен и обективен анализ на доказателствата по делото, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, би довел до еднозначен и категоричен извод извършил ли е лицето М. престъпление и по кой състав. Стандартите за мотиви на постановлението за прекратяване са завишени с оглед обстоятелството, че с този прокурорски акт се слага край на висящността на процеса. Принципът *non bis indem* и последиците от влизане в сила на постановление за прекратяване на наказателно производство са основание прокуратурата да изследва всички обстоятелства по делото и да обоснове изчерпателно своя акт. Ето защо, предвид игнорирането на редица обстоятелства по делото не може да се приеме, че прокуратурата е направила правилни правни изводи относно квалификацията на деянието.

Изложеното дотук мотивира съдът да приеме възраженията на държавното обвинение относно достатъчност на мотивите за квалифициране на деянието като маловажен случай в постановлението за прекратяване на наказателно производство и относно липсата на аргументи за несъставомерност по чл. 325, ал. 1 НК за неоснователни. Въпреки че е проведено пълно и всестранно разследване, фактическите и правни изводи, изложени в постановлението за прекратяване на наказателното производство не съответстват на обективните находки по делото. Прокурорът не е подходил с необходимото внимание и задълбоченост към събрания доказателствен материал, който е анализиран едностранчиво и тенденциозно. Превратното тълкуване на доказателствата по делото от ръководно-решаващия орган в досъдебното производство, довело до неправилни фактически и правни изводи, респективно до необоснованост на прокурорския акт, представлява по своята същност съществено процесуално нарушение, изразяващо се в опорочена воля на наблюдаващия делото прокурор. Ръководно-решаващият орган е задължен да взима решение по вътрешно убеждение въз основа на цялостен анализ на събрания доказателствен материал, какъвто в процесния случай липсва. Поради това правилни са крайните изводи на районния съд, залегнали в атакуваното пред настоящата инстанция

определение, което води до потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

Водим от горното Софийски Градски съд, НО, XIV-ти въззивен състав на основание чл. 243, ал. 7, вр. ал. 6, т. 1 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение от 02.06.2020 г. по НЧД № 6303/2020 г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав, с което е отменено постановление на СРП от 06.04.2020 г. за прекратяване на наказателно производство по ДП № 689/2019 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр. пр. № 12032/2019 г. по описа на СРП.

Определението е окончателно.

Да се изпрати препис на ощетеното юридическо лице "Ц. з. г. м. " ЕАД и на Софийска районна прокуратура.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Определение № 330 от 11.04.2022 г. на ОС - Пловдив по в. ч. н. д. № 567/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	567
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Даниела Димитрова Събчева

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	330
Дата на постановяване:	11.04.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 330

гр. Пловдив, 11.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева

Даниела Д. Събчева

като разгледа докладваното от Даниела Д. Събчева Въззивно частно наказателно дело № 20225300600567 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 -8 НПК.

С определение № 332 от 09.03.2022 г. по ЧНД № 762/2020 г Районен съд- Пловдив е потвърдил постановление на Районна прокуратура гр. Пловдив, с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК е било прекратено наказателното производство по ДП № 534/2020 г, водено за престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК.

В определението първостепенния съд сочи, че формално са налице предпоставките на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, но доколкото с постановлението за прекратяване на наказателното производство се слага край на процеса, следва да се провери обосноваността и правилността на преценката на прокурора относно липсата на доказателства за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. За целите на тази проверка първостепенният съд се позовал на постановлението за спиране на наказателното производство от 19.05.2021 г. като проверил изложените в него фактически и правни изводи.

Срещу определението на първоинстанционния съд е постъпила жалба от повереника на пострадалата Г. Х. – адв. С., с искане определението на първостепенния съд и постановлението за прекратяване на Районна прокуратура да бъдат отменени и делото да бъде върнато за продължаване на разследването. Излагат се съображения по доказателствата и възражения срещу начина по който са били оценени от прокуратурата и съда.

Настоящата съдебна инстанция намира депозираната жалба за ДОПУСТИМА, подадена в законоустановения срок от процесуално легитимиран субект, доколкото волята на пострадалия е изразена чрез процесуалния му представител по делото.

По същество жалбата е частично ОСНОВАТЕЛНА, макар и по различни от изложените в нея съображения.

Правилно първостепенния съд е установил, че формално са налице предпоставките на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК. Правилно е и становището му, че доколкото с постановлението за прекратяване на наказателното производство се слага край на процеса, е необходимо да се провери обосноваността и правилността на преценката на прокурора относно липсата на доказателства за осъществено престъпление от общ характер и в частност това по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

Предмет на контрол в производството пред първоинстанционният съд са били обосноваността и законосъобразността на постановление за прекратяване на наказателното производство на Районна прокуратура Пловдив от 20.01.2022 г. При проверка за обоснованост на прокурорския акт първостепенният съд е следвало да провери фактическите констатации на прокурора и тяхната доказателствена обезпеченост. В случая в проверявания прокурорски акт не фигурира изложение както на установените от прокурора факти по процесния случай, така и на правната им оценка в насока на посочения в акта извод за липса на престъпление от общ характер. Този съществен дефицит в проверявания от първостепенния съд акт обосновава извод за допуснато от прокурора съществено процесуално нарушение поради неправилно приложение на процесуалния закон. Прокурорът не е изпълнил задължението си по чл. 199, ал. 2 от НПК, при изготвяне на постановлението за прекратяване на наказателното производство да изложи мотиви, с които да обоснове становището си по същество на казуса, извън тези за наличието на процесуалната предпоставка по чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК.

Посоченото нарушение при изготвяне на проверявания прокурорски акт не е било констатирано от първостепенният съд. Вместо да посочи липсващото съдържание в акта, съдът сам запълнил същото, насочвайки контролните си правомощия към съдържанието на постановлението за спиране на наказателното производство от 19.05.2021 г. Недопустимо е съдът да замества прокурора, когато в постановлението на последния липсва анализ на доказателствата и изводи за фактите и правото – Решение № 60 от 25.02.2003 г по н. д. № 703/2002 г на І н. о.

Постановлението за спиране на наказателното производство може да бъде предмет на контрол единствено в производството по чл. 244, ал. 5 от НПК. Последното, освен по предмет, се различава съществено от производството по чл. 243, ал. 4 и сл. и по процедура, тъй като е едноинстанционно и съдебният акт не би подлежал на въззивен контрол. Производството е било спряно на особено основание, каквото представлява, въведеното с изменения в НПК с ДВ бр. 7 от 2019 г., даващо възможност на пострадалите да се ползват от шестмесечен срок за инициране на производство от частен характер. При изтичането на този срок и при процесуално бездействие на жалбоподателите законът изрично указва и съответната процесуално правна последица. Независимо от конкретното процесуално правно основание, на което се е позовал прокурора, правата на пострадалите ще бъдат съществено засегнати ако те, при прекратяване на наказателното производство, не бъдат запознати със становището на прокурора и по приложението на материалното право. Това следва да се осъществи чрез излагане на пълна фактическа обстановка, анализ и оценка на доказателствата, именно в акта за прекратяване на наказателното производство, защото единствено този акт прегражда окончателно понататъшният ход на делото. Дори и основанията за прекратяване да се оказват идентични с тези обосновавали преди това спиране на производството, правата на пострадалите лица да ги оспорят са различни по основание и съдържание и следва да им бъдат осигурени и при двете процедури в пълнота.

Поради констатираното съществено процесуално нарушение при изготвяне на обжалваното постановление, възраженията на повереника по същество на правния спор не следва да бъдат обсъждани.

Въззивният съдебен състав констатира още нередовност при уведомяване на пострадалите лица за правото им да обжалват постановлението на прокурора, повторени и от страна на първостепенния съд. Преди да разгледа жалбата по същество първостепенният съд е следвало да провери дали за правото им на обжалване са били уведомени всички лица по делото. Съдът не следва да разглежда делото по същество преди да изпълни това свое задължение. Това е така, тъй като определението на съда, с което е потвърдено или изменено постановлението на прокурора му придава стабилитет и този въпрос не може да бъде впоследствие пререшаван. В случай, че не са били уведомени, преди произнасянето на съда, всички лица с право на жалба е възможно впоследствие да се стигне до паралелно или последователно образуване на повече от едно производства за едно и също нещо. Това би компрометирало крайния резултат по всяко едно от тях. За това първостепенният съд следва първо да провери дали всички лица от изброените в чл. 243, ал. 4 НПК са били редовно уведомени за правото си на жалба, както и да провери изтекъл ли е срокът за реализиране на това право за всеки едни от тях. В случай, че това не е било сторено от страна на прокурора, съдът следва да прекрати производството и да върне делото за правилното му администриране.

С право да обжалват постановлението за прекратяване на наказателното производство разполагат единствено пострадалото физическо или юридическо лице, обвиняемият и неговият защитник. Повереникът на пострадалия не разполага със самостоятелно право за обжалване в това производство. Ако пострадалият желае да бъде представляван в производството по чл. 243 от упълномощен адвокат, следва тази му воля да е ясно изразена по недвусмислен начин, като даде нужната представителна власт на упълномощен от него адвокат.

Видно от материалите по делото, постановлението за прекратяване на наказателното производство е било изпратено до пострадалата Г. Х., упълномощила като повереник адвокат С. и изрично заявила желанието си да бъде уведомявана за хода на процеса само чрез него. Предвид това връчването на уведомлението от страна на прокурора до Г. Х. чрез нейния повереник е редовно, съобразно изричното изявление на пострадалата за това. От страна на пострадалия Г. Х. такова изрично изявление не е било направено. Този пострадал не е упълномощавал и повереник и в производството се представлява сам. Връчване на постановлението за прекратяване на наказателното производство чрез упълномощения от съпругата му адвокат не може да се приеме за редовно. Пострадалият Г. Х. разполага със самостоятелно право на жалба, за което няма данни той изобщо да е бил уведомен. По същият начин стои въпроса и за уведомяване на пострадалите от страна на първостепенния съд. Независимо от това процесуално нарушение, проявило се и в настоящото въззивно производство, именно отмяната на постановените актове ще даде възможност правата на всички пострадали лица, конституирани като такива по делото, да бъдат охранени в най-голяма степен.

Воден от горното, съдът намира, че определението на първостепенния съд се явява незаконосъобразно, поради незаконосъобразност и на проверявания прокурорски акт. Делото следва да бъде върнато на Районна прокуратура Пловдив за отстраняване на констатираните съществени процесуални нарушения.

Ето защо на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Пловдивски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 332 от 09.03.2022 г. на Районен съд- Пловдив по ЧНД № 762/2022 г по описа на същия съд.

ОТМЕНЯ постановление за прекратяване на наказателно производство от 07.02.2022 г на Районна прокуратура гр. Пловдив по досъдебно производство № 534/2020 г по описа на Първо РУ на МВР гр. Пловдив.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на Районна прокуратура гр. Пловдив за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения. Определението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

**Определение № 107354 от 2.06.2020 г. на СРС по ч. н. д.
№ 6303/2020 г.**

Данни за делото	
Съд:	Софийски районен съд
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	6303
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	Иван Стоилов
Данни за акта	
Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	107354
Дата на постановяване:	02.06.2020 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 107354 от 02.06.2020 град София

3

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 7-и състав, в закрито заседание на втори юни две хиляди и двадесета година в състав:

председател: ИВАН СТОИЛОВ

като разгледа докладваното от съдията н. ч. д. № 6303 по описа за 2020 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК.

Инициирано е по жалба на пълномощник на [фирма] срещу постановление на СРП от 06.04.2020 г., с което, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, е прекратено наказателното производство по ДП № 689/19 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 12032/19 г. по описа на СРП.

В жалбата си пълномощникът на [фирма] счита постановлението на СРП за неправилно и незаконосъобразно. СРП градила изводите си единствено на факта, че стойността на 2-та броя унищожени скоби на процесния репатриращ автомобил тип "паяк" не била висока, което обуславяло квалификация на деянието като "маловажен случай". Касаело се за умишлено унищожаване на части от специализиран автомобил тип "паяк", посредством който се осъществявала нормативно уредена санкционна дейност по прилагане на ЗДвП от надлежно определена служба за контрол, каквато се явявал [фирма], включително и по изпълнение на НОДТСО. От деянието имало допълнително настъпили вредни последици, доколкото се възпрепятствала нормалната работа на органите по принудително преместване на ППС, поради което не била налице малозначителност на случая.

След като се запозна с аргументите, развити в жалбата, атакуваното прокурорско постановление и материалите по ДП № 689/19 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 12032/19 г. по описа на СРП, съдът прие за установено следното:

Жалбата е подадена от юридическо лице, което се явява ошетеното от коментираното в прокурорския акт престъпление по чл. 216, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, подадена е в законоустановения седмодневен срок по чл. 234, ал. 4 от НПК (доколкото, видно от обратната разписка, постановлението на СРП е връчено на 09.04.2020 г. или в рамките на обявеното извънредно положение, при което съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 1 от ЗМДВИЗ процесуалните срокове спират да текат от 13.03.2020 г. до края на извънредното положение, както и съобразно датата на входиране на жалбата в СРП – 20.05.2020 г., което е в рамките на седмия ден след края на извънредното положение – 13.05.2020 г.), поради което е ДОПУСТИМА.

По същество контролната инстанция счита сленото:

Досъдебното производство е образувано за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК – за това, че около 08. 36 часа на 22.03.2019 г. в [населено място], ул. С. Т., срещу № 223А, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, псувал и заплашвал.

По делото няма лице, привлечено като обвиняем.

В обстоятелствената част на атакуваното прокурорско постановление държавното обвинение е описало хронологично и в достатъчна степен детайлизирано установената до момента фактическа обстановка, свързана с инцидента, по повод опита на служители при [фирма] (свидетелите С. и В.) да репатрират неправилно паркиран бус "Фолксваген Транспортер" с рег. [рег. номер на МПС] и последвалите действия на водача на този автомобил С. М М., в резултат на които последният "повредил" две скоби на

репатриращия автомобил, което повреждане възлизало на стойност 736. 96 лева. Описаната фактическа обстановка е интерпретирана вярно, на база събраните гласни и писмени доказателства, поради което контролната инстанция не счита за нужно да я преповтаря.

От правна страна, държавното обвинение счита, че с действията си С. М. М. бил осъществил от обективна и субективна страна престъпление по чл. 216, ал. 4, вр. ал. 1 от НК – противозаконно увреждане на чужда движима вещ – репатриращ автомобил "И. 120 ЕЛ" с рег. [рег. номер на МПС], собственост на [фирма], изразяващо се в изкривяване на 2 броя скоби на автомобила до степен същите да са негодни за употреба, като деянието представлявало "маловажен случай", с оглед стойността на нанесените щети от 736. 96 лева (при минимална работна заплата към момента на деянието в размер на 560 лева), механизма на самото деяние, мотивите за извършването му, както и липсата на други вредни последици от извършеното. Добавя се, че личността на М. не се характеризирала с висока степен на обществена опасност, предвид липсата на осъждания. Съгласно разпоредбата на чл. 218в ал. 1, т. 1 от НК, престъплението по чл. 216, ал. 4 от НК било от частен характер.

Контролната съдебна инстанция счита, че разследващите са събрали всички възможни гласни и писмени доказателства, не се налага извършването на нови ПСД, но правните изводи на СРП не кореспондират с фактите по делото, като допълнително страдат от сериозна липса на мотиви.

На първо място, след като наказателното производство е било образувано за "хулиганство" по чл. 325, ал. 1 от НК, държавното обвинение е следвало да изложи аргументи защо счита действията на С. М. М. като несъставомерни по чл. 325, ал. 1 от НК. Същите не са коментирани по никакъв начин от СРП, а се касае за действия на М., осъществени на публично място по привеждане на бус "Фолксваген Транспортер" с рег. [рег. номер на МПС] в движение, в момент, в който на същия са били поставени скоби за репатриране от свидетелите С. и В.. Именно тези действия са довели до изкривяване на 2 броя скоби на репатриращия автомобил до степен същите да са негодни за употреба. Игнорира се изложеното от свидетелите, а и видно от огледния протокол, че действията на М. по привеждане на автомобила в движение са били осъществени на тротоар, предназначен за движение на пешеходци и по начин, който е могъл да нарани случайно преминаващи граждани от изхвъркналите скоби и форсиращия автомобил. Не се коментира и това, че в съвкупност с последните действия, М. е псувал и заплашвал служителите на [фирма], съобразно едноточните показания на С. и В..

В своята съвкупност, действията на М. определено и житейски надхвърлят хипотезата на "дребно хулиганство" по УБДХ и е неясно защо СРП се дистанцира от правен коментар за съставомерност по чл. 325, ал. 1 от НК, при положение, че по тази квалификация е образувано самото дело.

На второ място, дори и в хипотезата на чл. 216, ал. 1 от НК, аргументът на СРП за "маловажност" на случая не е подкрепен от достатъчна степен солидни аргументи. Изводът за "маловажност" се крепи единствено на стойността на унищожените две скоби - 736. 96 лева, която обаче в никакъв случай не може да се приеме за незначителна. Останалите аргументи за "маловажност", така както са изложени от СРП ("механизма на самото деяние, мотивите за извършването му, както и липсата на други вредни последици от извършеното") са изключително бланкетни и неаргументирани. Както е посочено в жалбата, не е отчетена спецификата на повредения автомобил, който осъществява нормативно регламентирана в ЗДвП и НОДТСО дейност срещу неправилно паркирани

ППС-та, което самостоятелно повишава обществената опасност на деянието. Не съответства на фактите и извода на СРП, че личността на М. не се характеризирала с висока степен на обществена опасност, предвид липсата на осъждания. Вярно е, че същият не е осъждан, но са му налагани мерки по чл. 78а от НК, по които не е настъпила реабилитация, като проявената дързост и упоритост при осъществяване на деянието допълнително повишават личната му обществена опасност.

Предвид гореизложеното, атакуваното прокурорско постановление се явява непълно и немотивирано в необходимата минимална степен относно дължимите изводи за съставомерност или не по чл. 325, ал. 1 и чл. 216, ал. 1 от НК, поради което следва да бъде отменено. Поради тези причини, неприложима е разпоредбата на чл. 24, ал. 6 от НПК. В случая, не се налага извършването на нови ПСД, като СРП единствено следва да приведе прокурорския си акт, съобразно изискванията на чл. 199, ал. 2 от НПК, в частта за мотивите.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 6, т. 3 от НПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление на СРП от 06.04.2020 г., с което, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, е прекратено наказателното производство по ДП № 689/19 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 12032/19 г. по описа на СРП.

ВРЪЩА делото на СРП за изпълнение на указанията, дадени в обстоятелствената част на определението.

За определенето да се съобщи на жалбоподателя и СРП.

Определенето подлежи на обжалване и протест от горните лица в седмодневен срок от съобщаването му пред СГС.

Районен съдия:

Определение № 571 от 14.04.2020 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 2215/2020 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	2215
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	VIII състав, ВАСИЛ А. ТАСЕВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	571
Дата на постановяване:	14.04.2020 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Исходящ номер:	10793
Година:	2020
Тип на документа:	Писмо
Дата на изпращане:	29.05.2020 г.
Резултат от обжалване:	

Определение № 571

Гр. Пловдив, 14.04.2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Васил Тасев – съдия в Районен съд – Пловдив – VIII наказателен състав в закрито заседание от четиринадесети април две хиляди и двадесета година, след като се запозна с материалите по ЧНД № 2215/2020 г. по описа на VIII н. с., установи следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5, във вр. с ал. 4 НПК.

Обжалвано е постановление на Районна прокуратура – Пловдив от 13.03.2020 г. за възобновяване и прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 548/2017 г. по описа на III - то РУ - ОДМВР - Пловдив, пр. пр. № 9340/2017 г. по описа на Районна прокуратура гр. Пловдив, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Недоволен от посоченото постановление е останал Т. П. К., който го обжалва пред Съда, като не сочи какви конкретно процесуални следствени действия следва да бъдат осъществени в хода на посоченото по-горе досъдебно производство, а същевременно с посочената "жалба" моли да бъде насрочено "наказателно дело срещу Р. Р. ".

Съдът, след като се запозна със събраните по досъдебно производство производство № 548/2017 г. по описа на III - то РУ - ОДМВР - Пловдив доказателства, намира и приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, а по същността си - неоснователна:

Досъдебното производство е образувано с постановление на РП-Пловдив за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК - за това, че на 03.11.17 г. в гр. Пловдив по хулигански подбуди е била причинена лека телесна повреда на Т. П. К..

В хода на разследването няма лице, което да е привлечено в качеството на обвиняем.

Видно от приложените по ДП устни и писмени доказателства е било установено, че от 27.10.17г Т. К. работел като *** във "****" ООД с *** Р. Р..

На 28.10.2017 г. в близост до гр. Видин св. К. претърпял ПТП. На 03.11.17г отишъл до офисите на фирмата в която работел, находящи се на ***, за да се срещне с *** Р. Р.. К. изчакал Р. в двора на фирмата, под рампата находяща се пред входа на сградата. По повод разликата между застрахователната стойност на полицата "Каско" и заплатената сума за ремонта на автомобила, между него и *** Р. възникнало пререкание. Р. заявил на К., че докато се отремонтира микробуса, той щял да работи в сервиза друга работа, а после щял да направи няколко курса докато си изплатят задълженията. К. го попитал дали иска да каже, че ще работи цяла година без заплата, при което Р. отговорил положително. К. поискал при тези условия да напусне, като му бъде прекратено трудовото правоотношение. Последвали удари с юмрук по главата на К. от страна на *** Р., както и заплахи.

Според жалбоподателя свидетелите Р. и Д. са се опитали да го вкарат вътре в сградата, но не са успели.

Същевременно св. В. Д. ударил К. по левия крак в областта на бедрото. К. установил, че блузата му е разкъсана и че има кръв по лицето. К. тръгнал да бяга, но Р. заповядал на охраната да затвори вратата, което принудило К. да се покатери през оградата и така да я преодолее. Когато бил на върха на оградата К. усетил, че някоя го, дърпа за десния крак с цел да не избяга. Извън оградата имало случайни минувачи и сина на К., на когото последния хвърлил чантичката си и му казал да се обади на тел. 112. След това с автомобила на сина си

си отишли в къщи.

Правилно в постановлението си представителят на РЛайонна прокуратура – Пловдив е посочил, че към посочения момент нито св. К., нито синът му са се обаждали на тел. 112.

След това жалбоподателят посетил УМБАЛ "Св. Георги" за преглед по повод оплакванията си, като от там го осведомили, че те са се обадили на Трето РУ-Пловдив. На 06.11.17г К. отишъл в Катедрата по съдебна медицина при УМБАЛ "Св. Георги". От издаденото СМУ се установява, че на жалб. К. са причинени увреждания, които са извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

В атакуваното постановление прокурорът е направил преценка на обясненията дадени в хода на предварителната проверка, както и на показанията на свидетеля Р. Р., където същият заявява, че на посочената дата бил уведомен от жалбоподателя, че искал да напусне работа, поради което разпоредил да подготвят заповед за прекратяване на договора. Разговора му с К. се е провел в офиса му. През това време Р. бил извикан отвън от св. Ж. Г. - *** във фирмата. Св. Р. излязъл заедно със св. Д., забавили се около 2-3 мин. и на връщане в офиса си, срещнал в коридора св. К., който излизал навън. Връщайки се в офиса си Р. забелязал, че от бюрото му липсва бял плик в който се намирала сумата от 15000 лв., която била предназначена за заплати на работниците. Св. Р. излязъл навън и видял, че К. върви към портала. Понеже Р. предположил, че К. може да е взел парите, казал на св. К. и С. да го спрат. Тогава К. започнал да бяга, а Р. извикал на *** - св. Д. да затвори вратата. *** затворил вратата и тогава К. започнал да се катери по врата. Св. Р. успял да стигне до портала и да хване св. К. за крачолата с цел да го спре. Същевременно извикал на св. К. и С. да му вземат чантичката, К. обаче успял да хвърли чантичката си на момче което било отвън - зад портала. К. успял да избяга и заедно с момчето се качили в л. а. "Пежо 206" и напуснали района. Р. прилага касов ордер за изтеглени 15000 лв от Банка *** в същия ден. В същите тези показания Р. твърди, че вечерта заедно с св. Д. посетили дома на св. К. за да се опитат доброволно да им върне парите, но не намерили никого в дома му.

По време на предварителната проверка са били снети множество обяснения от присъствалите на инцидента лица, а също така са разпитани в качеството на свидетели лицата Ч. Д., Т. К., В. Д., Т. Г., Р. С., С. К., Р. Р., П. К., Ж. Г., Р. Д..

Тъй като са възникнали противоречия между тези показания, за тяхното отстраняване са били проведени очни ставки между Р. Р. и жалбоподателя, както и между него и св. В. Д.. От приложени от друга страна докладни записки на Трето РУ-Пловдив се установява, че камерите на ЕТ Т. В. " нахождаща се на *** и на бензиностанция" "****" не съдържат записи които да обхващат мястото на инцидента.

Правилно е становището на прокурора, че въпреки множеството устни и писмени доказателства, липсват убедителни обяснения или показания на свидетели, които да подкрепят заявеното от жалб. К., че е бил удрян от свидетелите Р., Д. или друго лице. Липсват също така данни които да подкрепят твърдението на жалбоподателя, че Р. и Д. са се опитавали да го вкарат в сградата на фирмата. По този начин Съдът намира, че показанията на К. остават изолирани и не подкрепени с каквито и да били доказателства, а от друга страна показанията на св. Р. кореспондират във висока степен с цялостния доказателствен материал.

Настоящата съдебна инстанция споделя изцяло становището на прокурора, че установеното "подгонване" от страна на Р. по отношение на жалбоподателя, тъй като смятал, че самият К. е отнел от офиса сумата от 15000 лв., изключват прилагане на разпоредбата на чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 от НК, а именно деянието да е било извършено по хулигански подбуди. Наличието на евентуална причинно- следствена връзка между действията на св. Р. и причинената лека телесна повреда, то тези действия не могат да бъдат квалифицирани като изразяване на явно неуважение към обществото. Действията отнасящи се до опита да се спре К. като евентуален извършител на престъпление, не са от категорията на тези действия, с които грубо се нарушава общественения ред и се извършват с цел да се изрази явно неуважение към обществото. Правилно е било преценено от страна на държавното обвинение, че в конкретния случай липсват доказателства деянието на Р. да е извършено с тази цел и по такива подбуди. В хода на воденото досъдебно производство безспорно е установено, че в случая е налице евентуални, както личен мотив, така и вражда, която вражда се е проявила по време на инцидента, което категорично изключва наличието на хулигански мотив. Също така случая освен, че не е налице грубо и демонстративно нарушаване на общественения ред, то и действията на св. Р. не са били възприети от разпитаните свидетели като такива/ с изключение на жалбоподателя/.

Правилно и обосновано представителят на Районна прокуратура е преценил, че на база изложените по- горе обстоятелства на първо място са налице основанията на чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 6 от НПК за възобновяване на вече спряното ДП, а също така същевременно за прекратяване на наказателното производство, водено за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130 от НК.

Предвид изложеното дотук Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление на Районна прокуратура – Пловдив от 13.03.2020 г. за възобновяване и прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 548/2017 г. по описа на III - то РУ - ОДМВР - Пловдив, пр. пр. № 9340/2017 г. по описа на Районна прокуратура гр. Пловдив, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Определението подлежи на обжалване и протест в седемдневен срок от получаването му от страните пред Пловдивски окръжен съд.

Препис от определението да се изпрати на жалбоподателя Т. П. К. ***.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: (п)

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА!

И. Й.

Определение № 344 от 19.02.2019 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 684/2019 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	684
Година:	2019
Съдебен състав / Съдия:	XXVI състав, ПАНАЙОТ Р. ВЕЛЧЕВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	344
Дата на постановяване:	19.02.2019 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Изходящ номер:	6241
Година:	2019
Тип на документа:	Писмо
Дата на изпращане:	01.03.2019 г.
Резултат от обжалване:	

Определение № 344

19.02.2019 г., гр. Пловдив

Пловдивският районен съд, Наказателна колегия, XXVI състав, в закрито заседание на деветнадесети февруари две хиляди и деветнадесета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПАНАЙОТ ВЕЛЧЕВ

след като се запозна с материалите по ЧНД № 684/2019 г. по описа на съда, намери за установено следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 НПК.

Образувано е по жалба с вх. № 5862 от 24.01.2019 г. по описа на РС – Пловдив, депозирана от адв. М. Ч. – пълномощник на пострадалия Е. Н. З. с ЕГН: ***** против Постановление на РП – Пловдив от 16.01.2019 г., постановено по досъдебно производство № 243/2018 г. по описа на РУ – Труд към ОДМВР – гр. Пловдив с което е било прекратено образуваното наказателно производство за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК.

Жалбоподателят, чрез процесуалния представител адв. Ч. обжалва прокурорското постановление. Излага съображения, че същото е незаконосъобразно, постановено в несъответствие със събрания по делото доказателствен материал. Неправилни били правните изводи на прокурора, че по делото не били налице хулигански подбуди от страна на извършителя П. Й..

Пловдивският районен съд, след като взе предвид доводите и възраженията на жалбоподателка и се запозна с представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване прокурорски акт, от легитимирано лице – пострадало от ПТП, което с надлежно пълномощно е упълномощило процесуален представител да го представлява във връзка с обжалване на постановлението за прекратяване, в предвидения за това 7-дневен срок.

Досъдебното производство е било образувано на 02.07.2018 г. за това, че на 28.04.2018 г. в с. Граф Игнатиево, обл. Пловдив е била причинена лека телесна повреда на Е. Н. З. ***, изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, като деянието е извършено по хулигански подбуди – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК.

Съдебният състав споделя изцяло възприетата от прокурора фактическа обстановка, като следва да се отбележи, че същата изцяло съответства на събраните по делото доказателства.

Свиделят Е. Н. З. и майка му - свидетелят С. А. З. стопанисвали магазин за строителни материали в с. Граф Игнатиево, обл. Пловдив, ул. "Граф Игнатиев" 38. Магазинът бил семеен и се намирал в двор на къща също семейна собственост. Към магазина имало двор, който бил в Г-образна форма, покрит като навес, в който се съхранявала част от стоката. До този закрит двор можело да се стигне като се мине през врата от магазина или през врата от улицата. Нямало пряка видимост от магазина към закрития двор, но по-силни викове можело да се чуят.

На 28.04.2018 г. свидетелите Е. З. и С. З. били в магазина си, в който продавала тяхната работничка - свидетелят П. К. Д.. Клиент на магазина около 13. 30 ч. бил свидетелят С. П. С.. Около 13. 25 ч. магазинът бил посетен от св. П. Б. Й., който бил придружаван от тригодишния си син. Свидателят Й. търсил да си закупи лепило и цимент, като същият бил във видимо пияно състояние и миришел на алкохол. Дватама със св. З. се познавали, тъй като Й. бил редовен клиент на магазина, като няма доказателства между тях да е имало предходни конфликти. Влизайки в магазина, Й. забелязал, че продавачката Д. обслужвала други клиенти и

поискал от Е. З. той да го обслужи, както и друг път го бил обслужвал. Последният обяснил на Й., че търсените от него материали се намират не в магазина, а на стелажите под навеса на двора, при което двамата мъже и детето излезли от магазина и отишли в съседния навес. В това време св. Д. и С. били в магазина и нямали пряка видимост към мястото, където били Й. и З., С. З. се намирала в съседен навес за хранене и била седнала на маса, откъдето също нямала пряка видимост към навеса със строителните материали, макар и да била в състояние да чуе по-голямата част от случващото се там.

Свидетелят З. държал незапалена цигара в ръката и заедно със свидетеля П. Й. и сина му излезли в помещението в което се намирали желаните стоки от последния. Изненадващо, без да бъде провокиран по какъвто и да било начин, П. Й. заявил на Е. З., „Не ми се правим на мъж с тази незапалена цигара, защото ме дразниш и ако ти ударя един юмрук ще те пратя на три метра от тук“. Малко след като приключил с това си изказване свидетелят Й. се приближил към пострадалия и без какъвто и да била причина го ударил с глава в областта на главата. След това се стигнало до спречкване между двамата, но никой не успял да нанесе удари на другия. Непосредствено след това пристигнали свидетелите С. З. и С. С., които ги разтървали.

Правилно прокурорът е дал вяра на показанията на свидетеля Е. З. относно причините, поради които същият е бил ударен от свидетеля П. Й., като е преценил, че те се подкрепят от показанията на св. З., както и от аудио-видеозаписа, който се съдържа на приобщения по досъдебното производство по реда на НПК компактдиск със записи от три охранителни камери, монтирани в магазина и във вътрешния двор. Тези доказателства се подкрепят изцяло и от показанията на свидетеля Спасов, като същите най-достоверно отразяват обективната истина и разкриват реалната фактическа обстановка.

Правилно прокурорът не е дал вяра на показанията на свидетеля П. Й., които са в насока, че бил провокиран вербално неколkokратно от св. З. и го бил ударил, „за да защити достойнството си и детето си“, тъй като тези твърдения не се подкрепят от никое от събраните по делото доказателства и изостават напълно изолирани. В хода на досъдебното производство е бил разпитан полицейският служител Г. Г., който е ***и отговаря за селата Граф Игнатиево и Строево. Същият описва какво е било поведението на П. Й. в село Граф Игнатиево, а именно, че се държи скандално с всички в селото, но същите от страх да не би да го ядосат, категорично отказват да подадат заявление срещу него. Той описва и какво е било поведението на свидетеля С. С., когато е бил повикан да свидетелства, а именно същият се е страхувал от П. Й.. По този начин свидетелят Г. Г. представя една характеристична справка по отношение на последното лице.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена съдебно - медицинска експертиза. Видно от заключението на същото се установява, че вследствие на удара от св. Й. на св. З. са били причинени: счупване на носните кости, кръвонасядане на лицето и разкъсно-контузна рана на носа, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 и НК, т. е. причинени са леки телесни повреди по чл. 130, ал. 1 от НК, като правилно прокурорът е кредитирал това заключение като компетентно изготвено.

Така възприетата от прокурора фактическата обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите Е. З., С. З., С. С., П. Д., П. Й. и полицейският служител Г. Г., както и от събраните писмени доказателства – справка за съдимост и протокол за оглед и заключението на изготвената медицинска експертиза.

Следва да се отбележи, че разследването е било водено прецизно, като са били събрани абсолютно всички относими към предмета на доказване доказателства. Прокурорът е изложил изключително задълбочени мотиви коя група гласни доказателства кредитира и този негов извод е правилен.

При правилно изяснена фактическа обстановка, представителят на държавното обвинение е достигнал до погрешни правни изводи.

Погрешен е изводът на прокурора, че нанесената телесна повреда на пострадалия З. не би могла да се квалифицира като такава при хулигански подбуди.

По делото са налице действията на лице, което влиза голо до кръста в магазин за строителни материали, във видимо нетрезво състояние, което иска да бъде обслужено незабавно. Той не иска да се съобрази с предприетите норми в обществото и да изчака своя ред, като вместо това влиза в пререкания със свидетеля З.. Обстоятелството, че последният е държал в ръката си незапалена цигара по абсолютно никакъв начин не е основание да провокира свидетелят Й. да му нанесе удар с глава в областта на лицето. Следва да се отбележи, че и мястото в което това се е случило е такова, че до него имат достъп посетителите на магазина, тоест действията на П. Й. биха могли да бъдат възприети от неопределен брой свидетели. Те са неприемливи и пресилени и са могли да станат достояние на неограничен кръг хора, доколкото по делото се установи, че на мястото на инцидента са присъствали и други лица, а именно клиент и служител в обекта, както и собственика – свидетелката З..

Реакцията на П. Й. спрямо свидетеля Е. З. би могла да доведе до извод за открито висока степен на неуважение както към обществото, така и към личността му, посягайки на телесната неприкосновеност на последния, без да се съобразява с това, че се намира на публично място, че действията му могат да бъдат възприети от един широк кръг от хора, и най-вече - без да се съобразява с това, че подобна саморазправа е несъвместима с установения в държавата правов ред.

Тези действия на П. Й. не са били провокирани от пострадалия. За да прецени дали телесната повреда е причинена по хулигански подбуди, следва да се вземат предвид всички обстоятелства, установени във връзка с деянието, а не само обективно причиненото нараняване. Данните, установени по делото за причината – държането на незапалена цигара, мястото на деянието - публично такова и механизмът на нанасянето на удара над пострадалия - с удар с глава в областта на лицето, който от своя страна не е дал никакъв повод да се извършат тези действия по причиняване на телесната повреда биха могли да установяват допълващия субективната страна на състава елемент. По този начин би могло да се достигне до извод за засягане на обществените отношения, свързани със защита на здравето и неприкосновеността на личността. В случая не е нормално някой да напада другото без основателна причина, на обществено място, както е в конкретния случай. Наличието на възникналия, „уж личен мотив“ в представите на П. Й., свързано с държането на

незапалена цигара от пострадалия също не се отразява на съставомерността на деянието. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно константната съдебна практика не винаги личният мотив изключва хулиганските подбуди – в този смисъл е Решение № 425/22.12.2015 г., пост. по н. д. № 1169/2015 г., I н. с. ВКС. Ето защо наличието на личен мотив не може да изключи автоматично хулиганския такъв.

Представителят на държавното обвинение следва да прецени дали описаните по-горе действия, и то на публично място, с възможност поведението им да бъде възприето от неограничен кръг от хора, тъй като достъпът до помещението е бил свободен, след като П. Й. е манифестирал личното си чувство на превъзходство над обществото, поставяйки личната си потребност да се саморазправи с пострадалия над всичко – над обществената потребност, над личната телесна неприкосновеност и над закона.

Обстоятелството, че пострадалият и П. Й. са се познавали от преди това не винаги изключва определянето на подбудите като "хулигански". Съгласно т. 3 от ППВС № 2 от 1974 г. причиняването на телесна повреда по чисто личен мотив може и да се квалифицира като хулиганство при евентуален умисъл, ако е съпроводено с грубо нарушение на обществения ред и явно неуважение към обществото. В случая имаме лице, което е искало да бъде обслужено незабавно, което се е подразнило единствено от държането на незапалена цигара и това го е провокирало да нанесе удар с глава в областта на лицето на пострадалия.

Едва след преценка на гореизложеното представителят на държавното обвинение би могъл да достигне до правилен и законосъобразен извод.

Предвид гореизложеното, обжалваното прокурорско постановление следва да се отмени, а делото трябва да се върне на прокурора за изпълнение на дадените в мотивната част от настоящото определение указания.

Ето защо, Пловдивски районен съд, XXVI наказателен състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ Постановление на РП – Пловдив от 16.01.2019 г., постановено по досъдебно производство № 243/2018 г. по описа на РУ – Труд към ОДМВР – гр. Пловдив с което е било прекратено образуваното наказателно производство за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК.

ВРЪЩА делото на РП – гр. Пловдив за изпълнение на указанията изложени в мотивната част от настоящото определение.

Определението подлежи на обжалване и протестиране пред Пловдивски окръжен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА!

СЕКРЕТАР: Д. Д.

Определение № 260401 от 4.11.2020 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 6781/2020 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	6781
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	VIII състав, ВАСИЛ А. ТАСЕВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	260401
Дата на постановяване:	04.11.2020 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Исходящ номер:	68455
Година:	2020
Тип на документа:	Писмо
Дата на изпращане:	25.11.2020 г.
Резултат от обжалване:	

Определение № 260401

Гр. Пловдив, 04.11.2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Васил Тасев – съдия в Районен съд – Пловдив – VIII наказателен състав в закрито заседание от четвърти ноември две хиляди и двадесета година, след като се запозна с материалите по ЧНД № 6781/2020 г. по описа на VIII н. с., установи следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5, във вр. с ал. 4 НПК.

Обжалвано е постановление на Районна прокуратура – Пловдив от 01.09.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 527/2018 г. по описа на ОЗ РУ на МВР гр. Пловдив, пр. пр. № 4944/2018 г. по описа на РП-Пловдив, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за това, че на 19.03.2018 г. в гр. Пловдив, по хулигански подбуди е била причинена лека телесна повреда на А. М. А. ***, изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

Недоволен от посоченото постановление за прекратяване е останал А. М. А., като чрез повереника си – адв. Д. П. го обжалва пред Съда и моли да бъде осъществен съдебен контрол, като същото бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, а производството да бъде възобновено.

Съдът, след като се запозна със събраните по досъдебно производство № 527/2018 г. по описа на ОЗ РУ на МВР гр. Пловдив, намира и приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, но по същността си - неоснователна. Съображенията за това са следните:

Досъдебното производство е било образувано на 20.09.2018 г. на основание чл. 212, ал. 1 от НПК с постановление на Районна прокуратура гр. Пловдив и се е водило за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за това, че на 19.03.2018 г. в гр. Пловдив, по хулигански подбуди е била причинена лека телесна повреда на А. М. А. ***, изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

По досъдебното производство към настоящия момент е установено, че към месец март 2018 г. тържителят и пострадал А. М. А. работел като т. ш. към фирма "БАЛИ ГРУП" ЕООД и управлявал лек автомобил "Киа", с рег. № ** **** *. Ефирът, от който получавал заявки бил към фирма "Елма". На 18 срещу 19.03.2018 г. А. бил на работа нощна смяна, като на 19.03.2018 г., около 02: 00 часа получил заявка от диспечерката за курс от ул. "Калина", № 69 в посока КАТ в гр. Пловдив. От посочения адрес качил св. Е. Е. Й., **** му св. Т. И. Й. и малолетното им д. /на 4 години/. Св. Е. Й., който бил видимо пиян, седнал до св. А. А. на предна дясна седалка. Св. Т. Й. и д. то седнали на задната седалка. Св. Е. Й. казал на таксиметровия шофьор да кара към Шекер махала в кв. "Кършияка" в гр. Пловдив. През цялото време, докато св. А. А. управлявал автомобила, св. Е. Й. му казвал да кара по-бавно, защото имало много дупки по пътя и щял да повърне, а автомобилът се движил много бързо.

Така помежду им възникнал словесен спор на висок тон, тъй като жалб. А. считал, че най-добре знае как да управлява автомобила си, освен това се държал грубо, агресивно, наричал св. Е. Й. и с. му "*****" и "*****", което ги обидило, говорил за някакъв случай с "Плъха" и казал "Вие *****-те, ще умрете". Междувременно таксиметровият шофьор продължавал да кара бързо, без да се съобрази с молбата на св. Е. Й.

да намали скоростта, като грубо му казал, ако му се повръща- да направи това през прозореца. През това време според свидетелите Й. д. то се изплашило и се разплакало, което допълнително създадо напрежение у пътуващите и затова св. Т. Й. също направила забележка на таксиметровия шофьор да кара по-бавно, защото на задната седалка направо подскачали във въздуха, но той отново не намалил скоростта, а се скарал и наредил д. то да спре да плаче.

Когато стигнали до заявената дестинация, св. Е. Й. започнал да обяснява с ръце на св. А. А. накъде да кара и в крайна сметка стигнали до ул. "Ж. ", № *, на адреса, на който живеел бащата на св. Е. Й.. Св. Т. Й. побързала да излезне от автомобила, защото д. то продължавало да плаче уплашено от създадената се конфликтна ситуация. Видяла, че, докато, мъжът й св. Е. Й. се опитва да излезне от предната дясна врата на автомобила, таксиметровият шофьор го хванал за ръката, но не успял да го задържи. Св. Е. Й. излезнал от автомобила и тръгнал да минава от към страната на св. А. А.. Междувременно, Й., помислила, че таксиметровият шофьор е счел, че няма да си платят сметката и затова хванала ръката на с. й, поради което побързала да изкара от портмонето си дължимата сума от около 6 /шест/ лв. и я поставила на предната дясна седалка, след което заедно с д. то се прибрала в къщата на с. си. Действията й били възприети от с. й, както и от св. А. А., който след като му било заплатено за превоза и си е свършил работата, възнамерявал вече да тръгва с автомобила си.

В този момент обаче жалбоподателят забелязал, че до неговата страна на автомобила, се намирал св. Е. Й., който поискал от него да слезе от шофьорското място и да дойде да види каква кола има той и семейството му, нищо че са "*****", "*****", както св. А. А. му бил казал, докато се возили в таксито и от което св. Е. Й. се бил обидил, както и от лошото му отношение към семейството му като клиенти. А. първоначално отказал, но след това решил да слезе от колата и заедно със св. Е. Й. отишли до оградата на двора на къщата. Св. Е. Й. показал колата си, марка "Мерцедес", Е класа, на таксиметровия шофьор, който от своя страна започнал нещо да му говори, посягайки към рамото му, при което леко го докоснал. Й. си помислил, че А. му посяга да го удари предвид агресивното му и грубо поведение преди това, и за да се защити, на свой ред го ударил един път с юмрук в лицето. В тази насока от събраните по делото устни и писмени доказателства категорично се установява, че на улицата освен тях двамата нямало други хора. От нанесения удар жалбоподателят паднал на земята, на дясната си страна, след което се изправил и усетил силна болка в областта на лицето. Качил се в автомобила си и тръгнал да търси медицинска помощ. В резултат на нанесения му удар в лицето и последващото падане на земята, на А. А. били причинени леки телесни повреди, подробно посочени от експерта в заключението по назначената и изготвена по делото съдебно-медицинска експертиза.

След инцидента А. подал жалба до ОЗ РУ на МВР гр. Пловдив, по която била образувана проверка, а впоследствие и настоящото досъдебно производство, по което е била назначена и изготвена съдебно-медицинска експертиза по писмени данни. Нейното заключение сочи, че на жалб. А. А. е била причинена разкъсно-контузна рана на горната устна с кръвонасядания на лигавицата на горната и долната устна, което е довело до разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК- т. е. лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. Експертизата е категорична, че в случая става въпрос за кратковременно разстройство на здравето, изразяващо се в леко увреждане на анатомическата цялост на организма или тъканите, както и до леки изменения във физиологическите функции извън болката и страданието. От същата експертиза се установява също така, че на А. А. били причинени охлузвания на дясната половина на челото, дясната скула, охлузване пред лява ушна мида, оток и охлузване на носа, оток на брадичката, охлузвания на лява и дясна коленни стави, които по отделно и по съвкупност довели до болка и страдание, без разстройство на здравето- т. е. лека телесна повреда по чл. 130, ал. 2 от НК. Заключениеето посочва също така, че описаните по-горе травматични увреждания са причинени по механизъм на удар или притискане с/или върху твърд тъп предмет, каквито по своята характеристика са човешкия юмрук и пътната настилка. Имайки предвид разпределението на уврежданията предимно в дясната лицева половина, експертът заявява, че е напълно възможно същите да са получени така, както се съобщава по материалите по досъдебното производство, а именно при нанасянето на един удар в областта на устата и долната половина на носа с последващо падане и удар на дясната лицева половина в пътната настилка.

За по- пълното и всестранно изясняване на обстоятелствата по инцидента, по делото е била назначена и изготвена комплексна съдебно психиатрична и съдебно-психологична експертиза на жалбоподателя, която заключава, че А. не се води на психиатричен учет и не страда от психично заболяване. Установеното равнище на интелектуално и личностно развитие съответства напълно на календарната му възраст, а също така и че е годен правилно да възприема и възпроизвежда факти и обстоятелства от значение за делото, както и да дава достоверни обяснения и да участва в наказателния процес. Към момента на извършване на инкриминираното деяние А. е разбирал напълно свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си.

Изготвена е била и комплексна съдебно психиатрична и съдебно-психологична експертиза на св. Е. Й., която заключава, че Е. Й. не се води на психиатричен учет и не страда от психично заболяване, установеното равнище на интелектуално личностно развитие съответства на календарната му възраст, а също така и че е годен правилно да възприема и възпроизвежда факти и обстоятелства от значение за делото и да дава достоверни обяснения и да участва в наказателния процес. Й. е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си към момента на инцидента. Следва да се отбележи, че в изложението си вещите лица са посочили, че Е. Й. е с типа темперамент, за който е характерна повишена нервно психическа активност, обуславящо бърза реакция на дразнители. Понякога несъществен факт може силно да го раздразни. Личностните му характеристики предпоставят склонност към извършване на необмислени и рискови действия. Липсват стабилни умения за овладяване на импулса. Често в поведението си е воден от желание да впечатли, да се покаже значим, за него е важна оценката на околните, което в

комбинация със занижения самоконтрол по отношение на импулса, д. рминира допускането на рисково поведение.

Такава комплексна съдебно психиатрична и съдебно-психологична експертиза е била изготвена и по отношение на св. Т. Й., като от заключението се установява, че същата не се води на психиатричен учет и не страда от психично заболяване. Установеното равнище на интелектуално и личностно развитие съответства на календарната ѝ възраст. Подекспертната е напълно годна правилно да възприема и възпроизвежда факти и обстоятелства от значение за делото. С оглед физическото и психическото си състояние, може да дава достоверни обяснения и да участва в наказателния процес. Към момента на извършване на инкриминираното деяние е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си.

На база така изготвените и на трите лица комплексни съдебно психиатрични и съдебно-психологични експертизи, представителят на РП- Пловдив обоснова е приел, че свидетелите А. А., Е. Й. и Т. Й. са напълно годни правилно да възприемат и възпроизвеждат фактите и обстоятелствата от значение за делото, както и като цяло могат да дават достоверни показания за тях.

Относно изпълнителното деяние показанията на свидетелите Й., прокурорът е приел, че същите следва да се кредитират като достоверни по отношение на изложеното от тях във връзка с лошото, грубо поведение и отправените обиди спрямо тях от страна на св. А. А., докато са пътували в таксито, за разлика от тези на св. А. А., който твърди, че не е обиждал и не се е конфронтирал със сем. Й..

Съдът възприема направения в атакуваното постановление извод, че показанията и на двамата с. са последователни и с логическа връзка по между им, взаимно се потвърждават и поради липсата на показания от други очевидци на случилото се дискредитират показанията на жалбоподателя, които остават изолирани и неподкрепени от доказателствения материал.

В постановлението си представителят на държавното обвинение е направил единствения правилен и обоснован извод, че в настоящия казус действително се касае за причинени на св. А. А. "леки" телесни повреди по чл. 130, ал. 1 и ал. 2 от НК от страна на св. Е. Й., като самият Й. не отрича, че е ударил само веднъж с юмрук в лицето таксиметровия шофьор, който вследствие на това паднал на земята. Този факт е признал и пред с. си св. Т. Й.. Жалбоподателят също свидетелства, че св. Е. Й. го е ударил само веднъж с юмрук в лицето, при което паднал на земята.

Логично прокурорът е приел, че нанасянето на телесна повреда и падането на жалбоподателя на земята са се развили след като А. е приключил служебното си задължение да превози с таксито си св. Е. Й., както и с. и д. то му до посочения адрес. Установено е също така, че св. Й. е платила дължимата по апарат сума след като всички са били излезли от автомобила. Безспорни е установено, че св. Е. Й. е нанесъл удар в лицето на жалб. А. след като двамата са били застанали до двора на къщата, за да видят паркирания там автомобил.

Относно коректната квалификация на описаното по- горе деяние съвсем обосновано и мотивирано е прието от страна на държавното обвинение, че липсват каквито и да били убедителни доказателства така нанесеният удар от св. Е. Й. да е бил по повод изпълнение на служебната дейност на таксиметровия шофьор от страна на жалбоподателя.

Съдът също така възприема извода на прокурора, че свид. лските показания по никакъв начин не сочат, че нанасяйки удар на жалбоподателя, св. Й. е бил ръководен от "хулигански подбуди", поради което е логичен и извода, че в конкретния казус липсва квалификацията признак по смисъла на чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК, а именно с действията си Й. да е изразил явно неуважение към обществото. Установено е по делото, че нанесеният от св. Е. Й. удар на жалбоподателя не е станал достояние на широк кръг от обществеността, деянието е извършено през малките часове на нощта и на инцидента са присъствали единствено само участниците в него, поради което следва да се приеме, че с действията си св. Е. Й. не е целял грубо да наруши обществения ред и да демонстрира явно неуважение към обществото, а те са били насочени единствено към личността на пострадалия, който го бил докоснал по рамото и с цел да се защити от нападение, решил да го удари, целяйки единствено да засегне неговия телесен интегритет. На тази база и представителят на РП- Пловдив е стигнал до единствения възможен извод, а именно, че липсва субективния признак от състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК - "хулигански подбуди", поради което това деяние се явява несъставомерно.

Успоредно с това прокурорът в атакуваното постановление е указал, че са налице доказателства за извършено от св. Е. Й. престъпление по чл. чл. 130, ал. 1 и ал. 2 от НК- т. е. лека телесна повреда, което деяние се преследва по частен ред.

Предвид изложеното дотук, Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление на Районна прокуратура – гр. Пловдив 01.09.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 527/2018 г. по описа на ОЗ РУ на МВР гр. Пловдив, пр. пр. № 4944/2018 г. по описа на РП-Пловдив, водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

Преписи от определението да се изпратят на жалбоподателя и Районна прокуратура – Пловдив.

Определението не е окончателно и подлежи на протест или обжалване пред ПОС в 7 – дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/п/

Вярно с оригинала!

ВК

Определение № 355 от 17.03.2022 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 1456/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	1456
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Димитър Василев Кацарев

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	355
Дата на постановяване:	17.03.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 355

гр. Пловдив, 17.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито

заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър В. Кацарев

като разглежда докладването от Димитър В. Кацарев Частно наказателно дело

№ 20225330201456 по описа за 2022 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК.

С постановление от 18.02.2022 г. по прокурорска преписка № 6476/2021 г., прокурор при Районна прокуратура гр. Пловдив е възобновил и прекратил наказателното производство по досъдебно производство № 220/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив образувано по отделени материали по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив, водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Досъдебно производство № 220/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив е било спряно на 09.06.2021 г. с постановление на прокурор при РП Пловдив на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК.

В хода на досъдебното производство не е било привлечено лице в качеството на обвиняем.

Постъпила е жалба от А. Г. А. от гр. П., ЕГН ***** против постановлението на РП гр. Пловдив като се иска от съда да бъде отменено постановлението и указано на Районна прокуратура гр. Пловдив да продължи производството по досъдебното производство.

Съдът след като се запозна със събраните в хода на досъдебното производство материали и във връзка с подадената жалба прие за установено следното: Жалбата е подадена в срок и изхожда от лице, попадащо в кръга на лицата, очертани в нормата на чл. 243, ал. 4 от НПК, имащи право да обжалват постановление за прекратяване на наказателно производство – пострадал, поради което и жалбата се прецени като ДОПУСТИМА, а разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следните основания:

Целта на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 5 и следващи от НПК е да се извърши проверка на законността и обосноваността на постановлението на прокурора с което се поставя край на наказателното производство, в случая да отделно деяние, като при извършване на тази проверка проверяващия съд се произнася по същество на делото. За нуждите на производството по чл. 243 от НПК съдът проверява, дали е спазен материалния и процесуалния закон. В обхвата на тази проверка се включва и преценката, дали разследването на досъдебната фаза е проведено обективно, всестранно и пълно, за да се спази принципа за разкриване на обективната истина, а когато разследването е в отклонение на тези изисквания, съдът разполага с правомощие да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и да му укаже какви доказателства следва да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от НПК съдът, прокурорът и разследващите органи в пределите на своята компетентност са длъжни да вземат всички мерки, за да осигурят разкриването на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в този кодекс. Също така следва да се отбележи, че чл. 14, ал. 1 от НПК сочи, че съдът, прокурорът и разследващите органи вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.

В този смисъл в процедурата по чл. 243 от НПК съдът може да преценява дали събраните по досъдебното производство доказателства са достатъчни за правилното решаване на казуса, при което не се касае за подмяна на вътрешното убеждение на решаващия орган / на прокурора / а до съдебен контрол по спазването на закона при упражняване на правомощията на прокурора в качеството му на господар на процеса в досъдебната му фаза да прекрати наказателното производство и по този начин да прегради пътя на бъдещо съдебно производство.

На 23.01.2021 г. е започнато досъдебно производство № 28/2021 г. по описа на 04 РУ при ОДМВР Пловдив за това, че на 22.01.2021 г. в гр. Пловдив е бил нанесен побой на лицата А. Г. А. и Г. Н. Г. и в последствие отнет златен синджир от владението на лицето Г. Н. Г. – престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК. Досъдебното производство е започнато на основание чл. 212, ал. 2 от НПК с първо действие по разследването разпит на свидетел. В хода на проведеното разследване са разпитани свидетели, извършен оглед на местопроизшествие, назначени и изготвени съдебно-медицински експертизи. Приложени са множество писмени доказателства.

В хода на проведеното разследване не е било привлечено лице в качеството на обвиняем.

По досъдебното производство е разпитан като свидетели А. Г. А. и Д. С. К..

Въз основа установеното, с постановление на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на Б. М. Х. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в разкъсно-контузна рана в окосмената част на главата. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на 04 РУ на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел Б. Х. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице Б. Х., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на А. Г. А. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в сътресение на мозъка, разкъсноконтузна рана на главата и контузия на лявото коляно с оток в областта на лявото коляно. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на 04 РУ на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Отделените материали били заведени като ново ДП под № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив.

С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел А. Г. А. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице А. Г. А., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на С. Т. К. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в контузия в областта на коляното и подбедреницата на левия долен крайник. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на 04 РУ на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел С. Т. К. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице С. Т. К., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от

08.06.2021 г. е спряно наказателното производство по ДП № 28/2021 г. по описа на 04 РУ при ОДМВР гр. Пловдив водено за извършено престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК и дадени указания относно издирването на обявеното за ОДИ лице и извършителят на престъплението, както и периодично да се изпращат справки в Районна прокуратура гр. Пловдив. Указано е също че при отпадане на основанията за спиране на производството или при възникнала необходимост за извършване на допълнителни действия по разследването да се докладва незабавно делото в РП Пловдив.

В постановлението на РП Пловдив, въз основа установеното от фактическа страна е обоснован правен извод, че са извършени престъпления по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК спрямо Б. М. Х., спрямо А. Г. А. и спрямо С. Т. К.. С постановлението е представен извод че при установеното от фактическа страна, не е осъществен състава на престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, както и че липсват данни за други квалифициращи признаци при които да са осъществени леките телесни повреди. Прието е, че се касае единствено за леки телесни повреди по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, което съгласно особената разпоредба на чл. 161, ал. 1 от НК не е престъпление от общ характер, а от частен характер което изключва намесата от

страна на прокуратурата, че не са налице условията на чл. 49 от НПК при които прокуратурата може да продължи да води наказателното производство за този вид престъпление от частен характер.

В постановлението на РП Пловдив от 08.06.2021 г., е разяснено че на основание чл. 50 от НПК Б. Х., А. А. и С. К. имат законова възможност да подадат тѣжба по реда на чл. 81 от НПК като частни тѣжители в 6 месечен срок от получаването на постановлението за спиране на досѣдебното производство и че могат да повдигат и поддържат обвинения пред съда. Посочено е също така, че сезирането на Районния съд с частна тѣжба не е задължение а право на пострадащото от деянието лице, както и че в правото на всеки от пострадащите е да вземе самостоятелно решение дали да предяви тѣжба или не предяви такава, за да възбуди наказателно преследване. В постановлението на РП Пловдив е посочено, че подлежи на обжалване пред Районен съд гр. Пловдив в 7 – дневен срок от получаването на преписа на основание чл. 244, ал. 5 от НПК.

След изтичане на посочения в постановлението на РП Пловдив от

08.06.2021 г. срок, прокурор при РП Пловдив извършил проверка по ДП № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив и установил, че в Районен съд гр. Пловдив няма образувани наказателни от частен характер дела образувани по тѣжба от лицето А. Г. А.. Било е установено и че преписа от постановление от 08.06.2021 г. на РП Пловдив е било връчено на А. Г. А. на

28.06.2021 г.

Въз основа на установеното, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6 от НПК прокурор при РП Пловдив с постановление от 18.02.2022 г. е възобновил наказателното производство по ДП № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив и го е прекратил поради не подаване на тѣжба от А. Г. А. до родово и местно компетентен съд.

При така изложеното настоящият съдебен състав приема, че прокурорът правилно е описал в постановлението си фактическата обстановка, поради което и в настоящето определение не следва да бъде отново повтаряна, тъй като тя се извежда от събраните в хода на разследването доказателства, като въз основа на приетите за установени факти и която реално не се оспорва от жалбоподателят от към установеност.

Съгласно чл. 127, т. 3 от Конституцията на Република България в правомощията на прокурора / негово суверенно правомощие/ е да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпление и да поддържа обвинения по наказателни дела от общ характер. Това обаче става едва когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на определено лице в извършване на престъплението. Съдът приема, че такива в настоящия случай не са налице и правилно РП Пловдив е прекратила наказателното производство по цитираното досѣдебно производство.

Съдът в рамките на проверката за законосъобразност и обоснованост на прекратителното постановление и след анализ на събраните по делото доказателства намира, че така направеният извод от прокурора е правилен и същият законосъобразно с оглед на установените факти е приложил правомощието си по чл. 243, ал. 1, т. 1 от НК, като е прекратил наказателното производство.

По тези съображения и като споделя изводите на прокурора в постановлението за прекратяване на наказателното производство, настоящият съдебен състав намира, че следва да потвърди постановлението на РП Пловдив за прекратяване на наказателното производство по досѣдебно производство № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР гр. Пловдив. С оглед на изложеното и на основание чл. 243, ал. 6, т. 1 от НПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление от 18.02.2022 г. по прокурорска преписка № 6476/2021 г. на прокурор Божидар Елкин при Районна прокуратура гр. Пловдив с което е прекратено наказателното производство по досѣдебно производство № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР гр. Пловдив водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НПК.

Официален препис на електронния документ да се изпрати за сведение на Районна прокуратура гр. Пловдив и на жалбоподателя А. А..

Определението не е окончателно и подлежи на обжалване и протест в седмодневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Окръжен съд гр. Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____

**Определение № 260066 от 12.02.2021 г. на РС - Монтана по ч. н. д.
№ 204/2021 г.**

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Монтана
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	204
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	I състав, ИВАН Д. МИЧЕВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	260066
Дата на постановяване:	12.02.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

№ 260066 / 12.2.2021 г.
Определение

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД - гр. МОНТАНА, НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ, Първи наказателен състав, в закрито съдебно заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ИВАН МИЧЕВ

в присъствието на секретаря.... и при участието на прокурора.... като разгледа докладваното от съдия МИЧЕВ ч. н. д. № 204 по описа за 2021 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК.

Районен съд - гр. Монтана е сезиран с жалба от В. М. В. xxx, , В. П. Минчев" № 83, с ЕГН: xxxxxxxxxx чрез упълномощен повереник против Постановление от 03.02.2021 г., с което е прекратено досъдебно производство № 1149/ 2020 г. по описа на РУ - гр. Монтана, респ. пр. пр. № 2175/2020 г. по описа на Районна прокуратура - гр. Монтана, водено по обвинение в извършено престъпление по чл. 343, ал. 1 б., , б" във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК.

В жалбата се съдържат оплаквания, че прокурорското постановление е неправилно, тъй като са налице несъбрани допълнителни гласни доказателствени средства, а и от наличните такива се установява, че жалбоподателят е бил изгубил съзнание, вследствие на възникналото ПТП. В заключение се иска от съда да отмени обжалваното постановление, ведно с произтичащите законови последици.

За да провери материално – правните изводи за съответствие с доказателствата и изградените на тяхната основа правни съображения за съответствие със закона предварително условие е процесуалната допустимост на подадената жалба против постановлението, т. е. съдът трябва да е надлежно сезиран.

Съдът като съобрази изложеното в жалбата, събраните по досъдебното производство доказателства и разпоредбите на закона, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния седемдневен срок по чл. 243, ал. 4 от НПК от легитимиран да обжалва постановлението субект, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови прекратяване на досъдебното производство прокурорът е приел следната фактическа обстановка, която изцяло се споделя и от настоящата съдебна инстанция, а именно:

На 21.06.2020 г. вечерта свидетелят В. М. В., придружен от приятеля си Б. М. тръгнали пеш по ул., , В. xxx за

таверната, където възнамерявали да поиграят карти. Движейки се по десния тротоар по посока на движението, по едно време завили по ул. „Гаврил Генов“. Свидетелят М. вървял от вътрешната страна на тротоара, а В. – от външната, в близост до пътното платно. В един момент, както двамата си говорели, свидетелят В. чул шум от автомобилен двигател, след това скърцаш звук от спирачки. Инстинктивно се обърнал на зад и подскочил, при вида на приближаващ се лек автомобил марка „Мерцедес“ с ДК № XXXX, управляван от свидетеля Н. В.. Последвал кратък период от време, в който свидетелят В. твърдял, че не си спомнял нищо до момента на пристигането на автомобил на Бърза помощ. Пострадалият сам се качил в автомобила и бил откаран за лечение със силно главоболие. Прекарал в болницата три дни, след което бил изписан, но последвало влошаване на здравословното му състояние, което довело до повторното му приемане за два дни и последващото му окончателно изписване.

При постановяването на прекратителния си акт прокурорът е приел, че от събраните в хода на разследването гласни и писмени доказателства и доказателствени средства и в частност заключението на вещото лице по назначената съдебно медицинска експертиза, не може да се направи категоричен извод, че към момента на възникналото ПТП жалбоподателят е бил изгубил съзнание, което да обуслови реализиране на наказателна отговорност спрямо свидетеля Н. В. за причиняване на средна телесна повреда по непредпазливост, вследствие на настъпило ПТП. В мотивите е изложил фактическа обстановка, която се споделя от контролиращата съдебна инстанция. Подложил е на задълбочен анализ механизма на настъпилото произшествие, поведението на водача на МПС, както и състоянието на самия жалбоподател. Възприетата в обстоятелствената част на постановлението фактическа обстановка не търпи критика се споделя и от настоящата съдебна инстанция. Същата почива на пълнота на събраните доказателства и на правилни фактически и правни изводи.

Основното оплакване, наведено от жалбоподателя чрез неговия упълномощен повереник, се изразява в превратното тълкуване и непълнота на доказателствата по делото. Съчетавайки същото с препоръчителна съдебна практика, постановена от ВКС, относно доказването на загуба на съзнание, която макар и краткотрайна, може да бъде доказвана с всякакви доказателствени средства, се навежда оплакване за неправилната преценка досежно съставомерния резултат.

Въз основа на споделената фактическа обстановка в постановлението, както и от съвкупния анализ на събраните по досъдебното производство доказателства и доказателствени средства съдът приема, че прокурорът е приел, че в случая не е налице извършено престъпление от общ характер. Видно от писмените доказателства и доказателствени средства и в частност заключението на вещото лице по назначената съдебно медицинска експертиза е, че на жалбоподателят е било причинено мозъчно сътресение и контузия на главата. Уврежданията биха могли да настъпят по механизма на ПТП и представляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Оздравителният период е от порядъка на две седмици.

При разпита на жалбоподателя в качеството му на свидетел същият изрично е заявил, че не желае да му бъдат предявявани материалите, с което самоволно се е лишил от възможността да оспори заключението на вещото лице, както и да направи необходимите искания, бележки и възражения, които му предоставя процесуалната възможност на чл. 229, ал. 1 от НПК. Въпреки, че не е налице преклузия в доказателствените искания с предявяване на материалите по разследването, в жалбата си срещу постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, пострадалото лице по своята същност не оспорва съдебно медицинската експертиза, с която по собствена подбуда не се е запознал. Направил е единствено опит по силата на свидетелските показания, част от които са и неговите собствени, да ревизира заключението на вещото лице, допълвайки оплакването си по съставомерния резултат и със съдебна практика.

Съдът обаче следва да отбележи, че при извършена служебна проверка по обосноваността на обжалвания прокурорски акт, не констатира пропуски, обуславящи непълнота на разследването. Процесуалният закон изрично е посочил задължителния механизъм по установяване на характера на телесната повреда като в чл. 144, ал. 2, т. 2 от НПК е регламентирал това да става посредством задължителното назначаване на експертиза. В случая това е сторено и заключението на вещото лице е изключило като резултат настъпилите увреждания да са довели до твърдяното в жалбата загуба на съзнание.

За пълнота следва да се направи необходимото разграничение между загуба на съзнание, обуславящо временно разстройство на здравето, опасно за живота и обикновена загуба на съзнание, при което пострадалият, вследствие на зашеметяване получава временно разстройство на здравето, което обаче не е свързано с непосредствената опасност за живота. Именно за да бъде отстранено такова съмнение по съставомерния резултат е била назначена и съдебно медицинската експертиза, която да даде обоснован отговор на поставените й задачи. В своето заключение вещото лице е посочило, че се е позовало на показанията на жалбоподателя и на писмените данни, свързани със здравословното му състояние. От показанията на самия пострадал в качеството му на свидетел на досъдебното производство (стр. 42 и стр. 55) се установява, че той сам е станал от мястото, където се е намирал и се е качил в линейката на Бърза помощ, което навежда на единствения възможен извод (възприет и от вещото лице), че уврежданията не са били свързани с опасността за живота му.

По отношение на наведеното в жалбата оплакване, че не е била разпитана съпругата на жалбоподателя Г. В., която се е намирала в близост до мястото на произшествието и е видяла, че съпругът ѝ лежи на земята в безсъзнание, по никакъв начин не може да обуслови ревизия на издаденото прокурорско постановление. Както беше посочено по-горе в мотивите на настоящето определение (а и в тези на прокурора), по делото няма спор, че пострадалият е получил описаните травматични увреждания, които обаче не винаги покриват признаците на престъпление от общ характер.

От друга страна свидетелските показания на съпругата му не биха могли да оборят заключението на вещото лице, относно загубата на съзнание, тъй като същото се е основало и на показанията на самия пострадал свидетел В. В..

Именно поради тази съображения и е прието, че в случая се касае за настъпване на лека телесна повреда, която бидейки причинена по непредпазливост, не е престъпление по българския наказателен кодекс. Предвид гореизложените съображения и правилно прокурорът е посочил като основание за прекратяване, че деянието не съставлява престъпление. За пълнота следва да се отбележи, че цитираната в постановлението процесуална норма на чл. 243, ал. 1, т. 1 има бланкетен характер и препраща към общите правила на чл. 24, ал. 1 от НПК, изключващи образуване на наказателно производство или обуславящи неговото прекратяване. Действително в своя акт прокурорът не е посочил коя по - точно норма на чл. 24, ал. 1 и 6 от НПК обуславя прекратяването на наказателното производство.

Независимо от непълнотата в правното основание, все пак в самото постановление са изложени мотиви за наличие на лека телесна повреда, които обуславят хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, т. е. деянието не съставлява престъпление.

Ето защо като е прекратил образуваното наказателно производство, прокурорът е приложил правилно закона приемайки, че не е осъществен състав на престъпление от общ характер.

При извършена служебна проверка по законосъобразността и обосноваността на воденото досъдебно производство не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на пострадащото лице.

Поради тази причина жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното постановление на прокурора – потвърдено.

Воден от горното и на основание чл. 243, ал. 6, т. 1 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на прокурор при Районна прокуратура - гр. Монтана от 03.02.2021 г., с което е било прекратено Досъдебно производство № 1149/2020 г. по описа на РУ – гр. Монтана, респ. пр. пр. № 2175/2020 г. по описа на Районна прокуратура - гр. Монтана, водено по обвинение в извършено престъпление по чл. 343, ал. 1 б., , б" във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК.

Определението подлежи на обжалване и протестиране в седемдневен срок от съобщението му пред Окръжен съд - гр. Монтана.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Определение № 26 от 9.05.2022 г. на РС - Асеновград по ч. н. д. № 140/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Асеновград
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	140
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Иван Димитров Бедачев

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	26
Дата на постановяване:	09.05.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 26

гр. Асеновград, 09.05.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в закрито заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Д. Бедачев

като разгледа докладваното от Иван Д. Бедачев Частно наказателно дело № 20225310200140 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 от НПК.

Постъпила е жалба от Д. В. Т., явяващ се пострадад от престъплението, подадена чрез повереника – адв. П. против Постановление за прекратяване на наказателното производство на РП-Пловдив, ТО-Асеновград от 23.02.2022 г., с което същата е прекратила наказателното производство по досъдебно производство № 220/2021 г., по описа на РУ – Асеновград, водено за престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, във вр. с ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК.

Недоволен от това, жалбоподателят твърди, че производството е прекратено при непълно и неправилно тълкуване на доказателствата по делото, довело до необоснован и незаконосъобразен правен извод за недоказаност на обвинението. Излагат се и доводи за необоснованост на прокурорския акт поради несъвместимост на изложените в него съображения, обуславящи наличието на прекратително основание поради недоказаност на обвинението за престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК с тези налагащи спирането на производството по отношение на престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК. Искането към съда е за отмяна на обжалваното постановление и връщане на делото с указания относно правилното прилагане на закона.

Съдът, след като се запозна с изложените в жалбата доводи и след анализ на събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 243, ал. 3 от НПК, от надлежно легитимиран процесуален субект и в законоустановената форма. Разгледана по същество същата е основателна.

В хода на Досъдебното производство е повдигнато обвинение срещу

Пламен Иванов Й. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК, касаещо причинена лека телесна повреда по хулигански подбуди на пострадалия Д. Т. и за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, касаещо отправено срещу него закана за убийство.

В атакуваното прекратително постановление, прокурорът е приел, че въпреки изчерпаната възможност за събиране на годни доказателства, събраните такива не са достатъчни за да докажат обвинението за престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК, а по отношение на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК е прието, че не е налице квалифициращия елемент

"хулигански подбуди", поради което същото като такова по чл. 130, ал. 1 от НК следва да се преследва по тъжба на пострадалия.

Съдът, след преценка на доказателствата събрани във фазата на досъдебното производство намира, че така направения извод от РП – Пловдив, ТО-Асеновград е незаконосъобразен и неправилен и не съответства на събраните до момента доказателства.

Първо по отношение на по-тежкото от двете престъпления, а именно това по чл. 144, ал. 3 от НК, противно на

виждането на прокурора съдът намира при анализа на така изречените заканителни изрази "Ще те убия, ще те унищожа" отправени многократно срещу пострадалия и то в момента на нанасяне на побой върху него се съдържа ясно и недвусмислено заканване именно за лишаване от живот адресирано до пострадалия. Следва да се има предвид, че заканата с убийство е резултатно увреждащо престъпление и съставомерният резултат се състои във възпрепятстване на свободното протичане на психичните процеси в резултат на които се формира свободната воля на човека. С извършване на престъплението се цели промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяване на това престъпление от обективната страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. За неговата съставомерност не е необходимо пострадалият действително да се е уплашил от осъществяването и, а същата следва да е обективно годна с оглед сериозността и недвусмислеността и да възбуди основателен страх. В случая обстоятелството, че заканителните изрази са били съпроводени с внезапно нападение, нанасянето на удари по пострадалия Д. Т. и му е била причинена лека телесна повреда само допълнително доказва обстоятелството, че така отправената закана за убийство е била с такъв интензитет, че е обективно годна и би могла да възбуди основателен страх от осъществяването и. В тази насока е обстоятелството, че същият веднага след инцидента е сигнализирал органите на полицията чрез обаждане на тел. 112. От гледна точка на доказването съдът намира, че е необоснован извода на прокурора, че доказателствата не обуславят по категоричен и безспорен начин извършването на престъплението. Действително обясненията на обвиняемия П. Й. и свидетеля Д. Т. са диаметрално противоположни по отношение на главния факт, като обвиняемият отрича както да му се е заканвал, така и да го е удрял като му е причинил телесна повреда. С оглед цялостния контекст на установената фактическа обстановка обаче, показанията на пострадалия Д. Т. изглеждат много по-достоверни, както по отношение на факта, че му е нанесен побой, така и по отношение на факта, че Й. многократно му се е закарал с убийство докато го е биел. За това свидетелствува обстоятелството, че докато Т. е обработвал наетата от него нива, именно обвиняемият П. Й. е отишъл при него и е започнал конфликта мотивиран от личния си имотен интерес по отношение на същата нива. Поради факта на нападението над него и нанесения му побой, пострадалият е прекратил незабавно работата над нивата и си е тръгнал с трактора, тъй като не е бил в състояние да продължи да работи и незабавно е съобщил на компетентните органи, като е описал достатъчни като информативност подробности за конфликта, които с оглед на ситуацията и състоянието му са достатъчни за извод, че действително е бил набит и заплашен от обвиняемия. Нещо повече, пряк свидетел очевидец на цялото събитие е свидетелят И. Т., който е възприел целия инцидент. По отношение на главния факт, а именно отправената закана с убийство, показанията му са в пълен синхрон с тези на пострадалия – свидетеля Т. и не могат да бъдат игнорирани само с аргумента, че от протокола за оглед на местопроезшествието се установявало, че свидетелят обективно не е могъл да възприеме тези обстоятелства. Напротив, протоколът за оглед на местопроезшествието, който е направен значително по-късно от момента на деянието и явно през друг сезон по никакъв начин не опровергава достоверността на показанията на свидетеля И. Т., които анализирани самостоятелно са логични, последователни и съдържат подробности и характерни детайли, които само очевидец може да възприеме. Ето защо, за пълнота и обективност на разследването следва да се проведе допълнителен разпит на свидетеля И. Т. за изясняване на обстоятелството от какво разстояние и от каква позиция е възприел инцидента, а противоречията между обясненията на обвиняемия Й. от една страна и тези на свидетелите Т. и И. от друга следва да се преодолеят чрез способа по чл. 143 от НПК – провеждане на очни ставки между тях. Следва да се установи и разпита в качеството на свидетел и сина на пострадалия, за когото в жалбата се твърди, че след инцидента е възприел състоянието на баща си и му е указал помощ и чиито показания потенциално биха съдържали косвени доказателства и по отношение на главния факт.

По отношение на второто престъпление, за което е повдигнато обвинение на П. Й. -по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК, съдът намира, че са правилни изложените от прокурора съображения за липсата на квалифициращия елемент "хулигански подбуди", тъй като при доминиращия личен мотив у обвиняемия, провокиран от имотен спор и претенция към процесната нива, очевидно е че с поведението си същият е целял да въздейства отрицателно и да принуди пострадалия към определено поведение, а не да скандализира обществото и грубо да наруши обществения ред. В този смисъл, правилен е и извода, че деянието следва да се квалифицира като такова по чл. 130, ал. 1 от НК, което съгласно чл. 161, ал. 1 от НК се преследва по частно-правен ред с тъжба на пострадалия. В този случай обаче, съгласно процесуалните правила очертани в чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК наказателното производство не се прекратява, а се спира от прокурора по правилата на чл. 244, ал. 1, т. 1 от НПК, като съгласно чл. 244, ал. 3 от НПК, в този случай препис от постановлението се изпраща на пострадалия с уведомяване за правата по чл. 80 от НПК. Прекратяването на наказателното производство в този случай е възможно само при хипотезата на 243, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 24, ал. 6 от НПК, ако в 6-месечния срок от получаване на постановлението за спиране, пострадалият не подаде тъжба по реда на чл. 81 от НПК. В тази насока липсват както произнасяне, така и мотиви в атакуваното постановление, поради което то се явява незаконосъобразно и необосновано.

Ето защо, с оглед на изложеното съдът намира, че изводите на прокурора, вследствие на които е прекратил наказателното производство са непълни, неправилни и необосновани, поради което следва постановлението за прекратяване да бъде отменено, а делото върнато на РП-Пловдив, ТОО-Асеновград за продължаване на досъдебното производство в указаната насока. След извършване на горните действия и с оглед на събраните доказателства следва да се извърши нова преценка по същество от решаващия прокурор.

Поради горните съображения и на основание чл. 243, ал. 5, т. 3, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление за прекратяване на наказателното производство на РП-Пловдив, ТОО-Асеновград от 23.02.2022 г., с което същата е прекратила наказателното производство по досъдебно производство № 220/2021 г. по описа на РУ – Асеновград, водено за престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, във вр. с ал. 1 от НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК.

ВРЪЩА делото на РП-Пловдив, ТО-Асеновград за изпълнение на указанията в мотивната част на определението. Препис от определението да се изпрати на РП-Пловдив, ТО-Асеновград, на обвиняемия П. Й. и на пострадалия Д. Т..

Определението подлежи на обжалване и протест пред Пловдивски окръжен съд в 7-мо дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____

Определение № 879 от 8.08.2019 г. на ОС - Пловдив по в. ч. н. д. № 1481/2019 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Пловдив
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	1481
Година:	2019
Съдебен състав / Съдия:	ЗОРНИЦА Н. ТУХЧИЕВА, ДАНИЕЛА Д. СЪБЧЕВА, СТАНИСЛАВА Б. БОЗЕВА

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	879
Дата на постановяване:	08.08.2019 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 879

гр. Пловдив, 08.08.2019 г.

ОКРЪЖЕН СЪД ПЛОВДИВ, НО, в закрито заседание на осми август две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТАНИСЛАВА БОЗЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА СЪБЧЕВА

ЗОРНИЦА ТУХЧИЕВА- ВАНГЕЛОВА

като разгледа докладваното от младши съдия Зорница Тухчиева- Вангелова ВЧНД № 1481 по описа за 2019 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК.

Образувано е по протест на прокурор при Районна прокуратура П. срещу определение № 1097 от 02.07.2019 г., постановено по ЧНД № 3990/2019 г. на РС- П., с което е отменено постановление на прокурор от РП – П. от 09.05.2019 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 288/2017 г. по описа на 05 РУ при ОД на МВР – П., водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 209, ал. 1 от НПК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК – а именно поради липса на събрани доказателства, позволяващи да се направи обоснован извод за наличието на осъществен състав на престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК.

С протеста се предлага да бъде отменено атакуваното определение и да се потвърди постановлението за прекратяване на наказателното производство. Излагат се подробни съображения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното определение. Изразява се несъгласие с изводите на районния съд по отношение на направените от същия доказателствен анализ и фактически интерпретации. В срок е постъпил отговор от Б. Б. - ликвидатор на "****" ЕООД – в ликвидация, чрез пълномощника му адв. Ц. К., в който са посочени аргументи за законосъобразност на обжалваното определение. Прави се искане атакувания съдебен акт да бъде потвърден.

Като обсъди доводите, изложени в протеста и отговора му и след като се запозна с материалите по делото, съдът намери следното:

Протестът е допустим. С него се атакува определение, подлежащо на въззивен контрол, и е подаден в законоустановения 7-дневен срок.

Разгледан по същество протестът е неоснователен. Съображенията в тази насока са следните:

Досъдебното производство № 288 /2017 г. по описа на 05 РУ при ОД на МВР гр. П. е било образувано от РП- П. на 09.06.2017 г. срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК за това, че на **** г. в град П., с цел да набави за себе си или за другото имотна облага е възбудил у Б. Х. Б. *** заблуждение и с това е причинил нему или другиму имотна вреда.

Представителят на РП- П. е прекратил наказателното производство на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК с мотиви за липса на доказателства за осъществен състав на престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, като така постановения прокурорски акт е отменен с атакуваното пред настоящата инстанция определение № 1097/ 02.07.2019 г. на РС- П.

Първостепенния съд е приел, че заключението на прокурора, свързано с наличието на предпоставки за прекратяване на наказателното производство е немотивирано и необосновано, направено при превратно

анализиране на събраните по делото доказателства, предвид което е изразил несъгласие с извода на прокурора.

С оглед на събраните в хода на досъдебното производство гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намери, че се установява следната фактическа обстановка, до която е достигнал и районния съд:

Свидетелят Н. Г. и свидетелят Б. Б. се познавали покрай дейността на фирма "*****" ЕООД.

Н. Г. имал приятелски и финансови взаимоотношения и със свидетеля Г. М., който по думите на свид. Г. имал интересни бизнес идеи. Така, в даден момент, във връзка с постигнати между тях договорености, свид. Г. предоставил на Г. М. сумата от 5000, 00 лева, за което последния подписал Запис на заповед. В последствие било образувано изпълнително дело при частен съдебен изпълнител.

На 19.02.2015 г. свид. Н. Г. бил задържан и приведен в Арест в гр. П., като от 23.02.2015 г. спрямо него била взета марка за неотклонение "Задържане под стража". Същият имал спешна нужда от пари.

В периода между 19.02.2015 г. и ****г. свид. Г. бил посетен от свид. Г. М. в затвора, като първият поискал от М. да събере и да му върне дължимата сума от 5000, 00 лева, като ги предаде на свид. Б.. Минало известно време, но парите не били събрани и предадени съгласно постигнатата уговорка. По повод на това, свид. Г. поискал от свид. Б. да предостави телефона си на свид. М., за да може да разговаря с него, тъй като телефонният номер на свид. Б. фигурирал в списъка за контакти, за които Г. декларирал в Ареста, че ще провежда разговори.

На ****г. свид. Г. се обадил на свид. Б., който бил заедно със свид. Г. М., на когото предоставил телефона си. В проведения между тях разговор свид. Г. отново обяснил на свид. М., че спешно му трябват пари и поискал от него да събере колкото е възможно, след което да ги предаде на свид. Б.. След като затворил телефона, свид. М. казал на Б., че трябва да му преведе сумата от 8500, 00 лева, защото такава била уговорката му със свид. Г.. Свид. Б. се доверил на М. след което било изготвено платежно нареждане от свид. Ш., подписано от свид. Б. и от сметка на дружеството "*****" ЕООД последният превел сумата от 8500, 00 лева по сметка на сина на Г. М. - свид. Н. М., открита в "****" АД. Като основание на плащането било посочено "аванс по поддръжка".

На следващия ден, свид. Б. се свързал по телефона със свид. Г., като му казал, че е превел сумата от 8500, 00 лева по сметката, посочена от свид. М.. Казаното от свид. Б. предизвикало остра реакция у свид. Г., като последния заявил, че не такава е била уговорката му с М. и изобщо не е трябвало да превежда пари.

Няколко дни по-късно, свидетелите Б. и М. посетили свид. Г. в затвора. Г. М. и Н. Г. провели разговор, който свид. Б. не можел да възприеме добре, тъй като разговаряли по телефон, през стъкло. М. поел ангажимент да върне парите на свид. Б., като твърдял, че чакал един човек да му ги донесе, но това така и не се случило. В последствие преустановил всякакви контакти със свид. Г. и Б.. Последните не могли да се свържат с него по телефона, нито да го открият на адреса му.

През 2017 г. "*****" ЕООД, представлявано от адв. Й. Д. внесло в РС- П. иск с правна квалификация чл. 55, ал. 1 от ЗЗД срещу свид. Н. М., като било образувано гр. дело № 158/ 2017 г. по описа на съда, което приключило с влязло в сила решение № 1733/29.05.2017 г., с което свид. Н. М. бил осъден да заплати на ищцовото дружество сумата от 8500, 00 лева, получена на **** г. без правно основание.

Гореописаната фактическа обстановка, първостепенният съд е възприел, давайки вяра на показанията на свидетелите Н. Г. и Б. Б., приложеното по делото платежно нареждане, както и решението на РС- П. по гр. дело № 158/2017 г.

В хода на досъдебното производство като свидетели били разпитани и Т. Ш., Г. М. и Н. М..

При разпита му като свидетел Г. М. представя изцяло противоположна фактическа интерпретация на случая от тази, която излагат свидетелите Б. и Г.. Същият посочва, че след като Г. бил задържан, заедно със свид. Б. го посетили в затвора през месец февруари 2015 г. Г. му обяснил, че има нужда от пари в брой, но тъй като свид. Б. не можел да извършва тегления от банковата сметка на дружеството, а само да превежда суми по други банкови сметки помолил М., след като бъде преведена сумата от 8500, 00 лева от банковата сметка на "*****" ЕООД по посочена от М. банкова сметка, ***, като 5000, 00 лева да предаде на свид. Б., а останалите 3500, 00 лева да бъдат заплатени на юрист, който да организира защитата на Г. по делото по което същия бил задържан. М. се съгласил, но тъй като нямал открита банкова сметка *** – свид. Н. М., който предоставил данни за своята банкова сметка, *** "*****" АД. Посочените данни били предоставени на свид. Т. Ш., която съставила платежно нареждане, а свид. Б. го подписал. След като сумата била преведена по сметката на свид. Н. М., последният я изтеглил от салона на банката, намиращ се в близост до Тунела и я предал на баща си, който след като излязъл от банката се отправил към паркинга пред банката, където го чакали свид. Б. и свид. Ш.. М. предал сумата от 5000, 00 лева на свид. Б. на ръка, а останалата сума в размер на 3500, 00 лева предал на юрист, чиито имена твърди, че не желае да посочи.

При разпита на свид. Н. М. посочва, че баща му го е помолил да ползва банковата му сметка по която да бъде преведена сума, която да изтегли в брой и да му я предаде, като това било направено в услуга на приятел на свид. Г. М..

При разпита на свид. Т. Ш., същата посочва, че е изготвила платежното нареждане за сумата от 8500, 00 лева, като банковия превод бил извършен от свид. Б. Б. по посочената от свид. М. сметка. Свидетелката отрича да е присъствала при предаването на сумата от 5000, 00 лева от свид. М. на свид. Б., която версия е поддържа и при провеждането процесуално-следствено действие по реда на чл. 143, ал. 4 от НПК.

Разпоредбата на чл. 243 от НПК сочи основанията за прекратяване на наказателното производство от прокурора, като това са общите прекратителни основания по чл. 24, ал. 1 и ал. 6 от НПК и случаите, когато обвинението не е доказано.

Прекратителното основание по чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 от НПК- когато деянието не съставлява престъпление, предполага липсата на съставомерност от обективна и/или субективна страна на деянието, за което е образувано досъдебно производство.

В аспект на изложеното следва да се има предвид, че наказателното производство би могло да бъде прекратено

само ако по делото е извършено обективно, всестрочно и пълно изследване на всички обстоятелства. Последното означава, че е необходимо да бъде извършен задълбочен анализ и преценка на всички събрани по делото доказателства, като в хипотеза на неизяснена и противоречива фактическа обстановка да бъдат събрани допълнителни доказателства.

Безспорно, естеството на съдебния контрол в досъдебната фаза не позволява на съда да допълва или подменя суверенната преценка на прокурора, в случай, че същата е изведена обосновано на базата на събрания доказателствен материал.

В случая постановлението на РП- П. за прекратяване на наказателното производство е изготвено след подробно обсъждане на формираната по делото доказателствена съвкупност, в която обаче се наблюдава непълнота.

Настоящият съдебен състав е съгласен с изложеното в постановлението на прокурора виждане, че по делото се разкриват две диаметрално противоположни версии на случая- тази на свид. Н. Г., подкрепена от показанията на свидетелите Б. и Ш. от една страна, и тази на свид. Г. М., подкрепена от показанията на свид. Н. М. от друга, като всяка се основава на преки доказателствени източници.

Същевременно обаче, прави впечатление, че не са изследвани задълбочено и в пълнота показанията на свид. Г. М.. Наблюдаващия прокурор е коментирал същите отделно и съпоставяйки ги с показанията на останалите разпитани в хода на досъдебното производство свидетели, като неизяснено е останало обстоятелството за това кой е "юриста" на когото свид. Г. М. твърди, че е предоставил сумата от 3500, 00 лева с цел организиране защитата на свид. Г. по делото по което същия е бил с мярка за неотклонение "Задържане под стража". Видно от протокола за разпит от 20.08.2018 г. /л. 63 от ДП/ на свид. М. са били разяснени както правата, така и задълженията му като свидетел, визирани в разпоредбите на чл. 119- чл. 122 от НПК. Според разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от НПК свидетелят е длъжен да се яви пред съответния орган, когато бъде призван, да изложи всичко, което знае по делото и да отговаря на поставените му въпроси. В този смисъл следва да се отбележи, че е било необходимо да се проведе повторен разпит на свидетеля М., доколкото посочения доказателствен дефицит не е бил преодолян и при провеждането на процесуално- следствено действие по реда на чл. 143, ал. 4 от НПК.

С оглед гореизложеното, настоящия въззивен състав намира, че преценката на прокурора е формирана при недостатъчност и непълно тълкуване на доказателствения масив, поради което изводът му е бил прибързан и необоснован, като постановен при непълно изяснена фактическа страна. Следователно правилно е направено заключение от контролирания съд за необоснованост на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

Поради това обжалваното определение следва да бъде потвърдено и делото да се върне на досъдебната му фаза за извършване на допълнителни действия по разследване. В случай че представителят на държавното обвинение счете, че се налагат и други допълнителни процесуални действия, то следва по своя преценка да ги реализира и едва тогава да упражни правомощията си по чл. 242 от НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 243, ал. 7 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1097 от 02.07.2019 г., постановено по ЧНД № 3990/2019 г. по описа на РС- П., с което е отменено постановление на прокурор от РП – П. от 09.05.2019 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 288/2017 г. по описа на ОД на МВР – П.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Определение № 457 от 5.05.2022 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 1866/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	1866
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Панайот Рангелов Велчев

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	457
Дата на постановяване:	05.05.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 457 гр. П., 05.05.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в

закрито заседание на пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Панайот Р. Велчев

като разглежда докладваното от Панайот Р. Велчев Частно наказателно дело № 20225330201866 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 НПК.

Образувано е по жалба с вх. № 22804 от 22.03.2022 г. по описа на РС –

П., депозирана от В. ХР. М. с ЕГН: ***** против Постановление от 10.03.2022 г., с което е било прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 802/2018 г. по описа на Първо РУ към ОДМВР гр.

П., пр. пр. 9393/2018 г. по описа на РП гр. П., водено за престъпление по чл.

325, ал. 2, вр. ал. 1 НК.

Жалбоподателят В. Х. обжалва процесното прокурорско постановление. Излага съображения, че същото е неправилно и незаконосъобразно, поради което иска неговата отмяна. Твърди, че неправилно наблюдаващият прокурор е спирал неколkokратно наказателното производство. Твърди, че било налице незаконосъобразно водено разследване, както и че не били записвани споделени от него изрази по време на провеждането на разпитите му. Ето защо, иска отмяна на атакувания прокурорски акт

П. ският районен съд, след като се взе предвид доводите и възраженията на страните и се запозна със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото няма привлечено в качеството на обвиняем лице.

С Постановление от 14.04.2021 г. наказателното производство по делото е било спряно от наблюдаващия прокурор на основание чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК като е било изпратено и съобщение на пострадалото лице – В. Х., че доколкото престъплението представлява такова от частен характер и същото се преследва по тълба на пострадалия, в шестмесечен срок от уведомяването може да депозира такава пред съответния първоинстанционен съд, а именно РС гр. П.. Постановлението за спиране на наказателното производство е било обжалвано от жалбоподателя В. Х. пред РС гр. П., за което е било образувано ЧНД № 3634/2021 г., като с Определение № 328 от 24.06.2021 г. обжалваният прокурорски акт е бил потвърден, като настоящият съдебен състав изиска заверен препис от този съдебния акт.

Ето защо, се достигна до извод, че след изтичането на предвидения шестмесечен срок за предявяване на частна тълба от пострадалото лице и ако същото не е предявило такава, наказателното производство следва да се прекрати на основание чл. 24, ал. 6 НПК.

Съдът изиска от Завеждащ служба наказателно отделение към РС гр. П., информация дали пострадалият В. Х. е депозирал частна тълба против М. Ц., като видно от същата се установи, че това не е било направено.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата произхожда от заинтересовано в хода на наказателното производство лице – пострадал, насочена е срещу подлежащ на обжалване прокурорски акт,

депозирана е в предвидения в НПК срок, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество се явява неоснователна.

Настоящото производство има за предмет постановлението на прокурора и неговата законосъобразност на посоченото от него основание за прекратяване. С процесното Постановление от 14.04.2021 г. на РП гр. П. се прекратява наказателното производство по ДП № 802/2018 г. по описа на Първо РУ към ОДМВР гр. П., тъй като в шестмесечния срок след получаване на съобщението за спиране пострадалият от престъплението не е подал тужба по реда на чл. 81 НПК. Предмет на съдебен контрол в производството по чл. 243, ал. 5 НПК независимо от прекратяване на наказателното производство е ясно разписан, а именно Съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност и в настоящия случай, Съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения и първоинстанционният съд е длъжен да извърши цялостна проверка на обжалваното прокурорско постановление.

В действителност Постановлението за спиране на наказателното производство е било обжалвано от пострадалото лице, като с Определение № 328 от 24.06.2021 г., постановено по ЧНД № 3634/2021 г. същото е било потвърдено и спорен въпрос се явява обстоятелството, след като има санкция на равен по степен Съд, дали в правомощията на настоящия съдебен състав влиза правото да упражни цялостен контрол върху законосъобразността на обжалваното постановление и по този начин дали би могло да се ревизира актът постановен по реда на чл. 244 НПК, като хипотетично е възможно да се достигне до два съдебни акта, които си противоречат. Според настоящия състав би могло да се извърши цялостен контрол за законосъобразност, доколкото актът постановен по ЧНД № 3634/2021 г. не се ползва със сила на присъдено нещо. Това е така, защото се спира наказателното производство, но прокурорът би могъл да използва някое от правомощията си за възобновяване на същото, ако намери това за необходимо и производството по чл. 244 НПК се различава от това по чл. 243 НПК, когато след постановен съдебен акт и потвърждаване на постановлението за прекратяване на наказателното производство, единственият път за защита е обжалването пред по-горестоящ съд, като съществува възможността да се поиска възобновяване на акта на първостепенния съд.

За да прекрати наказателното производство представителят на държавното обвинение е възприел следната фактическа обстановка, която се споделя изцяло от настоящия състав:

Досъдебното производство е образувано, като бързо такова, със съставянето на протокола за първото действие по разследването и се води за престъпление по чл. 325, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, за това, че на 10.10.2018 г. в гр. П., извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта, изпълняващ задължения по опазване на общественя ред.

С постановление на РП - П. от 22.10.2018 г. бързото производство било преобразувано, като разследването продължило по общия ред.

Свидетелят В. ХР. М. живеел в гр. П., ул. Г. Т., № 24. Срещу дома му, на ул. Г. Т., № 22, се намирал ЦНСТДМУ - Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания. В същия като възпитател работела свидетелката Д. Д.. В тази връзка двамата свидетели се познавали от доста време.

В ЦНСТДМУ били настанени лица на възраст от 12 до 22 годишна възраст, които били със специални нужди. Свидетелят В. М. често ходел до Центъра за социални услуги, където търсел контакт с настанените там лица с увреждания. Това били известно, на работещите в него, като те полагали усилия да държат свидетеля В. М. на дистанция от настанените, тъй като имало сигнали, че той нарушава установените в социалното заведение правила. В тази връзка между свидетелите В. М. и Д. Д. имало дългогодишен конфликт. Изключително влошените между тях отношения се прехвърлили и в отношенията между В. М. и свидетеля М. Ц., който живеел със свидетелката Д. на семейни начала, от което съвместно съжителство те имали дете. По делото също така се установява, че в един предходен период от време, лице което е било настанено в това учреждение и казващото се, „З.“ е живеело за известно време при пострадалия В. М., който впоследствие го е, изгонил.

На 10.10.2018 г. около 22. 00 часа свидетелят В. „М. излязъл от дома си на улицата. Там бил и свидетелят М. Ц., като последният бил под влияние на алкохол. Между тях веднага възникнал конфликт, породен от влошените им отношения, като те започнали да се карат и обиждат. Малолетното дете на свидетеля М. Ц., което също присъствало, се притеснило от скандала и сигнализирило на телефон 112, като в проведения разговор с дежурния на 1 РУ - П. при ОДМВР гр. П. то обяснило, че между баща му и свидетеля В. М. избухнал скандал и помолило за помощ от полицията.

По същото време като дежурен автопатрул - 411 към 1 РУ - П. при ОДМВР гр. П. на смяна били свидетелите И. К. и А. Д., които веднага се явили на мястото на инцидента в гр. П., ул. Г. Т., № 24, където установили свидетелите В. М. и М. Ц., които си разменяли обидни думи и ругатни на висок тон. Освен това се заканвали със саморазправа един срещу друг. Свидетелят М. Ц. се заканил също така и с убийство на свидетеля В. М.. Очевидец на тези действия станал свидетелят Малин Славенов, който станал неволен свидетел на скандала. Докато двамата полицейски служители се запознавали със ситуацията, свидетелят М. Ц. се приближил към свидетеля В. М. и му нанесъл няколко удара с ръка в областта на главата. Полицейските органи се намесили и преустановили физическия контакт между свидетелите В. М. и М. Ц., като органите на реда започнали да ги запознават и да им разясняват правата, с които разполагат за сигнализиране на правоохранителните органи за защита в най-пълна степен на техните права и законни интереси.

Без да бъде афектиран, но повлиян негативно в емоционален план от случилото се, свидетелят М. Ц. отново потърсил физически сблъсък със свидетеля В. М.. Поведението на последния, определено като активно, дейно, целенасочено и целеустремено напълно съответствало на изключително влошените лични отношения със свидетеля М.. Очевидно и ясно е, че всеки дългогодишен личен конфликт би създал трайно негативно отношение към отсрещната страна, което в конкретния случай изключва хулиганския мотив.

Стигнало до боричкане, блъскане и бутане между свидетеля М. Ц. и полицейските служители на 1 РУ – П. – свидетелите К. и Д., които се наложило да употребят сила и в крайна сметка - свидетелят М. Ц. бил повален на земята и чрез използването на помощни средства - белезници и физическа сила той бил задържан на основание чл. 72 от ЗМВР.

В този момент от ЦНСТДМУ се появила и свидетелката Д. Д., която се опитала да защити свидетеля М. Ц., като твърдяла доста бурно, че няма основание за задържането му, а свидетелят И. К. поискал съдействие от колегите си - свидетелите С. В. и И. П. - автопатрул 413 на 1 РУ - П. при ОДМВР гр. П.. След пристигането на място и втория патрул на полицейското управление свидетелите Ц. и Д. били отведени в сградата на 1 РУ - П. за продължаване на работата с тях.

Отведен в полицейското управление, свидетелят М. Ц. бил сложен да седне пред дежурната част, като продължил да буйства, крещейки и викайки, докато бил задържан, което създавало сериозно неудобство у служителите, намиращи се в сградата на полицията. Все пак това бил задържан, повлиян от алкохола човек, който малко след физически контакт в конфликтна ситуация, викал в сградата на 1 РУ - П.. Виковете не съдържали обидни и нецензурни думи, но нарушавали нощната тишина в сграда.

В хода на разследването била назначена и изготвена съдебно психиатрична експертиза на В. ХР. М.. Видно от заключението на същата се установила, че той не се води на диспансерно наблюдение в Център за психично здраве - П., не е получавал психиатрична помощ в заведението и при него няма обективизирано психично заболяване. Качеството на психичните му функции не е нарушено, същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си към инкриминирания период от време. В. ХР. М. може да възприема и възпроизвежда фактите от значение за делото и може да дава достоверни обяснения за тях. Страхове му при възникналия инцидент на 10.10.2018 г. са били в рамките на нормално психологичното и според субективните му възприятия. Инцидентът от въпросния ден не е довел до промени в психичното състояние на В. ХР. М., изразяващи се в психично разстройство или житейска дезадаптация. Пълноценното житейско функциониране е съхранено. Заканите, отправени към В. ХР. М. не са довели при него до състояние, отговарящо на категорията основателен страх от осъществяването им.

Така възприетата от прокурора фактическа обстановка се споделя и от настоящия съдебен състав, като същата се установява от събраните по делото доказателства – гласни и писмени, както и заключенията на изготвените експертизи.

В хода на проведеното по делото разследване са извършени всички необходими и възможни процесуално-следствени действия за установяване на обективната истина, а именно разпитани са свидетелите М. С. и А. Д., И. К., В. М., М. Ц., Д. Д., С. В., И. П. и К. Х., които в показанията си излагат всички известни им по случая факти и обстоятелства. Били са назначени и изготвени три съдебно - медицински експертизи и една съдебно - психиатрична експертиза. Към материалите по делото са приложени справка за съдимост на М. Ц., който е неосъден. Приложени са и други относими към разследването документи.

Правилен се явява изводът на прокурора, че не е налице извършено престъпление, „хулиганство“ от страна на свидетеля М. Ц., както и причиняването на лека телесна повреда по, „хулигански подбуди“. Неговите действия са били насочени изцяло към личността на свидетеля В. М., породени от дългогодишен конфликт между последния и жената с която живее на семейни начала първият.

Обект на престъплението хулиганство са установения в страната ред и общественото спокойствие. За да е налице съставомерно деяние по чл. 325, ал. 1 от НК е необходимо престъпното поведение на дееца да е обективизирано в действия, които по своя характер са скандализиращи и са насочени срещу непосредствения обект на засягане - обществения ред. В повечето случаи хулиганските действия се извършват без смислена причина и представляват единствено открита брутална демонстрация на незачитане на цялостно установения ред. Хулиганството може да се извърши само с действие и следва да осъществява от обективна страна именно непристойни действия. Като такива в теорията и практиката са определени онези, които са неприлични и безсрамни, които се изразяват в ругатни, буйство, невъзпитаност и други прояви, скандализиращи обществото. В конкретния случай действията на свидетеля Ц. са били повлияни от обстоятелството, че свидетелят В. М. се е намирал в близост до дома в който са настанени деца, на същия многократно е било указвано да не контактува с тях, както и да не им дава различни храни, вещи, алкохолни напитки и цигари, като прави впечатление на съда, че дори и самият пострадал признава, че е имало период от време през който при него е живяло лице от женски пол на име, „З.“ от този дом.

За да е осъществен съставът на престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК е необходимо още да е проявено явно неуважение към обществото, т. е. деецът съзнателно и открито да изразява висока степен на неуважение към личността и обществените порядки. Чрез хулиганските действия се нарушават важни държавни, обществени или лични интереси или съществено се засягат нормите на нравствеността.

От субективна страна деецът трябва да съзнава противообществения характер на своите действия и че посредством тях демонстрира явно то си неуважение към обществото, чувството си за необвързаност към спазването на общоприетите норми на поведение и явно то си пренебрежение към тях. Извършеното от дееца трябва да е лишено от всякаква необходимост и сериозна потребност. Той сам търси или създава повод или действа без какъвто и да е повод изобщо. Именно поради това хулиганските действия изглеждат сякаш са безмотивни или безпричинни, а именно че хулиганските действия се извършват без смислена причина. Това ги обяснява единствено като открита демонстрация на незачитане на цялостно установения ред.

В случая не сме изправени пред такава хипотеза. Видно от събрания доказателствен материал и анализ на същия се установява, че в конкретния случай е налице инкриминирано деяние, осъществено от М. Б. Ц.. Не се установява М. Б. Ц. да е целял с поведението си да наруши обществения ред и да изрази явно неуважение към обществото. Свидателят не съзнавал, че деянието му е с общественоопасен характер, а напротив. На възпитателите от дома им е било писнало да бъдат ангажирани непрекъснато от насочени срещу тях действия на свидетеля М., изразяващи се в пускането на множество неоснователни сигнали, настройване на децата настанени в дома срещу възпитателите, медийни публикации и обявяването на гражданско

неподчинение. Налице е липсата и на евентуален умисъл от страна на свидетеля Ц., предвид това, че е допускал вероятното настъпване на някакви общественоопасни последици. Той е реагирал с вербална и физическа агресия, мотивиран от дългогодишните изключително влошени лични отношения между свидетелката Д., с която живеел на семейни начала и свидетеля М., който имал застрашаващо поведение спрямо настанените в ЦНСТДМУ лица.

Ето защо, се достигна до извод, че няма друг мотив за осъществяване на деянието от негова страна, като това се извлича и от показанията на самия пострадал. Така по време на разпита си 11.10.2018 г., свидетеля М. е заявил следното: "Мисля, че всичко това се случи, поради това, че Д. Д. ме е нарочила и според нея аз и създавам постоянни проблеми, но аз не знам с какво... "; Последващ разпит от 10.01.2019 г. - "Конфликтите с тези лица са породени от Д. от момента, в който изгоних З.. "; "Искам да кажа, че казах на Д., че З. има ***** към нея..., Д. го прие много лично..., като от тогава започна лична вендета срещу мен. "; Последващ разпит от 21.02.2019 г. - "Аз, когато изгоних З., бившата ми приятелка — която е лесбийка и беше възпитаничка на този дом и беше с лека шизофрения и забавено психическо развитие, Д. си развали отношенията с мен, тъй като аз преди това бях казал на Д., че З. има любовни мераци към нея... "; "..., тя напива М. и го кара да се разправя, както направи и вечерта на 10.10.2018 г. "; "Искам да кажа, че аз правя протест срещу Д., който е законен, като правя подписка и стоя пред моята кооперация", "Самите деца ме търсят мен... те идват при мен и те искат да говорят с мен".

Данни за влошените личности отношения се извличат и от показанията на свидетелката Д. на 10.10.2018 г. - "Споделила съм във времето в къщи с М., че лицето В. М. системно ме притеснява на работното място, отправя обидни думи и заплахи... "; "Провокира и привиква децата, като им подава храни, играчки от контейнерите и дори се е случвало да им предлага напитки от сорта на бира"; от разпита на 10.01.2019 г. - "В този център се намират деца със специални нужди - деца с физически и умствен дефицит. "; "... В. Х. М. ни създава проблеми още от самото откриване на този дом през 2013 година. " казвано му е да не комуникира с тях многократно. "; "Това лице, освен че носи играчки на децата, това лято си позволи да дава на децата храни и напитки с неизвестен произход, като това подаване става през оградата на дома. Дори лично съм виждала как се опитва да даде на едното от момчетата и бира,... "; "..., М. е привличал лица от този дом от защитен тип и знам, че едно от лицата от дома е било привлечено от него да живее в неговия дом. ".

В подкрепа на влошените отношения се явяват и показанията на свидетелката М. Д. К. от 15.10.2019 г. - "В. е клошар и обира предмети от контейнерите за смет, които ги дава на децата, без наше знание и разрешение, като това го прави през решетките на оградата... "; "Той се опитва да се меси и върху работата на персонала от самото начало, като това се изразява в начина на гледане на децата, как да ги възпитаваме, ако колега му направи забележка да ни освободи от присъствието си, той започва "да го уволнява", заплашва, че ще заведе дело... "; "Той живееше с едно момиче - З., което с помощта на социални работници, организации успя да напусне... "; "Всекидневно сме подложени на този тормоз от негова страна, като това продължава и до днес. "; "Използва нецензурни думи пред децата, наричал ни е "курви, лесбийки", ние сме били мафия с прокуратурата и първо районно управление. В. всеки ден е около дома, всеки ден тормози психически възпитателите на дома и децата, настанени в него,..., когато В. им обяснява, че някой от нас ще бъде уволнен и повече няма да работи с тях, те се разстройват, плачат, някой път стават много раздразнителни, изпадат в кризи и ни питат, вярно ли е това, че ще ги напуснем и редовно се налага да обясняваме, че тези неща, които говори В. не са верни. Много служители в този период откакто дома е на този адрес напуснаха, поради тормоза от В. М.. " Това изцяло си кореспондира и с показанията на свидетелката Р. А. Я. от 15.10.2019 г. - "В дома децата са с умствени и двигателни проблеми, както и психически, той ги заговаря, дава им играчки от контейнери, разправя как служителите сме лоши, говори, че ще ни уволнява, казва на децата "*****", наричал ни е крадли и... Невъзможно е на една дете в такова състояние да се обясни тези думи. "; "Тормозът ни от В. е всекидневен,... ";

В допълнение на това са и показанията на свидетелките Н. П. П., Д. Г. К. които са в същата насока. Цитираните гласни показания показват образа на пострадалия В. М., както и обстоятелството, че са налице влошени отношения от няколко години.

Действията на свидетеля М. Ц. след пристигането на полицейските служители К. и Д. не са били насочени спрямо тях, доколкото същите заявяват, че действията му не са били насочени към пречене на извършване на служебните ни задължения, а е искал да отговори на провокацията на пострадалото лице, отново подкрепящо обстоятелството, че е налице личен конфликт.

В хода на досъдебното разследване била назначена и съдебно медицинска експертиза на свидетеля В. ХР. М.. От извършения му преглед се установява, че му е било причинено: кръвонасядане с охлузване по кожата на челото вляво, охлузвания по предната повърхност на шията. Установените травматични увреждания били причинени от действието на твърди тъпи предмети. Същите е възможно да бъдат получени по начин и по време така, както съобщава свидетелстваният в предварителните сведения па експертизата. Охлузванията по главата и шията и кръвонасядането по главата поотделно и по съвкупност са довели до болка или страдание, без разстройство на здравето. Въз основа на заключенията на изготвената медицинска експертиза се установява, че са налице травматични увреждания, но същите са извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК.

В хода на разследването са извършени необходимите за конкретния случай и възможни действия, при което е установена фактическа обстановка, недаваща възможност за изграждане на единствено възможен правен извод, че поведението и действията на М. Б. Ц. са именно хулигански. При хулиганството, на дееца на престъплението, създава удоволствие самото престъпно деяние - това нарушение на обществения ред, изразяващо се в явно неуважение на обществото, манифестира се антисоциално поведение, целящо именно провокация. Тук напротив, именно детето на М. Ц. е сигнализирано първоначално органите на реда, тъй като последният считал, че поведението му не е общественоопасно, а социалнооправдано. Наистина би могло да се приеме за укоримо поведението му, че същият е решил да вземе закона в свои ръце и да раздаде сам правосъдие, като се саморазправи с В. М., но това е било породено от дългогодишния личен конфликт, породен

изцяло от действията на последния. Впоследствие вербалната и физическата агресия се насочила към полицейските служители, но не в такава степен, че деянието, насочено към тях, да притежава необходимата степен обществена опасност, за да го направи престъпно. Така или иначе в основата си поведението на М. Ц. било провокирано, а не източник на скандални действия. То е отговор на системните, провокиращи действия на свидетеля М., а не насочено към това да прояви явно неуважение към обществото, каквото се изисква, за да е налице хулиганство. Във връзка с горе написаното следва да се направи изводът, че в настоящия случай се касае за възникнал конфликт, ескалирал и прераснал във вербална и физическа агресия от М. Ц..

Ясно се вижда от събраните доказателства, че съдействието от втория патрул към полицейското управление било поискано, тъй като поведението на свидетелката Д. също създавало ангажменти за органите на 1 РУ при ОДМВР гр. П.. Трудно може да се направи извод, при пълен размах на юридическата фантазия, че съдействието е било по повод фиксирания на земята и задържан с помощни средства свидетел М. Ц.. Тези действия не могат нито от житейска, нито от формално юридическа гледна точка да се характеризират като явна демонстрация на надмощие, поради факта, че това се е случило именно непосредствено пред полицейските органи. Свидетелят Ц., разбира се е очаквал подкрепа от правоохранителните органи не по-малко от свидетеля М.. Но при всички положения, ако първият искаше да се налага физически и да демонстрира по този начин надмощие, щеше да прояви физическа агресия преди пристигането на полицейските служители.

Правилен се явява изводът на представителя на държавното обвинение, че от събраните, проверени и преценени поотделно и в тяхната съвкупност доказателства по досъдебното производство не е осъществен съставът на престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК.

От обективна страна, за да бъде осъществен съставът на престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, се изисква изразите на отправената закана да се съдържа и формулира недвусмислено намерение, насочено към лишаване от живот и се цели промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока, като следва тази заплахата да е възприета от лицето, към което е отправена и да е в състояние да възбуди основателен страх, а не какъвто и да е било друг страх за нейното реално осъществяване.

От субективна страна, следва деецът да съзнава съдържанието на закана и че тя е възприета от заплашения като действителна заплахата. Отправените изрази от страна на свидетеля М. Ц. съдържали формулиране на недвусмислено намерение, насочено към лишаване от живот, както и промяна в поведението и действията на заплашения, а именно да преустанови контактите си с деца и служители от ЦНСТДМУ. Те обаче не били от такова естество, че да предизвикат основателен страх у свидетеля В. М.. Това е било категорично установено с изготвеното заключение на съдебнопсихиатричната експертиза. От посоченото следва, че липсва съставомерен елемент от състава на посоченото престъпление.

Правилен се явява изводът на прокурора, че нанесените в случая телесни повреди следва да се квалифицират като престъпление по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК /предвид и заключението на съдебно-медицинската експертиза/. Съгласно разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от НК, това е престъпление от частен характер и наказателното му преследване се извършва по реда на чл. 80 и сл. от НПК - по жалба на пострадалия до съда, както и че не са налице предпоставките по чл. 50, вр. чл. 49, ал. 1 от НПК за продължаване на наказателното производство за посоченото по-горе престъпление от частен характер, тъй като липсват каквито и да са данни, че пострадалият не може сам да защити правата и законните си интереси. В тази връзка и на основание чл. 50 от НПК В. ХР. М. бил надлежно уведомен на 18.05.2021 г. от наблюдаващия прокурор за правото и в шестмесечен срок да подаде тѣжба, по реда на чл. 81 НПК. Също така след извършена справка в Районен съд П. /изискана и приложена по настоящото дело/ се установява, че В. ХР. М. не се е възползвал от правото си и няма образувано наказателно дело от частен характер, във връзка със случилото се.

Настоящият съдебен състав е на мнение, че е налице основание за изменени в основанието на което се прекратява наказателното производство. В случая се касае най-вероятно за техническа грешка, доколкото е посочено, че досъдебното производство се прекратява на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК отнасящо се за деянието което не е извършено, или не съставлява престъпление. В конкретния случай има извършено от страна на свидетеля М. Ц. деяние, но същото е от частен характер и се преследва по тѣжба на пострадалото лице. В предвидения 6-месечен срок, обаче В. М. не е упражнил това свое право, поради което и основанието за прекратяване на наказателното производство се явява чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК.

Предвид гореизложеното, обжалваното прокурорско постановление следва да се измени в основанието за прекратяване, а в останалата част да се потвърди, а подадената против него жалба, като неоснователна следва да се остави без уважение.

Ето защо, П. ски районен съд, XXVI наказателен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Постановление от 10.03.2022 г. на Районна прокуратура -П. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 802/2018 г. по описа на Първо РУ – към ОДМВР П. В ЧАСТТА МУ относно основанието за

прекрѳтяване - чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА** прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК - поради това, че престѳплението е от частен характер и в шестмесечния срок след получаване на съобщение за спирането пострадалият от престѳплението не е подал тѳжба по реда на чл. 81 НПК.

ПОТВЪРЖДАВА Постановлението в останалата му част.

Определението подлежи на обжалване и протестиране пред П. ски окръжен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – П.: _____

Определение № 355 от 17.03.2022 г. на РС - Пловдив по ч. н. д. № 1456/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Пловдив
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	1456
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Димитър Василев Кацарев

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	355
Дата на постановяване:	17.03.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 355

гр. Пловдив, 17.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито

заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър В. Кацарев

като разглежда докладваното от Димитър В. Кацарев Частно наказателно дело

№ 20225330201456 по описа за 2022 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК.

С постановление от 18.02.2022 г. по прокурорска преписка № 6476/2021 г., прокурор при Районна прокуратура гр. Пловдив е възобновил и прекратил наказателното производство по досъдебно производство № 220/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив образувано по отделени материали по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив, водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Досъдебно производство № 220/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив е било спряно на 09.06.2021 г. с постановление на прокурор при РП Пловдив на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК.

В хода на досъдебното производство не е било привлечено лице в качеството на обвиняем.

Постъпила е жалба от А. Г. А. от гр. П., ЕГН ***** против постановлението на РП гр. Пловдив като се иска от съда да бъде отменено постановлението и указано на Районна прокуратура гр. Пловдив да продължи производството по досъдебното производство.

Съдът след като се запозна със събраните в хода на досъдебното производство материали и във връзка с подадената жалба прие за установено следното: Жалбата е подадена в срок и изхожда от лице, попадащо в кръга на лицата, очертани в нормата на чл. 243, ал. 4 от НПК, имащи право да обжалват постановление за прекратяване на наказателно производство – пострадали, поради което и жалбата се прецени като ДОПУСТИМА, а разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следните основания:

Целта на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 5 и следващи от НПК е да се извърши проверка на законността и обосноваността на постановлението на прокурора с което се поставя край на наказателното производство, в случая да отделно деяние, като при извършване на тази проверка проверяващия съд се произнася по същество на делото. За нуждите на производството по чл. 243 от НПК съдът проверява, дали е спазен материалния и процесуалния закон. В обхвата на тази проверка се включва и преценката, дали разследването на досъдебната фаза е проведено обективно, всестранно и пълно, за да се спази принципа за разкриване на обективната истина, а когато разследването е в отклонение на тези изисквания, съдът разполага с правомощие да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и да му укаже какви доказателства следва да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от НПК съдът, прокурорът и разследващите органи в пределите на своята компетентност са длъжни да вземат всички мерки, за да осигурят разкриването на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в този кодекс. Също така следва да се отбележи, че чл. 14, ал. 1 от НПК сочи, че съдът, прокурорът и разследващите органи вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.

В този смисъл в процедурата по чл. 243 от НПК съдът може да преценява дали събраните по досъдебното производство доказателства са достатъчни за правилното решаване на казуса, при което не се касае за подмяна на вътрешното убеждение на решаващия орган / на прокурора / а до съдебен контрол по спазването на закона при упражняване на правомощията на прокурора в качеството му на господар на процеса в досъдебната му фаза да прекрати наказателното производство и по този начин да прегради пътя на бъдещо съдебно производство.

На 23.01.2021 г. е започнато досъдебно производство № 28/2021 г. по описа на ОДМВР Пловдив за това, че на 22.01.2021 г. в гр. Пловдив е бил нанесен побой на лицата А. Г. А. и Г. Н. Г. и в следствие отнет златен синджир от владението на лицето Г. Н. Г. – престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК. Досъдебното производство е започнато на основание чл. 212, ал. 2 от НПК с първо действие по разследването разпит на свидетел. В хода на проведеното разследване са разпитани свидетели, извършен оглед на местопроизшествие, назначени и изготвени съдебно-медицински експертизи. Приложени са множество писмени доказателства.

В хода на проведеното разследване не е било привлечено лице в качеството на обвиняем.

По досъдебното производство е разпитан като свидетели А. Г. А. и Д. С. К..

Въз основа установеното, с постановление на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на Б. М. Х. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в разкъсно-контузна рана в окосмената част на главата. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел Б. Х. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице Б. Х., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на А. Г. А. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в сътресение на мозъка, разкъсноконтузна рана на главата и контузия на лявото коляно с оток в областта на лявото коляно. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Отделените материали били заведени като ново ДП под № 220/2021 г. по описа на ОДМВР Пловдив.

С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел А. Г. А. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице А. Г. А., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от 08.06.2021 г. са отделени материалите по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР Пловдив касаещи извършено на 22.01.2021 г. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – причинено разстройство на здравето на С. Т. К. извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в контузия в областта на коляното и подбедреницата на левия долен крайник. С постановлението е постановено отделените материали да бъдат заведени под нов номер в деловодството на РП Пловдив, както и отделените материали да бъдат изпратени на ОДМВР Пловдив за завеждането им под нов номер дело за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

С постановлението е спряно наказателното производство по отделеното дело водено за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Постановено е и незабавното изпращане на препис от постановлението, както и изготвяне и изпращане до свидетел С. Т. К. на съобщение по чл. 50 и чл. 81 от НПК.

Постановено е делото да остане на съхранение в РП Пловдив като след изтичане на 6 месеца от връчване на постановлението на пострадалото лице С. Т. К., да се докладва делото на наблюдаващия прокурор.

Въз основа установеното, с постановлението на прокурор при РП Пловдив от

08.06.2021 г. е спряно наказателното производство по ДП № 28/2021 г. по описа на ОДМВР гр. Пловдив водено за извършено престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК и дадени указания относно издирването на обявеното за ОДИ лице и извършителят на престъплението, както и периодично да се изпращат справки в Районна прокуратура гр. Пловдив. Указано е също че при отпадане на основанието за спиране на производството или при възникнала необходимост за извършване на допълнителни действия по разследването да се докладва незабавно делото в РП Пловдив.

В постановлението на РП Пловдив, въз основа установеното от фактическа страна е обоснован правен извод, че са извършени престъпления по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК спрямо Б. М. Х., спрямо А. Г. А. и спрямо С. Т. К.. С постановлението е представен извод че при установеното от фактическа страна, не е осъществен състава на престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, както и че липсват данни за други квалифициращи признаци при които да са осъществени леките телесни повреди. Прието е, че се касае единствено за леки телесни повреди по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, което съгласно особената разпоредба на чл. 161, ал. 1 от НК не е престъпление от общ характер, а от частен характер което изключва намесата от

страна на прокуратурата, че не са налице условията на чл. 49 от НПК при които прокуратурата може да продължи да води наказателното производство за този вид престъпление от частен характер.

В постановлението на РП Пловдив от 08.06.2021 г., е разяснено че на основание чл. 50 от НПК Б. Х., А. А. и С. К. имат законова възможност да подадат тѣжба по реда на чл. 81 от НПК като частни тѣжители в 6 месечен срок от получаването на постановлението за спиране на досѣдебното производство и че могат да повдигат и поддържат обвинение пред съда. Посочено е също така, че сезирането на Районния съд с частна тѣжба не е задължение а право на пострадалото от деянието лице, както и че в правото на всеки от пострадалите е да вземе самостоятелно решение дали да предяви тѣжба или не предяви такава, за да възбуди наказателно преследване. В постановлението на РП Пловдив е посочено, че подлежи на обжалване пред Районен съд гр. Пловдив в 7 – дневен срок от получаването на преписа на основание чл. 244, ал. 5 от НПК.

След изтичане на посочения в постановлението на РП Пловдив от

08.06.2021 г. срок, прокурор при РП Пловдив извършил проверка по ДП № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив и установил, че в Районен съд гр. Пловдив няма образувани наказателни от частен характер дела образувани по тѣжба от лицето А. Г. А.. Било е установено и че преписа от постановление от 08.06.2021 г. на РП Пловдив е било връчено на А. Г. А. на

28.06.2021 г.

Въз основа на установеното, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6 от НПК прокурор при РП Пловдив с постановление от 18.02.2022 г. е възобновил наказателното производство по ДП № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР Пловдив и го е прекратил поради не подаване на тѣжба от А. Г. А. до родово и местно компетентен съд.

При така изложеното настоящият съдебен състав приема, че прокурорът правилно е описал в постановлението си фактическата обстановка, поради което и в настоящето определение не следва да бъде отново повтаряна, тъй като тя се извежда от събраните в хода на разследването доказателства, като въз основа на приетите за установени факти и която реално не се оспорва от жалбоподателят от към установеност.

Съгласно чл. 127, т. 3 от Конституцията на Република България в правомощията на прокурора / негово суверенно правомощие/ е да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпление и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер. Това обаче става едва когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на определено лице в извършване на престъплението. Съдът приема, че такива в настоящия случай не са налице и правилно РП Пловдив е прекратила наказателното производство по цитираното досѣдебно производство.

Съдът в рамките на проверката за законосъобразност и обоснованост на прекратителното постановление и след анализ на събраните по делото доказателства намира, че така направеният извод от прокурора е правилен и същият законосъобразно с оглед на установените факти е приложил правомощието си по чл. 243, ал. 1, т. 1 от НК, като е прекратил наказателното производство.

По тези съображения и като споделя изводите на прокурора в постановлението за прекратяване на наказателното производство, настоящият съдебен състав намира, че следва да потвърди постановлението на РП Пловдив за прекратяване на наказателното производство по досѣдебно производство № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР гр. Пловдив. С оглед на изложеното и на основание чл. 243, ал. 6, т. 1 от НПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление от 18.02.2022 г. по прокурорска преписка № 6476/2021 г. на прокурор Божидар Елкин при Районна прокуратура гр. Пловдив с което е прекратено наказателното производство по досѣдебно производство № 220/2021 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР гр. Пловдив водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 130, ал. 1 от НПК.

Официален препис на електронния документ да се изпрати за сведение на Районна прокуратура гр. Пловдив и на жалбоподателя А. А..

Определението не е окончателно и подлежи на обжалване и протест в седмодневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Окръжен съд гр. Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____

Определение от 8.11.2019 г. на РС - Берковица по ч. н. д. № 340/2019 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Берковица
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	340
Година:	2019
Съдебен състав / Съдия:	ЕЛЕОНОРА Л. ФИЛИПОВА

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	
Дата на постановяване:	08.11.2019 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

ГР. БЕРКОВИЦА, 08.11.2019 г.

РАЙОНЕН СЪД гр. Берковица..... гражданска колегия в закрито заседание на 08 ноември..... през две хиляди и деветнадесета година..... в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕОНОРА ФИЛИПОВА

при секретаря..... и в присъствието на прокурора..... като разгледа докладваното от съдията ФИЛИПОВА..... частно наказателно дело 340 по описа за 2019 г..... и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 243 НПК.

Иницирано е по жалба от А. А. А. с ЕГН *****, *** срещу Постановление от 27.09.2019 г., с което на основание чл. 242, ал. 1, предл. първо, вр чл. 243, ал. 1, т. 1, чл. 24, ал. 1, т. 1 и ал. 6, чл. 199, ал. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП 73/2019 г. по описа на РУ Вършец, за престъпление по чл. 129, ал. 1 НК, извършено на 16.03.2019 г. гр. Вършец.

Правят се оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт, молбата е за отмяната му. След като се запозна с материалите по ДП 73/2019 по описа на РУ - Вършец и атакувания акт на прокурора, съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата е подадена в предвидения в НПК срок от лице с качеството пострадал от престъплението срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е допустима за разглеждане. По същество е неоснователна. В хода на ДП са извършени всички възможни процесуално следствени действия, насочени към разкриване извършителя на деянието. Установено е, че на 16.03.2019 година жалбоподателят посетил питейно заведение в кв. Изток в град Вършец. Употребил не малко количество алкохол, като преди това също бил употребил такова. Помолен да напусне, жалбоподателят предизвикал скандал. Бил намерен по – късно паднал на съседна улица и с наранявания. От изготвената медицинска експертиза се установява, че получените наранявания са от категорията на тези, които определят наличие на лека телесна повреда. Като е установил това, както и като е установил, че никой не е причинил нараняванията на пострадалия по престъпен начин, прокурорът е прекратил наказателното производство.

Неоснователно се явява направеното от жалбоподателя възражение, че прокурорът не бил назначил повторна експертиза за преценка дали загубата на съзнание се отразява на първоначалното заключение на съдебния експерт за наличие на лека телесна повреда. В тази насока разследващите са разпитали именно лицата, посочени от жалбоподателя. Никое от тях не установява на Анитов да е нанесен побой, но всички са категорични, че е бил толкова пиян, че е паднал, а един от свидетелите, който не е присъствал в барчето, го намерил да лежи пиян на съседна улица. Самият жалбоподател в показанията си (л. 92) заявява, че когато е отишъл в барчето бил вече изпил една двулитрова бира, а "при Мишо 2 бири и от третата малко".

При наличието на тези показания, прокурорът основателно не е назначил допълнителна експертиза и след като е преценил, че са извършени всички възможни действия по разследването, е достигнал до законосъобразния извод, че в конкретния случай няма данни за извършено престъпление от общ характер.

По горните съображения и на основание чл. 243, ал. 5, т. 1 НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА постановление на РП Берковица от от 27.09.2019 г., с което на основание чл. 242, ал. 1, предл. първо, вр чл. 243, ал. 1, т. 1, чл. 24, ал. 1, т. 1 и ал. 6, чл. 199, ал. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП 73/2019 г. по описа на РУ Вършец, за престъпление по чл. 129, ал. 1 НК, извършено на 16.03.2019 г. гр. Вършец.

Определението подлежи на обжалване и протест чрез РС Берковица до ОС – Монтана в 7 дневен срок от получаване на съобщението от прокурора, пострадалите и обвиняемия.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Определение от 17.10.2019 г. на ОС - Силистра по в. ч. н. д. № 223/2019 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Силистра
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	223
Година:	2019
Съдебен състав / Съдия:	ЛЮДМИЛ П. ХЪРВАТЕВ, АНА Д. АВРАМОВА, ОГНЯН К. МАЛАДЖИКОВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	
Дата на постановяване:	17.10.2019 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

гр. Силистра 17.10.2019 г.

Силистренски окръжен съд наказателна колегия, в закрито заседание на седемнадесети октомври през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛЮДМИЛ ХЪРВАТЕВ

1. АНА АВРАМОВА

ЧЛЕНОВЕ:

2. ОГНЯН МАЛАДЖИКОВ

при секретаря и в присъствието на прокурора като разгледа докладваното от съдия ХЪРВАТЕВ ВЧНД № 223 по описа за 2019 г. за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 243, ал. 7 НПК.

Постъпила е жалба от адв. Ф. И. Л., в качеството на защитник на Т. А. Т., против определение № 35 от 13.09.2019 г., постановено по ЧНД № 122/2019 г. на Дуловски районен съд, с което е отменено постановление на РП-Дулово от 17.05.2019 г. за прекратяване на ДП № 94/2018 г. по описа на РУП-Дулово.

Жалбоподателя счита определението за незаконосъобразно, тъй като съществено е нарушено правото на защита на обвиняемия. Предвид на това се прави искане за отмяна на определението на РС-Дулово. Въззивната инстанция, като прецени посочените в жалбата доводи и взе предвид събраните по делото доказателства констатира следното:

От фактическа страна първоинстанционният съд е приел, че свидетелите Р. и К. Караславови на 05.09.2015 г. са закупили недвижим имот в регулацията на с. Грънчарово, обл. Силистра, представляващ дворно място, застроено с площ от 1720 кв. м., с планоснимачен № 269, в кв. 34 по ПУП на с. Грънчарово от 1950 г., което е видно от представения нотариален акт. С този имот са кандидатствали за изграждане на биоферма за преработка на оборски тор с калифорнийски червеи, като за целта са извършили трасиране на имота през 2015 г., ползвайки услугите на лицензиран техник. Трасирането установило, че границите на имота съответстват на изградената от предишния собственик ограда. В имота, сем. Караславови изградило лехи за преработка на оборски тор от калифорнийски червеи.

В началото на 2018 г. обв. Т. започнал преговори със съседите на сем. Караславови, за арендуване на притежаваните от тях имоти, с цел кандидатстване в мярка за подпомагане от фонд земеделие. Снабдил се със скици от собствениците на имотите, и в началото на м. април 2018 г. е извършил трасирането им с фирма "Геоплан Консулт" ЕООД, като на трасирането не са присъствали сем. Караславови. На 12.04.2018 г. обв. Т. наел фадрома, с която почистил наетите имоти, а това включвало и премахването на оградата на имота на сем. Караславови, тъй като обвиняемия считал, че тя попада в трасираната от него имот. Обвиняемият твърди, че те предварително са били информирани, че оградата им попада в наетите от него имоти. Сем. Караславови твърдят, че те са възразили на това в разговор с обвиняемия, като са изтъкнали, че оградата им съответства на извършеното от тях трасиране.

От събраните по делото доказателства се е установило, че обв. Т. действително е наел съседните имоти, но договорите са му сключени след премахване на оградата.

Според въззивната инстанция подадената жалба е процесуално допустима, а по същество неоснователна.

При осъществяване на контролните си функции по отношение на прокурорското постановление, първоинстанционният съд е приел, че то е необосновано, поради което и достигнатите изводи са незаконосъобразни. Тези аргументи се споделят и от настоящата инстанция.

Действително, съдът няма възможност в това производство да дава указания на прокурора, свързани с правната квалификация на деянието, или кого да привлече като обвиняем, но в производството по чл. 243, ал. 4 и сл. НПК, съдът дължи контрол върху законосъобразността и обосноваността на постановлението за прекратяване, а това от своя страна изисква преценка на обстоятелствата като обективност, пълнота и всестранност на разследването, съответствието между приетите от прокурора за установени фактически положения и доказателствата по делото, всеобхватността на доказателствения анализ, спазването на процесуалните правила при събиране, проверка и оценка на доказателствата.

Първоинстанционният съд е приел, че проведеното разследване е непълно, а оттам и необосновано, въз основа на което прокурорът е достигнал до неправилни правни изводи. Настоящата инстанция се солидаризира с позицията на ДРС, тъй като извършеното разследване по досъдебното производство не е всестранно и пълно, като не са извършени всички необходими и възможни процесуално-следствени действия, имащи значение за изясняване на основния факт на доказване.

Вън от това, прокурорът не е изложил ясни и убедителни аргументи в подкрепа на приетите изводи, за да е разбираема действителната му воля, досежно достигнатите от него фактически и правни констатации.

За приетата правна квалификация и решението за прекратяване на наказателното производство, прокурорът основно се е позовал на изготвената на 01.03.2019 г. СТЕ, и достигнатите в изготвената и следваща я ценова експертиза, стойности.

По делото обаче е изготвена и друга СТЕ, която предхожда тази от 01.03.2019 г. и е изготвена на 14.12.2018 г. и съобразно достигнатите в нея изводи, стойностите в следващата я ценова експертиза са други, изключващи възможността за квалифициране на деянието по чл. 216, ал. 4 НК.

Посочените обстоятелства и липсата на изложени от прокурора аргументи в тази връзка, лишават контролните съдебни инстанции от възможността да разберат, по какви съображения се е наложило назначаването на повторна СТЕ, и защо прокурорът цени именно тази изготвена на 01.03.2019 г.

Видно от материалите по делото, постановленията за назначаване на двете СТЕ са идентични, и в това, за назначаването на повторната, липсва обосновка защо се налага изготвянето ѝ. Както е известно в наказателно-правната доктрина, повторна експертиза се назначава, когато заключението на първоначалната не е обосновано, и възниква съмнение за неговата правилност. Това може да се дължи на противоречие между резултатите на извършеното изследване и изводите на експерта; противоречие между изводите на експерта и другите събраните доказателства; ако заключението е небрежно, некачествено и органът на досъдебното производство не е в състояние да оцени правилно заключението и т. н.

По този въпрос липсват съображения, както от разследващият орган назначил повторна СТЕ, така и съображения от страна на прокурора, защо цени именно тази СТЕ.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че органите на досъдебното производство не са положили достатъчно усилия, да установят действително нанесените щети на сем. Караславови, предвид наличните данни за унищожена леха за производство на биологична тор от калифорнийски червеи. Без значение е, кога това обстоятелство е станало известно за разследващият орган, след като съществуват подобни данни те следва да бъдат изследвани, и ако се установи действителна щета, тя следва да бъде оценена по надлежния ред. Информация за това се съдържа освен в показанията на свидетелите Караславови, и в показанията на св. Димитров, който е заявил: "Т. ми каза да събарям наред, дори ме накара да разваля на съседите едната леха с червеи".

По делото не е изпълнено и указанието на прокурора изложено в постановлението от 25.06.2018 г., да се извърши разследване, както за престъпление по чл. 216 НК, така и за престъпление по чл. 323 НК и възможността, по чл. 323, ал. 3 НК.

Съображения защо не се приема извършването на престъпление по чл. 323 НК не се съдържат както в акта на разследващият орган, така и в постановлението на прокурора. Още повече, че данни очертаващи изпълнителното деяние на този престъпен състав са налични по делото, предвид хронологията на придобиване на имотите, и конкретните действия на страните.

Съдът не е обвързан със задължението да посочва кои конкретно действия покриват признаците на престъплението "самоуправство", още повече, че такива указания са дадени лично от прокурор, а разследване в тази връзка не е извършвано.

Дори в жалбата се сочи, че в тази връзка са налице известни доказателствени противоречия, които по силата на чл. 13, ал. 1 НПК следва да се изяснят именно в хода на досъдебното производство.

При предявяване на разследването, са направени доказателствени искания от страна на обв. Т., които прокурорът е отхвърлил с най-малкото странини аргументи. Наказателния процес не налага ограничение в кой етап от досъдебното производство могат да се правят доказателствени искания, а аргумента, че това може да се направи и в съдебната фаза на процеса, поставя под съмнение смисъла и значението на органите на досъдебно производство, респ. прокурора.

Не на последно място, прекратявайки наказателното производство на основание чл. 24, ал. 5, т. 1 НПК, прокурорът не е изпълнил процедурата по чл. 24, ал. 6 НПК.

Процедурата по чл. 243, ал. 4 и ал. 5 от НПК предвижда съдебен контрол, по спазване на закона при упражняване правомощията на прокурора, като господар на досъдебната фаза да прекрати наказателното производство, и в този смисъл, съдът може да преценява дали събраните на тази фаза доказателства са достатъчни за правилното решаване на казуса. Това в случая не е така. При изпълнение на тези си задължения и с оглед на гореизложеното, въззивната инстанция намира, че атакуваното определение е обосновано и законосъобразно, и следва да бъде потвърдено.

Водейки се от тези си съображения Окръжния съд

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 35 от 13.09.2019 г., постановено по ЧНД № 122/2019 г. на Дуловски районен съд изцяло.

Определението не подлежи на обжалване или протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Определение № 137 от 25.11.2021 г. на ОС - Силистра по в. ч. н. д. № 203/2021 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Силистра
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	203
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	Ана Аврамова

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	137
Дата на постановяване:	25.11.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение
№ 137

гр. Силистра, 24.11.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в закрито заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия Д. Великова

Членове: Добринка С. Стоева

Ана Аврамова

като разгледа докладваното от Ана Аврамова Въззивно частно наказателно дело № 20213400600203 по описа за 2021 година

констатира следното:

Въззивното производство е образувано по протест на РП-Силистра, срещу Определение № 374/2021 г. по ЧНД № 540/21 г. по описа на СРС, с което е отменено постановление за прекратяване на наказателното производство. В протеста се сочи, че при проведеното разследване е спазен материалния и процесуалния закон, налице е пълнота на доказателствата, както и оценка на доказателствения материал. Иска се отмяна на съдебното определение.

Силистренски окръжен съд, след като се запозна с материалите по делото, намира за установено следното: Протестът е неоснователен.

С Постановление от 19.07.2021 г., пр. пр. № 1311/2019 г., СРП е прекратила наказателното производство по ДП № 49/2019 г., за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК.

С Определение № 374/22.10.2021 г. постановено по ЧНД № 540/2021 г. от РС-Силистра, прокурорското постановление е отменено, а делото върнато на прокуратурата. Съдът е приел, че при прекратяването е използвано неправилно правно основание, както и че прокурорът не се е произнесъл по въпроса дали има или не друго извършено престъпление от общ характер, визирайки наличните данни за престъпление по чл. 144, ал. 3 НК.

Тези изводи са правилни.

Приложението на чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК изисква привръзка с чл. 24, ал. 1 и 6 НПК, а не каквато е приложил прокурора- чл. 25 НПК, като допуснатото нарушение води до извод до незаконосъобразност на постановлението.

От друга страна, постановлението е и необосновано. В обстоятелствената му част, първо са изложени общи факти, след което детайлно са пресъздадени показанията на разпитаните свидетели, които по своето същество са коренно противоречиви.

1

Обстоятелствената част на акта не отговаря на изискванията на процесуалния закон. Установената фактическа обстановка по делото следва да бъде пресъздадена от прокурора чрез преразказ от името на неутрален разказвач, без да се копи-пействат показания от протоколите за разпит в окончателния прокурорски акт по делото. Използваният подход не позволява да се установи правилно ли е установена фактическата обстановка

по делото и въз основа на кои доказателства тя е приета, кои доказателства и въз основа на какви мотиви, прокурорът не кредитира, тоест следва да се извърши пълен анализ на доказателствения материал, особено, ако той е противоречив. Такъв липсва. Следва ли да се приеме, че има данни за извършено престъпление по чл. 144 НК и да се кредитират показанията на св. Н., или не, и защо, или обвинението не може да бъде доказано. Указанията на съда в тази насока не са били изпълнени. Въз основа на горното, следва да се приеме, че съдът правилно е стигнал до извод за незаконосъобразност и необоснованост на постановлението за прекратяване на наказателното производство, поради което атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Ето защо, настоящият съдебен състав

ОПРЕДЕЛИ:
ПОТВЪРЖДАВА Определение № 374/22.10.2021 г. постановено по ЧНД № 540/2021 г. от РС-Силистра.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

2

Определение № 90 от 4.07.2022 г. на ОС - Силистра по в. ч. н. д. № 160/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Силистра
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	160
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Ана Аврамова

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	90
Дата на постановяване:	04.07.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 90

гр. Силистра, 04.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в закрито заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Людмил П. Хърватев

Членове: Теодора В. Василева

Ана Аврамова

като разгледа докладваното от Ана Аврамова Въззивно частно наказателно дело № 20223400600160 по описа за 2022 година констатира следното:

Въззивно производство по реда на чл. 243, ал. 7, 8 НПК.

Образувано по протест на РП-Силистра, ТО-Тутракан, срещу Определение № 61/2022 г. по ЧНД № 237/21 г. по описа на ТРС, с което е отменено постановление за прекратяване на наказателното производство. В протеста се сочи, че производството е прекратено, тъй като в законовият срок не е подадена тъжба по реда на чл. 81 НПК и съдът не можа да върне делото с указание за провеждане на разследване по чл. 293, ал. 1 вр. чл. 290 НК и по чл. 144, ал. 3 НК, защото това би представлявало недопустимо навлизане в обвинителната функция на прокурора. Иска се отмяна на съдебното определение и потвърждаване на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

Силистренски окръжен съд, след като се запозна с материалите по делото, намира за установено следното:

Протестът е неоснователен.

С Постановление от 23.08.2021 г., РП-Силистра, ТО-Тутракан, е прекратила наказателното производство по ДП № 362 ЗМ 208/2019 г., за престъпление по чл. 216, ал. 4 вр. с ал. 1 НК, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 6 НПК.

С Определение № 61/2022 г. постановено по ЧНД № 237/2021 г. от РСТутракан, прокурорското постановление е отменено, а делото върнато на прокуратурата. Съдът е приел, че по отношение на деянието по чл. 216, ал. 4 НК авторството не е доказано и липсват способности за установяването му. Освен това случаят е маловажен и предвид приложимостта на чл. 218в т. 1 НК тъжба не е подадена. Съдът е констатирал, че по делото има данни за извършени престъпления по чл. 293, ал. 1 вр. чл. 290 НК и по чл. 144 НК, като е обсъдил доказателствата водещи до тези изводи и е дал указания какви следствени действия да бъдат извършени.

Тези изводи са правилни, напълно се споделят от въззивната инстанция и е безпредметно да бъдат преповтаряни.

Така дадените указания не представляват недопустима намеса в обвинителната функция на прокурора, тъй като не представляват указания на кого и какви обвинения да бъдат повдигнати. Принципът за обективно, всестранно и пълно разследване по делото, обективиран в чл. 13 НПК, важи и за досъдебното производство и разследването не е обвързано единствено и само с посочените в жалбата правонарушения, а се насочва и следва доказателствата по делото. След като в кориците на същото има данни за установените от ТРС престъпления, то разследващите органи са били длъжни да съберат доказателства потвърждаващи или отхвърлящи тяхната съставомерност. От друга страна, в постановлението за прекратяване на НП, тези

обстоятелства е следвало да бъдат коментирани, а не едва в частния протест депозиран пред въззивният съд. Липсата на произнасяне на прокурора по тези доказателства, касателно престъпленията по чл. 293 и чл. 144 НК, прави постановлението за прекратяване необосновано, а прекратяването на наказателното производство незаконосъобразно.

Ето защо, протестиращият съдебен акт следва да бъде потвърден.

Въз основа на горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 61/17.06.2022 г. постановено по ЧНД № 237/2021 г. от РС-Тутракан.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

**Определение № 260035 от 19.11.2020 г. на РС - Севлиево по ч. н. д.
№ 426/2020 г.**

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Севлиево
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	426
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	ГЕРГАНА Н. БОЖИЛОВА

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	260035
Дата на постановяване:	19.11.2020 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	Окръжен съд - Габрово
Изходящ номер:	60174
Година:	2020
Тип на документа:	Писмо
Дата на изпращане:	04.12.2020 г.
Резултат от обжалване:	

Определение

№

гр. Севлиево, 19.11.2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Севлиевският районен съд в закрито заседание

на деветнадесети ноември през две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕРГАНА БОЖИЛОВА

при секретаря..... и в присъствието на прокурора..... като разгледа докладваното от съдията

Божилова Ч. Н. дело № 426 по описа за 2020 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК. Образувано е по жалба на Ц. Т. Ц. *** против

Постановление на районния прокурор на Районна прокуратура – Севлиево от 13.10.2020 година, с което на основание чл. 199 и чл. 24, ал. 6 във връзка с ал. 5, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по ДП № 487/2019 година по описа на РУ на МВР – Севлиево, водено по данни за извършено престъпление по чл. 216, ал. 6 във връзка с ал. 1 от НК.

В жалбата се излагат съображения в подкрепа на виждането на пострадалия от престъплението Ц. Ц. за неправилност и необоснованост на постановлението. Посочва се, че в хода на производството е безспорно установено извършеното унищожаване на имуществото на жалбоподателя, но неправилно е било прието, че деянието е извършено по непредпазливост. В тази връзка пострадалият счита, че са налице доказателства, от които може да се обори защитната теза на Йордан Борисов, че е имало поставен електропастир и че животните му преди инцидента са го скъсали, при което са навлезли в имота на пострадалия. Последният счита, че Борисов умишлено е пуснал животните си в имота му, което се потвърждавало от наказателно постановление № 100. 118 от 12.06.2019 година на Община Севлиево за нарушение по чл. 12, т. 2 и т. 8 от Наредбата за реда и условията за отглеждане на селскостопански животни на територията на Община Севлиево.

ИСКАНЕТО в жалбата е съдът да отмени постановлението на РП – Севлиево за прекратяване на наказателното производство и да върне делото на РП – Севлиево за продължаването му.

Съдът установи, че препис от обжалваното постановление е получен от пострадалия на 15.10.2020 година. Жалбата е подадена в РП – Севлиево на 19.10.2020 година, поради което следва да се приеме, че е спазен седемдневния срок за обжалване на постановлението. Като съобрази това обстоятелство съдът прие, че жалбата е процесуално допустима и че като такава следва да се разгледа по същество.

Съдът извърши проверка на обжалваното постановление, запозна се със събраните на досъдебното производство доказателства и като взе предвид основанията, изтъкнати в жалбата, намира за установено следното:

Досъдебното производство е образувано на 27.11.2019 г. с Постановление на прокурор при РП-Севлиево и с правно основание чл. 212, ал. 1 от НПК, за това, че на 03.06.2019 година, село Стоките, общ. Севлиево, Горно селище, махала "Белюшка ограда", в дворно място на къща, намираща се в посочената махала, собственост на Ц. Т. Ц., противозаконно са унищожени чужди недвижими вещи - асми, телена ограда и друго имущество - имущество с неустановена стойност, собственост на Ц. Т. Ц. - престъпление по чл. 216, ал. 1 от НК

От събраните по делото доказателства се установява:

Видно от показанията на Ц. Т. Ц. същият притежавал недвижим имот - къща с дворно място, находящи се в село Стоките, общ. Севлиево, Горно селище, махала "Белюшка ограда". Дворът на къщата бил ограден с бетонен пояс с оградни бетонни колове и мрежа. Вратата към двора била метална, двойна, заключваща се с катинар. Над алея Ц. бил изградил конструкция за около 25 лози /асмалък/. В плевня, намираща се в дворното място, имало две ремаркета сено. Целият двор бил затревен. Около имота имало около 40 дка. ливади и овощни дръвчета. Почти всяка седмица Ц. посещавал имота си. Съседен на неговия имот, имот имало лице с име Митко гр. Севлиево.

От 2017 година в селото се движели свободно и безнадзорно работни коне, които били около 80 на брой и докарани от хора, наети от дърводобивни фирми. Около месец февруари на 2019 година в селото се появили около 30 коня. От съседи Ц. разбрал, че конете били на мъж, който се движел постоянно с качулка. На конете не бил осигурен бивак и същите се движели безнадзорно. Свидетелят Ц. предполага, че собствениците им били наети за работа с дърводобивна фирма и с тях пренасяли дърва. Малко след месец февруари съседи се обадили на Ц. и му казали, че по ливадите му се разхождат много коне. За това същият уведомил инспектората при Община Севлиево, кмета на село Стоките и Дирекция по контрол на храните. Представители на посочените институции ходили на място и съставяли актове срещу собственика на конете. Въпреки това той продължавал да не ги контролира, като заявявал, че стойността на акта била 300 лева, колкото да изхранва конете на ден.

В началото на месец юни на 2019 година, съседите на Ц. отново му се обадили и му казали, че въпросните коне са в двора около неговата къща-металната врата за двора била разбита и имало свалена мрежа. Този, който пушал конете вътре, бил ограничил излизането им със сезал. Тогава Ц. се обадил в инспектората в Севлиево и уведомил служителите за случилото се. Те идентифицирали конете по ушни марки и било установено, че са на лице с име Йордан от село Старо село, Троянско. От съседите си Ц. разбрал, че конете били направили големи поразии.

В края на месец юни свидетелят отишъл в имота си. Металната врата била широко отворена, липсвал катинара и синджира. Мрежата на градината, която била до вратата, била изцяло съборена и унищожена-намачкана, като на земята имало сезал. От другата страна, над горната порта, мрежата също била на земята, коловите били счупени и 30 метра от мрежата унищожена. На много места, където конете прескачали, мрежата също била смачкана. В двора цялата асма била паднала, а коловите, от които била изградена, били наклонени. Между коловите било вързано алуминиево въже. Тъжителят установил, че някой е разбил плевнята, която била заключена и че от вътре липсвало сено с обем две ремаркета на трактор. Тревата в двора била изядена, изпотъпкана и изпоцапана. След като огледал и ливадите си в близост, Ц. установил, че и те са негодни и не можел да добие сено от тях. Наложило се да чисти ливадите и да изхвърля сеното понеже не ставало за продажба.

В хода на производството е разпитан в качеството на свидетел Дилян Пламенов Христов. Последният сочи, че живее в село Селище, общ. Севлиево и че се занимава със земеделие. Познавал се с лице на име Йордан, който от около две - три години ходел в село Селище, където се занимавал с катържийство, наемайки го дърводобивни фирми да изнася с конете си дърва от труднодостъпни обекти.

Христов обяснил, че от 2016 година бил взел под аренда имот, собственост на Петър Т. Петров, който имот бил с площ от 4 дка. Освен тях той обработвал и съседни на този имот имоти. Сред тях имало и такива, собственост на Ц.. Имотите били овощни градини със сливови дървета в тях. Христов обработвал около 200 дка земя на територията на землището.

В селото от години имало проблеми с конете, местните също имали много коне, а имало и една жена, която имала 50 коня и тези коне се пускали да ходят свободно навсякъде. Христов бил кмет 4 години и бил запознат с проблема с конете. На дата и месец, които не помни, по телефона му се обадил Йордан и му казал, че имал работа в селото и търсел място, където да остави 18 - те си коня. Разбрали се Йордан да отиде, за да може Христов да му покаже земя на която да държи конете си. След като Йордан пристигнал с конете, Христов му показал къде да ги загради. Йордан казал, че ще опъне електропастир и пред него извадил такъв. Христов не знаел каква част от имота била заградена с електропастир. Една вечер по телефон му се обадил Ц. и му казал, че в двора му са видели коне, които били направили големи бели и му били свалили оградата. Христов отишъл до имота на Ц., но не намерил коне в него. В следствие пак ходил, но и тогава не установил в имота на Ц. коне. Свид. Христов видял, че на места имало опънат сезал и предположил, че го е опънал Йордан. Около селото имало много диви животни, които влизали в имотите на хората. Самият Христов сочи, че е възможно електропастирът да е бил скъсан от дивите животни и така конете да са излезли от ограденото място и да са отишли в имота на Ц..

По производството е разпитана свидетелката Христина Иванова Балабанова. Същата сочи, че работи като инспектор в Общински инспекторат Севлиево. По постъпил сигнал на 12.04.2019 година за безстопанствени коне била извършена проверка в с. Горно селище, но по време на същата не било установено наличието на коне. При последваща проверка на 03.06.2019 година в село Стоките, общ. Севлиево, Горно селище, махала "Белюшка ограда", в дворно място, собственост на Ц. Ц., било установено наличието на 18 бр. коне, като мястото било изпотъпкано, асмите изпочупени, телената ограда паднала и по поляната имало разпръснати конски изпражнения. Установен бил собственика на конете - Йордан Митков Борисов. По повод констатациите на служителите при Общински инспекторат - Севлиево бил създаден Констативен протокол от 10.06.2019 година, където били описани горните констатации, както и факта, че Йордан Борисов е нарушил разпоредбата на чл. 12, т. 2 и т. 8 от Наредба за реда и условията за отглеждане на селскостопански животни на територията на Община Севлиево. На Йордан Митков Борисов бил съставен АУАН № 2 от 03.06.2019 година за нарушение на цитираните разпоредби от Наредбата, а в следствие издадено и Наказателно Постановление № 100. 118 от 12.06.2019 г. на Зам. кмета на Община Севлиево за извършени от Борисов нарушения на чл. 12, т. 2 и т. 8 от Наредба за реда и условията за отглеждане на селскостопански животни на територията на Община Севлиево.

По производството е разпитан и Йордан Митков Борисов, който сочи, че през лятото на 2019 година бил в село Селище, общ. Севлиево, където с помощта на собствени коне извозвал от сечища добит дървен материал. Борисов имал 18 коня, с които осъществявал тази дейност. Конете му били навлезли според него на 03.06.2019 година в земя, собственост на лице, което не познава, но това било неволно. След като животните навлезли в имота, пристигнали служители на Община Севлиево и му съставили АУАН, а след това му било връчено и НП със санкция глоба 300 лева, която била заплатена от него. В показанията си Борисов излага това, че собственикът на имота, в който следвало да държи конете си, се казвал Диян Христов, с когото имал уговорка за това, като самото място същият бил заградил с електропастир. Според показанията на Борисов преди инцидента животните били скъсали електропастира и били излезли и отишли във въпросния имот. Според Борисов имота не бил заграден към този момент и животните са влезли свободно в него. Борисов обяснил, че имотът представлявал двор с къща и ограда, но според него тя била скъсана и поради това конете били влезли вътре и направили поразии.

Съобразявайки изложените до тук фактически обстоятелства прокурарът е приел, че в случая е осъществен състава на престъплението по чл. 216, ал. 6 във вр. ал. 1 от НК, а именно унищожаване на чужди движими и недвижими вещи- конструкция за асма, части от оградна мрежа, тревна площ и други, собственост на Ц. Т. Ц..

Според прокурора инкриминираното деяние е осъществено по непредпазливост, изразяващо се в недостатъчно здраво изградено оградно съоръжение от страна на Борисов, в резултат на което животните са прекъснали същото и са навлезли в имота на свидетеля Ц..

В тази връзка прокурорът счита, че е осъществено деяние по чл. 216, ал. 6 във вр. ал. 1 от НК, което съобразно разпоредбата на чл. 218"в", т. 1 от НК съставлява престъпление от частен характер, наказателното производство за което се инициира по тълба на пострадалия до съответния първоинстанционен съд по реда на чл. 247, ал. 1, т. 2, във вр. чл. 80 и сл. от НПК. В постановлението се сочи, че прокуратурата няма правомощие да образува досъдебно производство, а ако е образувано такова и в хода на същото се установи, че престъплението се преследва по тълба на пострадалия, производството следва да продължи само, ако са налице основанията по чл. 49 от НПК.

Именно поради това и съобразно разпоредбата на чл. 50 от НПК, пострадалият Ц. е бил уведомен с връчено му на 05.03.2020 година уведомително писмо, за възможността да подаде тълба до компетентния първоинстанционен съд при условията и по реда на чл. 81 от НПК.

След изтичане на шестмесечния срок по чл. 81, ал. 3 от НПК, в който жалбоподателят е имал възможност да подаде тълба до Севлиевски районен съд, на 08.09.2020 година Районна прокуратура- Севлиево е изискала от Районен съд Севлиево информация относно това дали е било образувано производство по реда на чл. 247, ал. 1, т. 2 от НПК въз основа тълба на Ц. Т. Ц. срещу Йордан Борисов.

След получаването на отговор от РС-Севлиево от 09.09.2020 година, че в съда не е образувано производство по реда на чл. 247, ал. 1, т. 2 от НПК въз основа на тълба от Ц. Ц., насочена срещу лицето Йордан Борисов, прокурорът е прекратил наказателното производство на основание чл. 24, ал. 6 във вр. ал. 5, т. 1 от НПК, поради това, че не е образувано наказателно производство по реда на чл. 247, ал. 1, т. 2 от НПК.

Съобразявайки изложеното до тук съдът намира, че постановлението на Районния прокурор на Районна прокуратура – Севлиево е правилно, мотивирано и законосъобразно, тъй като безспорно е установено, че в шестмесечния срок от получаване на постановлението за спиране на наказателното производство Ц. Ц. не е подал тълба срещу Йордан Борисов в срока по чл. 81, ал. 3 от НПК. В тази връзка безспорно са налице предпоставките на чл. 24, ал. 6 във вр. ал. 5, т. 1 от НПК, поради което обжалваното постановление следва да се потвърди, като обосновано и законосъобразно.

Водим от гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на Районния прокурор при РП - Севлиево от 13.10.2020 година, с което на основание чл. 199 и чл. 24, ал. 6 във вр. ал. 5, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 487/2019 година по описа на РУ на МВР - Севлиево, водено по данни за извършено престъпление по чл. 216, ал. 6 във връзка с ал. 1 от НК, като **ОБОСНОВАНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Определението може да се протестира и/или обжалва пред Габровски окръжен съд в 7 – дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Определение № 463 от 31.05.2022 г. на ОС - Бургас по в. ч. н. д. № 305/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Бургас
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	305
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Захарин Панайотов Захариев

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	463
Дата на постановяване:	31.05.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 463 гр. Бургас, 27.05.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в закрито заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Захарин П. Захариев

Членове: Катя Й. Господинова

Светлин Ив. Иванов

като разгледа докладваното от Захарин П. Захариев Въззивно частно наказателно дело № 20222100600305 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл. 243, ал. 7 и сл. НПК.

Образувано е по повод постъпил частен въззивен протест от Св.

Стойанова- прокурор при Районна прокуратура гр. Бургас против определение № 358 от 01.03.2022 г. по ЧНД № 643/2022 г. на Районен съд- Бургас, с което е отменено постановление на Районна прокуратура Бургас от 29.10.2021 г. като на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК във вр. с чл. 24, ал. 6 във вр. с ал. 5, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП № 54/2018 г. по описа на ОкрСлОтдел при ОП- Бургас за престъпление по чл. 217, ал. 4 във вр. с ал. 2 във вр. с ал. 1 НК и делото е върнато на прокурора за извършване на конкретно посочени в мотивите указания.

Прокурорът подчертава становището си, че атакуваното определение е незаконосъобразно и необосновано поради което моли то да бъде отменено. Към протеста е приложено и досъдебното производство.

По повод на постъпилия протест писмено становище е изразил и адв.

К. Т. от АК- Бургас в качество на пълномощник на пострадалия Ш. А. от *****. Сочи се, че той е незаконосъобразен и неправилен, а атакуваното определение следва да бъде потвърдено.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в предмета и в пределите на въззивната проверка, Окръжният съд приема за установено следното:

Въззивният протест е подаден от процесуално легитимно лице и в срок, поради което е допустим.

По същество протестът е неоснователен.

За да направи своите изводи относно фактическата обстановка и правна квалификация, първоинстанционният съд е положил всички необходими и достатъчни усилия. Подробно е обсъдил всички налични по делото процесуално- следствени действия и направените на тяхна база изводи на държавното обвинение; съобразил е и възраженията, направени от адв. Т.. При това и на базата на конкретната фактическа обстановка, е обърнал специално подробно внимание на три съществени според него момента: че след датата на регистрация на търговското дружество по негова сметка са били преведени общо 27 600 лева парични средства на негово разпореждане като специално е подчертано, че изтеглянето на тази сума от сметката е причинила имуществена щета на дружеството под формата на претърпени загуби за дружеството / което по смисъла на закона представлява "значителни имуществени вреди"/. На следващо място районният съд е приел, че прокурорът не е направил подробен анализ на съществуващи противоречия в показанията на основни свидетели по делото като в мотивите на определението подробно са посочени кои обстоятелства са останали неизяснени, но биха могли да бъдат изяснени, включително и след събиране на други гласни доказателства. Още повече, че по делото са

били събрани данни, че пълномощникът св. Ш., че с парите на дружеството е закупувал имот на името на съпругата си и прочее разминавания и липса на отговор на прокурора на това обстоятелство / вж. стр. 4, стр. 5 от определението/.

На следващо място, също много подробно, съдът се е спрял върху анализ на правомощията и фактическите действия на упълномощения Ш., като се е позовавал и на съдебна практика, включително и влязло в сила определение на Районен съд- Бургас, постановено по възникнал проблем по същото досъдебно производство и акт на прокурора. В тази връзка е и последното подробно изложено в атакуваното определение съображение на съда- относно злоупотребата с доверие по чл. 217 НК и оттам недостатъчната яснота на прокурора относно извода дали се касае за значителен размер на причинената щета на дружеството или пък за престъпление по чл. 217, ал. 1 и 2 НК, което се преследва до тъжба на пострадалия, и, което очевидно е твърдото становище на прокурора подчертано в настоящия въззивен протест. Въпреки посоченото в атакуваното определение влязло в сила определение от 09.04.2021 г. по д. № 1872/2021 г. на Районен съд- Бургас.

Настоящата инстанция напълно споделя правните изводи на районния съд. Изводът за отмяна на процесното постановление на прокурора е обоснован и законосъобразен, а с определението са посочени конкретно какви още процесуално- следствени действия да бъдат извършени за изясняването на фактическата и правна обстановка по делото. При това с определението по никакъв начин не се изземват правомощия на прокурора, а напротив- те за гаранция за ненарушаване процесуалните права на страните. Ето защо атакуваното определение следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 243, ал. 8 НПК, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 358 от 01.03.2022 г. по ЧНД № 643/2022 г. на Районен съд- Бургас.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Определение № 1619 от 3.08.2022 г. на СГС по в. ч. н. д. № 1506/2022 г.

Данни за делото

Съд:	Софийски градски съд
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	1506
Година:	2022
Съдебен състав / Съдия:	Снежина Колева

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	1619
Дата на постановяване:	03.08.2022 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 1619

гр. София, 03.08.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито

заседание на трети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Мирослава Тодорова

Петя Попова

като разгледа докладваното от Снежина Колева Въззивно частно наказателно дело № 20221100601506 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл. 243, ал. 8 от НПК и е по жалба на Л. и Т. И. и срещу определение № 1108/07.04.2022 г., по ч. н. д. № 532/2022 г. на СРС, н. о., 2-ри състав Настоява за отмяна на акта на съда. Твърди се, че не са били констатирани допуснати пороци в постановлението на СРП, изразяващи се в това, че фактическа обстановка не е разкрита в пълнота, вкл. и по отношение на настъпили вреди, както и при отсъстващ анализ на поведението на П. като хулиганско.

СРП не е подала възражение срещу жалбата.

Софийски Градски съд, като прецени данните по делото, намира че жалбата е допустима – предявена при наличие на правен интерес, от легитимирани лица и в посочения в закона срок, а разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното определение, СРС е потвърдил постановление на СРП от

22.12.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 6, вр. с ал. 5, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство.

За да обоснове този резултат СРП първо е направила извод, че данните по досъдебното производство обосновават наличие на престъпление по чл. 216, ал. 4 НК, което съгласно чл. 218в от НК се преследва по частен ред, тъй като случаят е маловажен. С постановление от 01.06.21 г. производството е било спряно и на пострадалите е указано, че имат 6 / шест / месечен срок от уведомяването по собствено желание да инициират производство пред съответния съд. Този срок е бил с начало 10.06.2021 г. и до изтичането му Л. И. и Т. И. не са предявили тѣжба.

Обжалваното постановление от 22.12.2021 г., а по необходимост съдът ще се спре и това от 01.06.2021 г. /тъй като там са направени фактическите констатации и съотнасянето им към законов състав на престъпление/, са правилни и обосновани, като се констатира, че законът е приложен правилно, а това се отнася и за първоинстанционния съдебен акт.

Фактическа обстановка по делото е правилно установена и в тази насока възраженията са неоснователни, като на тях с съдът ще се спре по-долу.

Пострадалите Т. ИЛ. ИВ. и Л. ИЛ. ИВ. - неин брат, обитавали съвместно жилище, находящо се на адрес: гр. София, ж. к. "Стрелбище", бул. ****. В същия вход, в апартамент

№ 10, разположен

непосредствено под този на И. и, живеели свид. Т. Т. - П. а, съпругът ѝ И. Д. П. и

малолетното им дете. В продължение на дълги години съседите поддържали добри отношения. Поради възникнали недоразумения, от 2019 г. комуникацията помежду им постепенно била ограничена и все по-често изпъстрена с отправяне на взаимни укори, оплаквания от нарушаване на тишината и дори размяна на цинични и заплашителни реплики.

На 08.08.2020 г., в ранния следобед двамата пострадали обядвали в апартамента си на горепосочения адрес заедно с дъщерята на свид. И. - свид. М. К., която им гостувала. Към 15: 50 часа свидетелите И. и И. почивали в стаите си, а тяхната близка почиствала кухненското помещение, когато неочаквано се чули удари по входната врата. Притеснена свид. К. приближила и погледнала през шпионката. Видяла стояща пред апартамента мъжка фигура, в която разпознала съседа от долния етаж И. П.. Последният държал предмет, наподобяващ чук, отново ударил с него входната врата и изкрещял: "Ще ви убия, изроди!". По това време свид. И. също излязъл в коридора на жилището и чул заплашителните реплики и ударите. След като племенницата му се отдръпнала от вратата, той също успял да различи през шпионката своя съсед. Открехнал входната врата на жилището и установил, че П. слиза по стълбите към дома си, като продължава да вика. Привлечена от шума, в коридора се явила и свид. И.. В разговор със своите близки свид. И. разбрала какво се е случило. Подразнена от поведението на своя съсед, тя се свързала с диспечер от телефон за спешни повиквания към Дирекция "Национална система 112" - МВР и подала оплакване. По повод сигнала на място бил изпратен екип на 04 РУ - СДВР, служителите от който провели беседи със семействата И. и И. П. и съставили протоколи за предупреждение.

Привечер на същия ден, свид. И. се намирала на терасата в жилището си, когато забелязала П. на паркинга пред блока. Съседът ѝ също я видял, при което направил жест с ръка, възприет от пострадалата като закана, че "ще ѝ пререже гърлото".

Още същия ден и в отговор на действията на П., свид. И. отпечатала бележки с текст "Уважаеми съседи, във входа ми живее психопат И. П.". Същите били разлепени от нея в общите части на входа, а част от тях били пуснати в пощенските кутии на другите съкооператори. Били оставени на видни места и в съседния вход. В периода август - октомври 2020 г. по различни поводи, при случайни срещи помежду си свид. Т. И. и свид. Т. П. а си отправяли взаимни упреци и нападки, за част от които били депозирани жалби до органите на 04 РУ - СДВР, с твърдения за неправомерно поведение.

По повод подадения от свид. И. сигнал на 08.08.2020 г. било образувано досъдебно производство. В неговия ход били изисквани записи от системата, администрирана от Дирекция "Национална система 112" - МВР, които били предоставени за извършване на аудиотехническо изследване. Били изготвени и комплексни психиатрични и психологически експертизи на Л. и Т. И. и, в чиито заключения била възприета липса на данни, въз основа на които по експертен път да се заключи, че заканата е генерирала страхови преживявания у освидетелстваните с достатъчен интензитет, за да ги провокира към избягващо поведение и да доведе до промяна в начина им на живот.

Фактическите изводи на прокурора от СРП са направени изцяло на база на доказателствата, събрани в досъдебната фаза на производството, които са достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи.

В доказателствената съвкупност са се съдържали източници, които носели противоречива информация относно процесните събития, като след преценка аргументирано е изведено защо следва да се кредитират едни / тези на И. и, К. и Скорчева/, а други не / Т. - П. а и П. /, а също така и кои

още доказателства / закрепени в Протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум/ кореспондират и утвърждават изводите за достоверност, а от там решението да се кредитират първите. Направена е проверка на събраните доказателства и чрез съответни експертизи / две СППЕ и ТЕ/, чиито заключения също са оценени според точното им съдържание.

На свой ред, първият съд е предложил и собствен анализ на събраните в хода на Д. П. доказателства, като след детайлен анализ и допълнителна аргументация, съпадаща по насоченост с отразеното в постановлението, практически е обосновал правилност на контролирания прокурорски акт по установените фактите.

Нарушение на материалния закон от СРП също не е допуснато. Изводът, че разследваното деяние не съставлява престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК е правилен, като съответно на закона е тълкуването, че заканата следва да съдържа и формулира недвусмислено намерение насочено към лишаване от живот, което насочено към жертвите. Не съществува изискване по закон това заканване да мотивира пострадалите към определено поведение /както е посочено в постановлението/. За съставомерното поведение е достатъчна възможността у пострадалия да възникне основателен страх за осъществяване на заканата. В случая като е изследвал подробно смисловото съдържание на еднократно отправен израз и три удара по вратата; трайно влошените на лична основа отношения между лицата; адресираната до общите съседи бележка от И. срещу П., с изразно съдържание, което се вметва в регистъра на гневните реакции, а не тези на страх, правилно прокурорът обосновава отсъствие на възможност да бъде възбуден основателен страх от реализация на убийство. На своя ред и СРС вярно е подчертал, че не може да се счете, че поведението на П. на 08.08.2020 г. е било израз на действително взето решение да предизвика страх у пострадалите от бъдещо противоправно поведение срещу живота им.

В жалбата си, с искане за проверка на акта на СРС, И. и поддържат, че не е изследвано наличието на други престъпления – в случая хулиганство, поради факта, че деянието било извършено на обществено място, а поведението на П. е проява на незачитане на обществения ред. Възраженията на страните са неоснователни и това е така на първо място с оглед констатираното от обвинението, че механизма на деянието /изречена фраза и удари по вратата/ е осъществено при затворена врата на И. и, че веднага след тези действия П. е слязъл по стълбите, а след отваряне на врата от И. и, той не е демонстрирал намерение за извършване на саморазправа, както и при отсъствие на други лица наоколо. При тези данни основания, които да налагат обсъждане, а и извод, че е налице престъпление против общественото спокойствие, не са налице.

Що се отнася до доводите срещу констатациите на СРП, че повреждането на вратата, покрива състав на престъпление по чл. 216, ал. 4 от НК, тоест касае се за маловажен случай, то те също са неоснователни. Съществено тук е обстоятелството, че тези изводи на обвинението са залегнали в постановлението от 01.06.21 г., срещу което И. и не са възразили, нито са се възползвали от правото да инициират наказателно преследване чрез тъжба. Отделно, по делото в протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум са онагледени причинените повреди по вратата, като преценката на тези данни не навежда на извод за основателност на възраженията.

С оглед горното, настоящият съдебен състав прави извод за обоснованост и законосъобразност на постановлението на СРП, прекратяващо наказателното производство, респективно такова е и определението на СРС, поради което и същото следва да се потвърди.

Предвид изложеното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Градски съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1108/07.04.2022 г., по ч. н. д. № 532/2022 г. на СРС, н. о., 2-ри състав.

Определението не подлежи на обжалване и протест.

Да се уведомят страните.

Председател: _____

Членове: _____

**Определение № 38 от 21.05.2020 г. на РС - Генерал Тошево по ч. н.
д. № 82/2020 г.**

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Ген. Тошево
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	82
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	РОСЕН М. СТОЯНОВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	38
Дата на постановяване:	21.05.2020 г.
Дата на влизане в сила:	10.07.2020 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	Окръжен съд - Добрич
Исходящ номер:	704
Година:	2020
Тип на документа:	Писмо
Дата на изпращане:	29.06.2020 г.
Резултат от обжалване:	

Определение

№

гр. г. т., 21.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд - г. т., в закрито заседание на двадесет и първи май две хиляди и двадесета година, в състав:

Председател: Росен Стоянов

Разглежда докладваното от Съдията ч. н. д 82 по описа на Районен съд - г. т. за 2020 г. и за да се произнесе, взе следното в предвид:

Производството е образувано по реда на чл. 243 от НПК по жалба на М. Т. М. срещу Постановление на Районна прокуратура - г. т., за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 88/2019 г. по описа на РУ - г. т. при ОД на МВР - Д., за извършено деяние, наказуемо по чл. 325, ал. 1 от НК.

С атакуваното с жалбата постановление на Районна прокуратура - г. т., е прекратено производството водено за това, че на 25.03.2019 г. в землището на с. С., общ. г. т., извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественния ред и изразяващи явно неуважение към обществото - престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

Изводите на Районна прокуратура са, че по делото липсват доказателства за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, както и за престъпление по чл. 330 - 331 от НК и чл. 216, ал. 1 от НК. По време на разследването не било повдигнато и предявено обвинение. Обсъдено е заключението на назначената съдебно-икономическа експертиза и се е стигнало до извода, че липсва съставомерност за извършване на деяние наказуемо по чл. 330 - 331 от НК и чл. 216, ал. 1 от НК от НК. Подробно са наведени доводи, че в случая, съгласно чл. 216, ал. 6 от НК, когато противозаконното повреждане на чужда движима и недвижима вещ е извършено по непредпазливост, деецът се наказва с лишаване от свобода до две години или с глоба от сто до триста лева. Престъплението, обаче, е такова от частен характер и за реализиране на наказателна отговорност, следва да се подаде тѣжба до първоинстанционния съд. Поради това на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 6 във вр. с ал. 5, т. 1 от НПК, Районна прокуратура е прекратила наказателното производство по досъдебно производство № 88/2019 г. по описа на РУ - г. т. при ОД на МВР - гр. Д..

В жалбата се иска отмяна на постановлението за прекратяване и продължаване на досъдебното производство, лицето Т. Ж. да бъде наказан. Оспорва заключението на изготвената по делото съдебно-икономическа експертиза относно размера на причинената щета. В жалбата не се излагат конкретни доводи, които да обортят тезата на прокуратурата или да докажат нуждата от допълнително разследване, а е по-скоро емоционална, описваща преживявания и лични възприятия на жалбоподателя, от които не могат да се направят каквито и да е правни изводи.

След като обсъди и прецени събрания в хода на разследването доказателствен материал, становищата и доводите на страните, съдът счете жалбата за неоснователна.

Досъдебно производство № 88/2019 г. по описа на РУ - г. т. при ОД на МВР гр. Д. е образувано за извършено деяние по чл. 325, ал. 1 от НК, но е приведено и разследване в насока за извършено престъпление по чл. 330 - 331 от НК и чл. 216, ал. 1 от НК.

Съдът намира, че проведеното разследване е пълно и всеобхватно. Извършени са множество процесуално-следствени действия: оглед на местопроизшествие, разпит на свидетели, назначена съдебно-икономическа експертиза, събрани множество писмени доказателства.

Всички доказателства са обсъдени и анализирани от държавното обвинение в тяхната съвкупност и са довели до правни изводи, които съда кредитира изцяло.

Правилно Районна прокуратура – г. т. посочва, че престъплението хулиганство изключва наличието на познанство и личен мотив на деянията на извършителя, изисква като минимално условие да са извършени непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, демонстрация против установения обществен ред. Освен това изисква се хулиганството да е извършено на публично място, а ако не е извършено на такова, то хулиганските прояви да са станали достояние на много хора. Поради тези причини е налице съставомерност за престъплението по чл. 325 от НК.

Съдът напълно споделя и становището на прокуратурата относно обстоятелството, че съгласно критериите на наказателния закон сумата, стойността на запаленото имущество, не се вписва в критериите за значителна стойност. Чл. 330 - 331 от НК изискват, като обективен елемент от състава на престъплението, запаленото имущество да е със значителна стойност. Поради тези причини, деянията на свидетеля Тодор Жеков не могат да бъдат квалифицирани като запалване на чуждо имущество със значителна стойност. Липсата на необходимия за съставомерността на престъплението признак "значителна стойност би довело до преквалифициране на деянието по чл. 216 НК - унищожаване и повреждане. Стойността на повреденото имущество е в размер под една минимална работна заплата за страната (към момента на извършване на деянието). Доказва се, че палежът не е предизвикан умишлено, а по непредпазливост. Деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди или, когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Непредпазливите деяния са наказуеми само в предвидените от закона случаи. Съгласно чл. 216, ал. 6 от НК, когато противозаконното повреждане на чужда движима и недвижима вещ е извършено по непредпазливост, деецът се наказва с лишаване от свобода до две години или с глоба от сто до триста лева. Престъплението, обаче, е такова от частен характер и за реализиране на наказателна отговорност, следва да се подаде тжбa до първоинстанционния съд.

Тези изводи на Районна прокуратура са основани на приложените доказателства по досъдебното производство и съдът ги намира за правилни всеобхватни и обосновани.

За пълнота следва да се отбележи, че по разследването са извършени множество, всеобхватни процесуално-следствени действия, като са събрани всички възможни гласни и писмени доказателства въз основа и след подробното обсъждане, на които се е стигнало и до крайното заключение.

С оглед изложеното постановлението на Районна прокуратура за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 6 във вр. с ал. 5, т. 1 от НПК е законосъобразно и следва да се потвърди.

Предвид горното жалбата е неоснователна, а обжалваното постановление е правилно и законосъобразно, поради което и на основание чл. 243, ал. 5, т. 1 НПК, съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановлението на Районна прокуратура - г. т. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 88/2019 г. по описа на РУ - г. т. при ОД на МВР гр. Д..

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Определението полежи на обжалване и протест в седемдневен срок от съобщаването пред Окръжен съд - Д..

Съдия:

Определение № 21 от 28.06.2021 г. на РС - Балчик по ч. н. д. № 145/2021 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Балчик
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	145
Година:	2021
Съдебен състав / Съдия:	ГАЛИН ХРИСТОВ ГЕОРГИЕВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	21
Дата на постановяване:	28.06.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 21

гр. Балчик, 28.06.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – БАЛЧИК в закрито заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ГАЛИН ХР. ГЕОРГИЕВ

като разглежда докладваното от ГАЛИН ХР. ГЕОРГИЕВ Частно наказателно дело № 20213210200145 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243 от НПК и е образувано по жалба от А.. Ж. Т. от с. О., ул. М. №х, Б. О, чрез адв. В. Д. гр. В. бул. В. №хх-х-хх, срещу Постановление от 14.05.2021 год. на прокурор Цветелина Куманова за прекратяване на Досъдебно производство№ 74/2020 по описа на РУ на МВР-Албена.

Жалбата е постъпила в Районна прокуратура-Добрич ТО-Балчик с Рег. № 438/205 на 31.05.2021 год.

Жалбата, ведно със делото е изпратена в Районен съд-Балчик и получена с Рег. № 603 от 01.06.2021 год.

Образувано е ЧНД№ 145/2021 по описа на БРС.

С жалбата се иска от съда да отмени постановлението за прекратяване на наказателното производство по Досъдебно производство № 74/2020 по описа на РУ на МВР Албена от 14.05.2021 г. на Прокурор Цветелина Куманова при Районна прокуратура-Добрич ТО-Балчик.; постановено на основание чл. 199, ал. 1във вр. чл. 243, ал. 1т. 1във вр. чл. 24, ал. 6във вр. ал. 5, т. 1 от НПК.

Препис от атакуваното постановление е връчен на жалбоподателя на

25.05.2021 г. видно от приложената по досъдебното производство пощенска разписка. Съдът преценява, че жалбата е подадена в законоустановения седемдневен срок и е процесуално допустима за разглеждане.

След като се запозна с изложеното и твърдяното в жалбата и материалите по ДП№ 74/2020 по описа на РУ на МВР-Албена, съдът установи от фактическа страна следното:

Наказателното производство е било образувано за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1т. 12 във вр. чл. 130, ал. 1 от НК, на основание чл. 212, ал. 1 от НПК.

Същото е образувано е водено за това, че на 24.07.20219 год. в с. Ц. Б. О е била причинена лека телесна повреда по хулигански подбуди на непълнолетния А.. Ж. Т..

В хода на производството е установено, че на процесната дата и място на непълнолетния А.. Ж. Т. е бил нанесен побой от страна на две лица, а именно от М. В. Я, както и от непълнолетния Я. М. Я., в следствие на което Т. получил телесни увреждания.

От Районна прокуратура по отношение на пълнолетния М. В. Я е е внесен обвинителен акт в Районен съд-Балчик за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

По отношение на осъщественото от Я. М. Я. прокуратурата е приела, че не е налице признака "хулигански подбуди".

От назначената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза се установява, че причинените на Т. телесни повреди са леки такива по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК., поради което воденото срещу Я. Я. производство е спряно с постановление от

31.08.2020 год.

Районна прокуратура са приели, че леката телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК е престъпление от частен характер и се преследва по тѣжба на пострадалия до съответния първоинстанционен съд, с оглед на което са достигнали до извода, че прокуратурата не е компетентна да повдига и поддържа обвинение по чл. 130, ал. 1 от НК по отношение на непълнолетния Я. Я.. В предвид на това, с писмо от 31.08.2021 год. пострадалия А. Ж. Т. е бил уведомен от Районна прокуратура за правата си по чл. 50 и по чл. 81 от НПК, като видно от приложената по делото разписка, на 02.10.2020 год. е получен препис от постановлението за спиране и съобщението в което са разяснени правата му като пострадал. Прокурорът е изискал информация от Районен съд-Балчик, от която е установил, че в съда няма образувано производство от наказателен от частен характер със страни А. Т. и Я. Я. към дата 12.04.2021 год. Прокурорът е приел, че срокът за подаване на тѣжба за инициране на производство пред БРС е изтекъл, като пострадалия не се е възползвал да подаде тѣжба.

Прокурорът е приел, че в предвид на това, че пострадалия Т. не се е възползвал от упражняването на правото по чл. 81 от НПК, са налице предпоставките на чл. 243, ал. 1т. 1 във вр. чл. 24, ал. 6 във вр. ал. 5, т. 1 от НПК, поради което със процесното постановление от 14.05.2021 год. е прекратил досъдебно производство№ 74/2020 по описа на РУ на МВРАлбена.

При така установеното, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежно лице, което попада в кръга на визираните в чл. 243, ал. 3 от НПК лица, на които законът дава възможност да предприемат действия по обжалване на прекратително прокурорско постановление в законоустановения срок.

В производството, като настоящото(по чл. 243, ал. 4 от НПК), законът е овластил съда да провери обосноваността и законосъобразността на прокурорско постановление, с което е прекратено наказателно производство.

В тази връзка, упражнявайки това свое правомощие, съдът може да потвърди постановлението (чл. 243, ал. 5, т. 1 от НПК), да измени постановлението относно основанията за прекратяване на наказателното производство и разпореждането с веществените доказателства(чл. 243, ал. 5т. 2 от НПК) или да отмени постановлението и да върне делото на прокурора със задължителни указания относно прилагането на закона(чл. 243ал. 5т. 3 от НПК).

В изпълнение на горното, и след анализа на събраните доказателства по досъдебното производството, съдът счита, че жалбата срещу постановлението на РП-Балчик за прекратяване на ДПН№ 36/2017по описа на РУ на МВР-Балчик е неоснователна, поради следното:

Съдът счита, че така събраните доказателства са достатъчни и обективната истина по делото е изяснена и не се налага събиране на други такива. Това е така защото по делото са събрани доказателства установяващи по категоричен начин описаната от наблюдаващия прокурор фактическа обстановка.

Константната съдебна практика по отношение на причинените телесни увреждания при хулигански подбуди, приема, че деецът винаги цели да покаже явно неуважение към обществото, а умишълът може да бъде както пряк така и евентуален.

В конкретния казус няма спор за причинените телесни увреждания, но според съда същите са били предизвикани от породеното чувство на ревност у извършителя А. Т. който разбира, че доскорошната му приятелка е вече приятелка на Я. Я.. По делото е установено, че А. Т. и Я. Я. са били част от една компания иса се познавали добре.

Това предполага познатство между страните и наличие на личен мотив относно причинените увреждания, който от своя страна изключва хулиганските подбуди, като част от квалификацията на престъпното деяние.

Според съда, наблюдаващия прокурор правилно е законосъобразно е преценил събраните доказателство поотделно и в тяхната съвкупност и е стигнал до основателен и обоснован извод относно факта, че настоящото производство следва да бъде прекратено.

Съдът приема, че обжалваното постановление за прекратяване на досъдебното производство от 14.05.2021 год. е законосъобразно и като такова следва изцяло да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 243, ал. 5, т. 1 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Постановление за прекратяване на наказателно производство от 14.05.2021 г. на Цветелина Куманова, прокурор при Районна прокуратура-Добрич ТО-Балчик, на основание чл. 199 във вр. чл. 243, ал. 1т. 1 във вр. чл. 24, ал. 6 във вр. ал. 5, т. 1 от НПК, на Досъдебно производство № 74/2020по описа на РУ на МВР-Албена, образувано и водено, за престъпление по чл. 131, ал. 1т. 12 във вр. чл. 130, ал. 1 от НК, като законосъобразно и обосновано.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на А. Ж. Т. от с. О., ул. М. №х, Б. О, чрез адв. В. Д. гр. В. бул. В. №хх-х-хх, като неоснователна и недоказана.

Определението подлежи на обжалване или протест пред Добричкия окръжен съд, в седемдневен срок от съобщението му до Районна прокуратура-Добрич ТО-Балчик и А. Ж. Т. от с. О., ул. М. №х, Б. О, чрез адв. В. Д. гр. В. бул. В. №хх-х-хх.

Съдия при Районен съд – Балчик: _____

Определение № 323 от 9.09.2020 г. на РС - Свиленград по ч. н. д. № 510/2020 г.

Данни за делото

Съд:	Районен съд - Свиленград
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	510
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	Добринка Димчева Кирева

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	323
Дата на постановяване:	09.09.2020 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

Номер 323 09.09.2020 г. Град Свиленград Районен съд – Свиленград Трети наказателен състав

На 09.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Частно наказателно дело № 20205620200510 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4 НПК.

Образувано е по жалба на Х. В. Н. с ЕГН ***** от гр. Свиленград, ул. Граничар № 166, вх. Д, ет. 5, ап. 92 против Постановление от 07.08.2020г на прокурор от РП-Свиленград за прекратяване на наказателното производство водено по ДП № 337/2019г по описа на РУ Свиленград, пр. преписка № 1053/2019 г. по описа на РП Свиленград образувано за престъпление по чл. 129, ал. 2 вр с ал. 1 от НК.

Претендира се отмяната на оспорения прокурорски акт, поради неговата незаконосъобразност и връщане на делото на прокурора. Конкретните оплаквания, инвокирани с жалбата са, че извода на наблюдаващият прокурор, че не било извършено престъпление по чл. 129, ал. 2 вр с ал. 1 от НК, за което било образувано производството или друго престъпление от общ характер, а било налице хипотезата на чл. 24, ал. 6 вр с ал. 5, т. 1 от НПК, а именно когато пострадалият от престъплението не е подал тѣжба по реда на чл. 81 от НПК, според жалбоподателят бил неправилен и необоснован. Твърди се, че неправилно и необосновано било прието, че действията на св. Г. Д. Б. са били извършени в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия жалбоподател с насилие върху него и противозаконен опит за повреда на автомобила му. Според жалбоподателят липсвали доказателства, че св. Б. бил изпаднал в състояние на афект, като излага съображения в тази насока, Отделно от това счита, че наложително било събирането на допълнителни доказателства, с оглед разкриване на обективната истина по делото, а именно посредством допълнителен разпит на свидетелката А. Д., която била пряк очевидец, както и следвало да се издирят и разпитат двете лица, които били прекъснали случилото се между жалбоподателя и св.Б.. Отделно от това намира, че следвало да се назначи съдебно психиатрично психологична експертиза, която да даде заключение дали св. Б. по време на инцидента на 28.05.2019 г. се е намирал в състояние на физиологичен афект/състояние на силно раздразнение.

Отделно от това сочи, че в обжалваното постановление фактическата обстановка описана от прикурора будела неяснота, доколкото прокурорът описвал, че свидетеля Д. е удрял с крак автомобила на св. Б., както и че св. Д. е бутнал с ръце св. Б., следствие на което св. Б. не издържал и ударил с юмрук в лицето два пъти св. Д.. Нямало яснота кой бил св. Д., тъй като не бил издирен и разпитан.

В този смисъл обжалва горецитираното постановление за прекратяване, като неправилно и незаконосъобразно. Наличието на правен интерес в свое лице да упражни правото на жалба против Постановлението на прокурор за прекратяване на наказателното производство, се обосновава с твърдението жалбоподателят да е пострадал от извършеното от св. Б., от тук и явяващо се пострадало ФЛ от конкретното престъпление.

Съдът, след като се запозна с жалбата и наведените доводи в нея, както и с оспореното постановление на прокурор, така също и с материалите от досъдебното производство, приема за установено от фактическа страна, следното:

Свидетелите С. Г. Д. а и Х. В. Н. до преди около година и половина живеели на семейни начала. От съжителството им имало родено дете – син на три години. Двамата се разделили, защото св. Д. а заживяла на семейни начала със св. Г. Д. Б..

На 28.05.2019 г. детето на свидетелите Д. а и Н. било при баща си. Същия ден то вдигнало висока температура и св. Н. се обадил на св. Д. а за да я уведоми. След като я уведомил св. Д. а поискала да вземе сина си за да се грижи за него. Понеже св. Н. бил на работа, се разбрали св. Д. а да вземе детето след 17: 00 часа, като щял да каже на майка си – св. М. Т. Н. а, която го гледала през деня да го приготви. Около 17: 30 часа св. Д. а заедно със св. Б. отишли пред жилищния блок, в който живеел св. Н., с адрес: гр. Свиленград, ул. "Граничар" № 166, вх. Д, ет. 5, ап. 92 и се обадила на майка му, която свалила детето. То видимо било болно и било облечено с доста дрехи.

Св. Б. направил забележка, защото било топло, а детето било много облечено. Точно в този момент св. Н. се върнал от работа и чул забележката. Св. Н. реагирал на забележката, като казал, че "Той бил баща на детето и ще го облича, както си иска". Станал скандал, като св. Б. и св. Н. започнали да си разменят обидни думи. Докато двамата се карали св. Д. а, която държала детето се качила в автомобила, с който били дошли. Св. Б. също се качил в автомобила.

Св. Н. не се успокоил и първо се опитал да удари с ръце св. Б. през отворения прозорец на автомобила на няколко пъти/три -четири пъти/, като с последният удар успял да удари св. Б., въпреки, че последният се дърпнал навътре в колата/видно от св. показания на А. Д. /. Св. Б. привел леко автомобила в движение, а св. Н. започнал с крак да ритав автомобила в задната част – в областта на фара, калника и бронята. Св. Б. прял автомобила и слязъл, за да види дали не е счупено нещо. След като слязъл, св. Н. се насочил към св. Б. и го бутнал с ръце. Св. Б. не издържал и с ръка свита в юмрук нанесъл два удара в областта на лицето на св. Н.. После го хванал, вдигнал го и го ударил в земята, като двамата започнали да се въргалат. С действията си двамата съборили и св. Н. а.

Св. Д. а също била слязла от автомобила и държала детето си. Св. Н. и св. Б. били разтървани от две лица, които не са били установени в хода на досъдебното производство, тъй като никой от присъстващите на инцидента не знаел тяхната самоличност.

Свидетел на всичко случило се станала А. Х. Д., която живеела в същия блок. По нейна препоръка, след като свидетелите Н. и Б. били разтървани, последния и св. Д. а се качили в автомобила, заедно с детето и си тръгнали.

От станалото св. Н. получил силни болки в дясното рамото и затова съседката му - св. М. С. се обадила на Бърза помощ. Там била му оказана медицинска помощ, като в следствие бил опериран в болница "Еврохоспитал" гр. Пловдив.

Досъдебното производство било образувано на 12.08.2019 година, за това, че на 28.05.2019 г. в гр. Свиленград, причинил на Х. В. Н. от гр. Свиленград средна телесна повреда изразяваща се в изкълчване на дясната акромиоклавикуларната става /ставата между дясната ключица и дясната лопатка/, с което трайно затруднил движението на дясната ръка - престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК.

В хода на досъдебното производство била назначена съдебно медицинска експертиза по писмени данни, като вещото лице е определило, че на 28.05.2019 г. на Х. В. Н. е било причинено изкълчване на дясната акромиоклавикуларната става /ставата между дясната ключица и дясната лопатка/, с което трайно затруднил движението на дясната ръка.

Съобразно гореизложеното наблюдаващият прокурор е приел, че безспорно било установено, че свидетеля Г. Д. Б. с действително си на 28.05.2019 г. в гр. Свиленград, пред жилищен блок № 166, на ул. "Граничар" е причинил на Х. В. Н. средна телесна повреда, изразяваща се в изкълчване на дясната

акромиоклавикуларната става /ставата между дясната ключица и дясната лопатка/, с което трайно затруднил движението на дясната ръка, като телесната повреда била причинена от св. Б. в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Х. Н. с насилие върху него и с противозаконен опит да повреди автомобила му, от което е било възможно да настъпят тежки последици за св. Б. престъпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 2 от НК.

В тази връзка прокурорът приел, че не са налице данни за извършено престъпление от общ характер включително и това по чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. В случая бил осъществен съставът на престъплението по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК и съгласно императивната разпоредбата на чл. 161 от НК, престъплението по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК било от частен характер и се преследвал по тълба на пострадалия, подадена пред компетентния първоинстанционен съд.

Поради което с постановление на РП-Свиленград от 13.01.2020 г. разследването на досъдебното производство е било спряно на основание чл. 242, ал. 1, пр. 2 и чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК (ЗИДНПК - ДВ, бр. 7/22.01.2019 г. и съгласно Заповед № РД-02-04/01.02.2019 г. на Главния прокурор на Р. България във връзка с със ЗИДНПК /ДВ, бр. 7/22.01.2019 г.), тъй като деянието представлявало престъпление за което наказателното производство се възбужда по тълба на пострадалия до съда и не било налице изключителен случай по смисъла на чл. 49 от НПК.

Пострадалият Х. В. Н. бил уведомен съгласно чл. 50 от НПК за възможността му да подаде тълба до първоинстанционния съд по реда на чл. 81 от НПК, като уведомлението и прокурорското постановление били получени от пострадалият Н. на 17.01.2020 г., , видно от приложената по делото обратна разписка.

С писмо до РС-Свиленград от 20.07.2020 г. е била поискана информация за това дали в периода от 17.01.2020 г. до 20.07.2020 г., Х. В. Н. е подавал тълба до първоинстанционния съд при условията и по реда на чл. 81 от НПК, за извършено престъпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, а именно затова, че на на 28.05.2019 г. в гр. Свиленград, пред жилищен блок № 166, на ул. "Граничар" е причинил на Х. В. Н. средна телесна повреда, изразяваща се в изкълчване на дясната акромиоклавикуларната става /ставата между дясната ключица и дясната лопатка/, с което трайно затруднил движението на дясната ръка, като телесната повреда е причинена от св. Б. в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Х.

Н. с насилие върху него и с противозаконен опит да повреди автомобила му, от което е било възможно да настъпят тежки последици за Г. Д. Б..

В отговор на направеното запитване от страна на РП Свиленград с писмо с Изх. № 4097/2020 г. на РС-Свиленград, се установило, че Х. В. Н. за периода от

17.01.2020 г. до момента на изготвянето на справката /20.07.2020 /, не е подавал тѣжба до РС-Свиленград срещу Г. Д. Б. за извършено престѣпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК.

С Постановление от 07.08.2020 г. наблюдаващият прокурор е прекратил наказателното производство по ДП № 337/2019г по описа на РУ Свиленград, образувано за престѣпление по чл. 129, ал. 2 вр с ал. 1 от НК, което постановление е обжалвано от пострадалото ФЛ в законнопредвидения за това срок.

Мотивите на прокурора са най общо, че били събрани доказателства за извършено престѣпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, което престѣпление обаче съгласно разпоредбата на чл. 161 от НК е от частен характер и се преследва по тѣжба на пострадалия. Единствено от волята на пострадалия зависило дали на основание чл. 80-83 от НПК ще подаде тѣжба пред РС-Свиленград и възбуди наказателно от частен характер дело, като в настоящия случай пострадалия Х. В. Н. не бил сторил това.

При така изяснената фактическа обстановка намерил, че не било извършено престѣпление по чл. 129, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК, за което било образувано настоящото наказателно производство или на друго престѣпление от общ характер, а било налице хипотезата на чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, когато пострадалият от престѣплението не е подал тѣжба по реда на чл. 81 от НПК, поради което прекратил настоящото наказателно производство на основание чл. 199 и чл. 243, ал. 1, т. 1 и ал. 2, вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 от НПК.

Същото е връчено на пострадалия на 28.08.2020 г., като в 7дневния срок-на 03.09.2020 г. /в регистратурата на съда/ е подадена горепосочената жалба.

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Депозираната жалба срещу Постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство по ДП № 337/2019г по описа на РУ Свиленград е процесуално допустима.

В конкретния случай, съдът приема за спазен преклузивния 7-мо дневен срок за обжалване, предвиден в чл. 234, ал. 4 НПК, доколкото обжалваното е връчено на жалбоподателя на 28.08.2020 година, а жалбата е подадена в регистратурата на съда на 03.09.2020 г.

Кумулативно изискуемите др. процесуални предпоставки също са налице - жалбата е подадена против акт, подлежащ на съдебен контрол, както и изхожда от легитимирано лице – носител на правото да обжалва, в качеството на претърпяло вреди от престѣплението, в този смисъл и явяващо се пострадало ФЛ.

При тези фактически данни и непосредствени впечатления от обхвата и начина на водене и приключване на разследването, както и анализа на доказателствения материал, преценена по същество, депозираната жалба срещу постановлението на РП за прекратяване на наказателното производство, според съда е основателна.

В подкрепа на което, решаващият съдебен състав излага следните аргументи:

На преценка по смисъла на чл. 243, ал. 4 от НПК, подлежи правилността (обосноваността и законосъобразността) на извода на Прокурора. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПК, регламентираща един основен принцип на наказателното производство, Съдът, Прокурорът и Разследващите органи вземат своите решения по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.

Прокурорът упражнява законовите си правомощия, дадени му с разпоредбата на чл. 243, ал. 1 и ал. 2 от НПК, като изгражда изводите си въз основа на цялостен анализ на материалите по ДП. Съгласно нормата чл. 242, ал. 1 от НПК, след като получи делото Прокурорът прекратява, спира наказателното производство, внася Предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или Предложение за споразумение за решаване на делото, или повдига обвинение с Обвинителен акт, ако са налице основанията за това. Преди да прекрати наказателното производство, Прокурорът е длъжен да извърши проверка дали са събрани доказателствата, необходими за разкриване на обективната истина и с оглед на тяхната преценка да провери дали извършеното деяние съставлява престѣпление и от кое лице е извършено престѣплението.

Съдебният контрол върху Прокурорското постановление, както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение, е въведен от закона по отношение на неговата процесуална и материална законосъобразност, като Съдът не може да действа като орган на разследването. И това е така, тъй като в процесуалния закон изрично са определени разследващите органи, които могат да събират доказателства на ДП. Съдът не е надлежен разследващ орган в това производство. Затова, при съдебния контрол върху Постановлението на Прокурора за прекратяване на наказателното производство, могат да бъдат съобразявани само тези доказателствени материали, които са били събрани до завършване на разследването. Отделно от това, следва да се има предвид, че съгласно чл. 127 от Конституцията на Република България, в изключително правомощие на Прокуратурата е дали да започне наказателно преследване, срещу кое лице и за какво престѣпление.

Принципно правилен е извода на наблюдаващият прокурор, че ако са събрани доказателства за извършено престѣпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, което престѣпление обаче съгласно разпоредбата на чл. 161 от НК е от частен характер и се преследва по тѣжба на пострадалия, следва да се спре наказателното производство и да се укаже на пострадалия, че в 6 месечен срок може да подаде тѣжба срещу извършителя пред съответния районен съд и ако това не е сторено в предвидения за това срок и няма данни за извършено престѣпление от общ характер, то следва наказателното производство да се прекрати.

Спорният по делото момент е дали има събрани по делото доказателства установяващи причиненото от пострадалия на св. Б. силно раздразнение, както и дали изложената фактическа обстановка от прокурора във връзка с причинената телесна повреда е правилно изнесена, доколкото се сочи св. Д., който следвало да е пострадал от престъплението, но не бил разпитан.

За съставомерността на престъплението по чл. 132, ал. 1 от НК е необходимо да бъде установено, че телесната повреда е извършена в състояние на силно раздразнение, което е предизвикано от пострадалия с насилие, тежка обида или клевета или друго противозаконно действие против виновния или негови близки. Под силно раздразнение следва да се разбира такова състояние, при което съзнанието на дееца е овладяно до такава степен от чувствата, че волята му се определя предимно от тях /Постановление № 2/1957 г. на Пленума на ВС, изм. и доп. с Тълкувателно постановление № 7/1987 г. на Пленума на ВС/.

За да се стигне до извод за квалификация на деянието по чл. 132, ал. 1 от НК трябва да са налице както правните критерии, визирани в закона, така и медицинските. Действията на дееца са непосредствен резултат от предизвикалия ги повод - провокиращото поведение на пострадалия. За приложимостта на чл. 132, ал. 1 от НК е необходимо още в резултат на това провокиращо поведение деецът да е изпаднал в състояние на силно раздразнение - т. нар. физиологичен афект, което състояние е именно решаващият фактор в съзнанието на дееца, за да извърши престъпното посегателство. Предмет на доказване във всеки конкретен случай е силно раздразненото състояние. Състоянието на физиологичен афект е до голяма степен медицински въпрос, защото е свързано със стеснение на съзнанието и физиологична симптоматика. Преценката за такова стеснение на съзнанието се извършва на основание изводи, направени в психолого-психиатричен аспект, а не само на основание съобщеното от свидетелите и/или дееца, които безспорно също се съобразяват. /така и Решение № 196 от 8.06.2015 г. на ВКС по н. д. № 92/2015 г., I н. о., НК, докладчик съдията Ружена Керанова/.

Съобразно горепосоченото обаче по делото липсват доказателства за назначената експертиза установяваща състоянието на физиологичен афект у св. Б. при което действията му да са били непосредствен резултат от предизвикалия ги повод - провокиращото поведение на пострадалия, поради което следва да се приеме, че жалбата на пострадалият в тази ѝ част се явява основателна.

Що се отнася до изложеното в жалбата, че следвало да се извърши повторен разпит на св. А. Д., съдът намира същото за основателно, тъй като същата действително е била пряк очевидец през процесния ден, разпитана е била няколко месеца след случката/на 11.10.2019 година/, като свидетелката е изложила възприятията си по повод случилото се, но в нейните показания липсва изложено твърдение относно приетото от прокурора, че пострадалият е запознал да удря с крак лекия автомобил на св. Б., това несъответствие, въпреки изминалото време може да се отстрани посредством повторен разпит на свидетелката Д. и евентуално извършването на очни ставки на посочената свидетелка и останалите свидетели по делото присъствали на инцидента с оглед установяване по безспорен начин дали действително пострадалият е започнал да усря лекия автомобил на св. Б..

Видно от докладна от 08.07.2019 г. на мл. п. и. Д. Д., живущите на ул. Граничар № 166 са възприели инцидента, като са посочили, че причина за скандала и сбиването е станал пострадалият-жалбоподател, но въпреки това не са издирени и разпитани тези лица, които са били очевидци и които нямат пряка връзка, респективно зависимост от страните в производството и въпреки изминалото време, съдът намира, че следва да се положат усилия в тази насока, тъй като същите не биха били заинтересовани от изхода от делото и биха могли да внесат яснота относно случилото се, както и евентуално да посочат неизвестните две лица, които са се намесили и са прекратили инцидента.

За пълнота на съдебният акт следва да се посочи, че има яснота относно изложената фактическа обстановка от прокурора във връзка с причинената телесна повреда, доколкото се сочи, че св. Д. започнал да удря с крак автомобила на св. Б. и

т. н., като съдът приема, че най-вероятно се касае за очевидна фактическа грешка при изписването на имената на пострадалия жалбоподател, но това не може да бъде отстранено в настоящото производство, но пък направените от страна на жалбоподателя искания в тази връзка да бъде издирен и разпитан, този пострадал, съдът намира за неоснователни, доколкото от доказателствата по делото се установява, че инцидента е станал между него и св. Б., а не между св. Б. и т. н. св. Д..

Поради гореизложеното следва да се приеме, че наказателното производство напълно неоснователно е прекратено.

Този извод, при гореизложените правни аргументи, налага и цялостната отмяна на обжалваното постановление от 07.08.2020г на прокурор от РП Свиленград.

Водим от изложеното и на основание чл. 243, ал. 4 и ал. 5 НПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление от 07.08.2020г на прокурор от РП-Свиленград за прекратяване на наказателното производство водено по ДП № 337/2019г по описа на РУ Свиленград, пр. преписка № 1053/2019 г. по описа на РП Свиленград образувано за престъпление по чл. 129, ал. 2 вр с ал. 1 от НК, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ВРЪЩА досъдебното производство на РП Свиленград за изпълнение на указанията, дадени в съобразителната част на настоящото определение.

Определението подлежи на обжалване и протестиране пред ХОС, в 7-мо дневен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____

Определение № 194800 от 19.08.2019 г. на СРС по ч. н. д. № 13234/2019 г.

Данни за делото

Съд:	Софийски районен съд
Вид на делото:	ЧНД
Номер на делото:	13234
Година:	2019
Съдебен състав / Съдия:	Емилия Колева

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	194800
Дата на постановяване:	19.08.2019 г.
Дата на влизане в сила:	02.09.2019 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 194800 от 19.08.2019 град София

З

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 100 състав в закрито заседание на деветнадесети август две хиляди и деветнадесета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ЕМИЛИЯ КОЛЕВА

при секретаря..... и с участието на прокурора....., като разглежда докладваното от съдията наказателно частно дело № 13234 по описа за 2019 г. и за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл. 244, ал. 5 НПК.

Образувано е въз основа на жалба на Т. О. Д. ЕГН [ЕГН] срещу Постановление на СРП от 25.07.2019 г. / изведено през регистратурата на 26.07.2019 г. /, с което е спряно наказателното производство по досъдебно производство № 3101/2017 г. на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 43877/2017 г. по описа на СРП на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК.

Жалбоподателят възражава срещу прекратяване на наказателното производство. Твърди, че свидетели на инцидента били Е. Б. и В. Д..

Настоящият съдебен състав, след като разгледа подадената жалба и взе предвид материалите по делото, прие следното:

Жалбата, с която е сезиран, е процесуално допустима, като подадена от процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на обжалване.

Съгласно нормата на чл. 244, ал. 5 НПК постановлението за спиране на наказателното производство може да се обжалва от обвинения, пострадалия или неговите наследници пред съответния първоинстанционен съд в 7-дневен срок от получаването му.

Видно от известие за доставяне с бар код ИД PS 1085 000KSQ X, Т. Д. е получил препис от атакуваното постановление на 05.08.2019 г. Жалбата е депозирана в СРП на 09.08.2019 г. в законоустановения 7-дневен срок по чл. 244, ал. 5 НПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна:

Настоящото досъдебно производство е образувано и водено срещу А. С. Д. ЕГН [ЕГН] за това, че: на 16.08.2017 г. в [населено място] е причинил на Т. О. Д. лека телесна повреда, като телесната повреда е причинена на длъжностно лице – охранител към фирма [фирма] при изпълнение на службата му /дежурство по охрана на [фирма]/ - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 2 НК.

В хода на разследването са разпитани като свидетели: Т. О. Д.; А. Д.; В. Д.; Т. Д.; Д. Б..

Изготвена е СМЕ по писмени данни относно телесните увреждания на пострадалия Т. Д., техния медикобиологичен характер /временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК/ и механизма на получаването им.

Изготвена е видеотехническа експертиза на видеозапис от процесната дата.

Като писмени доказателства са приобщени: трудов договор от 30.01.2015 г. между [фирма] и Т. Д., с който последният е назначен на длъжността охранител; договор за охрана от 22.07.2016 г. между [фирма] и [фирма]; съдебно-медицинско удостоверение № 528/2017 г. по отношение на Т. Д.; длъжностна характеристика за длъжността "охранител", заемана при [фирма].

С Постановление от 25.07.2019 г. /изведено през регистратурата на СРП на 26.07.2019 г. / наблюдаващият прокурор е спрял наказателното производство на основание чл. 244, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК, като е приел, че се касае за причиняване на лека телесна повреда по чл. 130, ал. 1 НК, което престъпление се преследва по тъжба на пострадалия.

СРС в този си състав счита атакуваният акт за законосъобразен.

От така събраните по делото доказателства към настоящия момент, правилно наблюдаващият прокурор е приел, че пострадалият Т. Д., макар към момента на инцидента да е изпълнявал служебните си задължения по охрана в [фирма] в[жк], същият предвид длъжностната му характеристика не е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. "б" НК, което да обоснове по-тежката квалификация на деянието като такова по чл. 131, ал. 1, т. 1, вр. чл. 130, ал. 1 НК. Единствено в този случай при така причинените на пострадалия телесни увреждания, които са довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК, би се касало за престъпление от общ характер.

Правилно в тази насока наблюдаващият прокурор е съобразил практиката на ВКС, обективирана в Решение № 429 от 09.11.2010 г. на 2-ро НО, съгласно което: в случаите, в които пострадалият е бил назначен като охранител към частно охранителна фирма, но в задълженията му не са влизали дейности по пазене и управление на чуждо имущество, същият няма качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. "б" НК.

Видно от длъжностната характеристика на Т. Д., същият като охранител е имал единствено задължение да извършва проверка на посетилите на болничното заведение, както и да задържа нарушители в съответствие със Закона за частната охранителна дейност. Същият не е имал задължение да пази или управлява чуждо имущество.

Отделно от горното, правилна е преценката на наблюдаващият прокурор, че в случая не се касае и за причиняване на лека телесна повреда по хулигански подбуди, доколкото възникналият инцидент е бил мотивиран от предходно възникнал личен конфликт между Т. Д. и присъстващи в болничното заведение хора, между които и А. Д., което изключва хулиганските подбуди.

С оглед на всичко изложено, правилно прокурорът е преценил, че се касае за престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, което съгласно чл. 161, ал. 1 НК се преследва по тъжба на пострадалия, подадена пред съда.

Отделно, правилно при това положение на настоящия етап прокурорът е спрял наказателното производство, а не го е прекратил, предвид разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК, която урежда именно тази хипотеза.

Съгласно този текст на закона – наказателното производство се спира, когато в хода на досъдебното производство се установи, че престъплението се преследва по тъжба на пострадалия.

По този начин се дава възможност на пострадалия да предяви тъжба пред съответния първоинстанционен съд, като срокът за това е 6 месеца от получаване на постановлението за спиране, съгласно нормата на чл. 81, ал. 3 НПК.

От друга страна, в разпоредбата на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 6 НПК е предвидено, че наказателното производство се прекратява в случаите по чл. 25, ал. 1, т. 6, ако в шестмесечния срок след получаване на съобщение за спирането пострадалият от престъплението не подаде тъжба по реда на чл. 81 НПК.

В този смисъл, доколкото към настоящия момент прокурорът е спрял наказателното производство, неправилно жалбоподателят е приел, че се касае за прекратяването му.

С мотивите, изложени до тук, СРС в този си състав счита, че атакуваното постановление следва да бъде потвърдено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на СРП от 25.07.2019 г. /изведено през регистратурата на 26.07.2019 г. /, с което е спряно наказателното производство по досъдебно производство № 3101/2017 г. на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 43877/2017 г. по описа на СРП, на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК.

ОпределениеТО не подлежи на обжалване и протест.

Препис от определението да се изпрати на Т. О. Д. за сведение.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

**Определение № 260067 от 29.10.2020 г. на ОС - Хасково по в. ч. н. д.
№ 503/2020 г.**

Данни за делото

Съд:	Окръжен съд - Хасково
Вид на делото:	ВЧНД
Номер на делото:	503
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	СТРАТИМИР ДИМИТРОВ, БОРЯНА БОНЧЕВА, КРАСИМИР Д. ДИМИТРОВ

Данни за акта

Вид на акта:	Определение
Номер на акта:	260067
Дата на постановяване:	29.10.2020 г.
Дата на влизане в сила:	29.10.2020 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	

Данни за изпращане в по-висша инстанция

Съд:	
Исходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Определение

№ 260067 29. X. 2020 г. гр. Хасково

Хасковският окръжен съд в закрито заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди и двадесета година в състав:

Председател: Стратимир Димитров

Членове: 1. Боряна Бончева

2. Красимир Димитров

при секретар

прокурор

като разгледа докладваното от съдията Стр. Димитров

Вчнд № 503 по описа за 2020 г., за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по чл. 243, ал. 7 от НПК.

С Определение № 323 от 9. IX. 2020 г. по в. ч. н. д. № 510/2020 РС - Свиленград в производство по реда на чл. 243, ал. 4-6 от НПК е отменил Постановление от 7. VIII. 2020 г. на прокурор от РП- Свиленград за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 337/2019 г. на РУ МВР - Свиленград, водено против неизвестен извършител за престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

В законния срок прокурор от РП – Свиленград е протестира така постановеното определение с оплаквания, че е необосновано и неправилно. Необосновано съдът приел, че за да се приеме, че извършителят - свид. Г. Б. е причинил на пострадалия – свид. Х. Н. средна телесна повреда в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, тежка обида, клевета или друго противозаконно действие, е следвало да се назначи психиатрично-психологическа експертиза. Последното не било необходимо, тъй като в хода на разследването били събрани достатъчно доказателства за противоправно поведение на свид. Х. Н. спрямо свид. Г. Б. – опит да го удари и нанасяне на удари по автомобила му. Вследствие именно на тези негови действия се стигнало до сборичване между двамата, при което свид. Н. получил изкълчване на дясната акромиоклавиколурна става, което трайно затруднило движението на дясната му ръка. Следва да се отбележи, че е направен опит от прокурора да изтъкне и друго обстоятелство "в подкрепа на посоченото, че Г. Б. е действал в състояние на силно раздразнение..." /виж стр. 3 абзац втори от частния протест/, но изречението, респ. изложението е останало недовършено и такова друго обстоятелство така и не е посочено. Становището на районния съд, че се налага преразпит на свид. А. Д. също било необосновано, тъй като дадените от нея обяснения били подробни, а понастоящем вече е изтекъл период от около година и половина от инцидента. По време на разследването бил направен опит да се установят две лица, намесили се и разтървали Б. и Н., но същият останал безуспешен.

Поради това се иска да се отмени обжалваното определение и да се потвърди постановлението за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство.

Против прокурорския частен протест в законния срок не са постъпили възражения.

Съдът като се запозна със събраните по досъдебното производство доказателства и постановените от РП – Свиленград и РС – Свиленград актове, установи следното:

Частният протест е подаден в законния срок, от надлежна страна, легитимирана да протестира и против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустим. Преценен по същество е неоснователен.

За да прекрати наказателното производство, прокурорът е приел за установена въз основа на събраните на ДП доказателства следната фактическа обстановка:

Свидетелите С. Д. и Х. Н. живели на семейни начала и имали син на около три години от съвместното си съжителство. Преди около година и половина двамата се разделили и свид. Д. заживяла със свид. Г. Б.

Към 28. V. 2019 детето било оставено от няколко месеца за отглеждане при баща си свид. Х. Н..

Същият ден то вдигнало температура, той уведомял ***** – свид. Д., която заявила, че ще дойде да го вземе. Тъй като свид. Н. бил на работа, уговорили се той да предупреди ***** си – свид. М. Н. да ? предаде детето след 17: 00 часа.

Около 17: 30 часа свидетелите С. Д. и Г. Б. отишли с автомобила на последния до жилищния блок, в който живеел свид. Н. ***. Свид. М. Н. довела детето. То било болно и доста дебело облечено. Свид. Б. направил забележка затова, тъй като времето било топло. В този момент свид. Н. се върнал от работа и възприел забележката. Реагирал с думите, че той е **** на детето и ще го облича както иска. Възникнал скандал. Свидетелите Н. и Б. си разменили обидни думи. Свид. Д. се качила с детето в колата, а след тях и свид. Б. Свид. Н. обаче не се успокоил и най-напред се опитал да удари седналия зад волана Б. през отворения прозорец, но не успял. Свид. Б. привел автомобила в движение, но свид. Н. започнал да рит с крак по задната му част – в областта на фара, калника и бронята. Тогава свид. Б. много се ядосал и слязъл от колата, за да види дали не е счупено нещо. Свид. Н. се насочил към него и го блъснал с ръце. Тогава свид. Б. не издържал и ударил свид. Н. със свита в юмрук ръка два пъти в областта на лицето. После го хванал, вдигнал и хвърлил на земята. Двамата започнали да се въргалат, съборили и свид. М. Н. Двамата мъже били разтървани от намесили се две лица, които са останали неустановени по делото. Всичко случило се било възприето от свид. А. Д., живуща в същия жилищен блок. Тя препоръчала на свидетелите Д. и Б. да си тръгват, което те и сторили. Свид. Н. установил, че изпитва силни болки в областта на дясното рамо и съседка – свид. М. С. се обадила на тел. 112 да бъде изпратена линейка, която го отвела. Със заключение на съдебно-медицинска експертиза било установено, че на свид. Х. Н. е била причинена средна телесна повреда - изкълчване на дясната акромиоклавиколурна става, което трайно затруднило движението на дясната му ръка. Същият е бил опериран в болница "Еврохоспитал" – П.

Настоящата инстанция изрично подчертава, че това е фактическата обстановка, която следва да се приеме за установена според прокурора.

Въз основа на така приетите за установени факти, прокурорът е приел, че стореното от свид. Г. Б. следва да се квалифицира като престъпление по чл. 132, ал. 1, т. 1 вр. чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК – причиняване на средна телесна повреда в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия Х. Н. с насилие върху него и противозаконен опит да повреди автомобила му, от което е било възможно да последват тежки последици за свид. Б. - престъпление, което на осн. чл. 161 от НК е от частен характер и се преследва по тъжба на пострадалия. Ето защо на осн. чл. 199 и чл. 242, ал. 1 предл. 2 и чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК е постановил спиране на производството по ДП № 337: 2019 г. по описа на РУ – Свиленград и съобразно чл. 81, ал. 3 от НПК е разпоредил връчване на препис от това постановление на пострадалия Х. Н.. Връчването е осъществено на 17. I. 2020 г. След изтичане на шестмесечния срок по чл. 81, ал. 3 от НПК, прокурорът е поискал справка от РС – Свиленград дали пострадалият е подал тъжба за горепосоченото престъпление и след като е получил отрицателен отговор, е издал обжалваното постановление от 7. VIII. 2020 г. за прекратяване на наказателното производство на осн. чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 6 вр. чл. 25, ал. 5, т. 1 от НПК.

Неговото прекратително постановление е било обжалвано от пострадалия – свид. Х. Н. с оплакване, че на цялата втора страница той описва действия на свидетел на име Д., който блъснал свид. Б. и т. н., а такъв не е издирен и разпитан на ДП, както и че изводът на прокурора за състояние на силно раздразнение, в което свид. Б. му причинил следна телесна повреда, е необоснован и неподкрепен от събраните доказателства. Извършените от него действия не били в състояние да възбудят такова у дееца. Намира, че не са били събрани всички доказателства, необходими за изясняване на обективната истина, като настоява за преразпит на свид. А. Д. и назначаване на психиатрично-психологическа експертиза, която да даде заключение дали свид. Б. се е намирал в състояние на афект по време на извършване на деянието.

За да приеме жалбата за основателна и да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, първоинстанционният съд е мотивирал, че изпадането на дееца в състояние на физиологичен афект – силно раздразнение е до голяма степен медицински въпрос и преценка за съществените му признаци – стеснение на съзнанието и друга физиологична симптоматика не може да се направи без заключение на психиатрично-психологическа експертиза, а само на базата на съобщеното от свидетелите.

Освен това е преценил нуждата и от преразпит на свид. А. Д., като е обърнал внимание, че тя като пряк очевидец на случилото се в показанията си не е посочила насянането на удари с крак по автомобила на свид. Б. от страна на свид. Н., което обаче прокурорът приел за установено.

Посочил е най-сетне, че в докладна записка на младши полицейски инспектор, приложена на ДП се твърди, че живущи на ул. "Г. " са възприели инцидента и поради това следва да се положат допълнителни усилия за установяването и издирването на такива лица, които биха били очевидци, но и същевременно напълно незаинтересовани от изхода на делото.

Като съобрази събраните на ДП доказателства и изложените по обжалваното от пострадалия постановление на прокурора, жалбата от пострадалия и мотивите на районния съд да отмени същото, настоящата инстанция намира следното:

В постановлението за прекратяване на наказателното производство някои от доказателствата – свидетелски показания не са обсъдени достатъчно задълбочено, а са и интерпретирани в известен смисъл превратно, а тъкмо те са в основата на крайния извод – че е било извършено престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК от свид. Г. Б., но това е станало в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия

Х. Н. с насилие спрямо него и опит противозаконно да повреди автомобила му, от което е било възможно да последват тежки последици за него или негови близки.

Свид. С. Д. живее на семейни начала със свид. Б., като става ясно от показанията на свид. Д., че се е разделила с ***** на детето си – свид. Н., тъй като не са живеели добре и са имали чести разправии. Същата несъмнено е заинтересован свидетел, като следва да се държи сметка дали не дава показания в полза на свид. Б., с когото живеее понастоящем. В нейните показания обаче тя изобщо не твърди, че свид. Н. се е опитал да нанесе удари на свид. Б. през отворения прозорец на автомобила, нито че е успял да нанесе един удар. Що се отнася до нанесените удари с крак по автомобила – поддържа само, че свид. Н. ритнал гумата – не споменава нищо за фар, броня и пр. Отрича свид. Б. да е хвърлял на земята пострадалия.

Свид. М. Н. е ***** на пострадалия – също основание за критично отношение към показанията ?. В нейните показания изобщо липсват опити за нанасяне на удари от **** ? през прозореца на автомобила, нито ритане с крак на автомобила.

Свид. Х. Н. е самият пострадал. Според неговите показания – двамата със свид. Б. си разменили обидни думи, били много ядосани и свид. Б. се запътил към багажника са колата си, където държал бухалка. Той само го хванал за рамото в опит да го спре, след което бил тръшнат на земята и изпитал силна болка в дясното рамо.

Първоначално разследващият полицай е опитал да приключи делото, без дори да разпита свид. Г. Б., което му е разпоредено от прокурора. Последният е поддържал, че свид. М. Н. започнала да го обижда още преди свид. Х. Н. да дойде. Същият дошъл едва когато двамата със свид. Д. и детето се качили в колата. На свой ред съобщава, че свид. Н. се опитал да го удари през прозореца на автомобила, но не успял. Твърди, че през цялото време се мъчел да остане спокоен, мълчал си и искал само да се махне по-бързо. Поддържа, че свид. Н. започнал да рита по задната част на автомобила, заради което той слязъл да види дали е счупил нещо по фар, броня и калник. Тънък момент е, че той не съобщава да са му били увредени фар, броня, калник или нещо друго по автомобила. След това заявява, че свид. Н. се нахвърлил върху него и признава, че го е ударил два пъти с юмрук в лицето и го е хвърлил на земята.

Става ясно, че единственият незаинтересован свидетел по делото е А. Д., която е очевидец. Нейните показания следва да се оценят с най-голяма тежест. Същите са в насока, че е възприела случилото се от началния момент – когато всички участници се разправят и се карат, след което свид. Д. с детето и свид. Б. се качили в колата. Тя поддържа, че след три-четири неуспешни опита, свид. Н. успял да удари свид. Б. през отворения прозорец на автомобила. Тогава последният слязъл и двамата със свид. Н. влезли в схватка, при която паднали на земята. Не съобщава нищо за удари с крак по автомобила от страна на свид. Н..

Горепосочените свидетелски показания явно съдържат достатъчно голям брой и достатъчно съществени противоречия, за да заслужават много сериозен и задълбочен анализ и излагане на доводи кои следва да се кредитират, а кои не и защо. Настоящата инстанция си позволява да отбележи, че анализът на прокурора е твърде повърхностен и едностранчив – насочен към извода, че пострадалия е извършил действия на насилие и други противозаконни такива/ нанасяне на вреди по автомобила /, които са предизвикали у извършителя състояние на силно раздразнение, което да обоснове извод, че се отнася за престъпление от частен характер. Това не означава, че изводът на прокурора непременно е погрешен, но трябва да е резултат на много по-задълбочен, обективен и всестранен анализ и прочит на доказателствата.

Какви действия на насилие се установяват по делото? Самият прокурор не приема, че свид. Н. е успял да нанесе удар на свид. Б. през отворения прозорец. Единственото, посочено в постановлението за прекратяване е, че когато свид. Б. слязъл от автомобила, свид. Н. пръв го блъснал с ръце. Не е изразено становище дали раздразнението на свид. Б. е могло да се предизвика само от опитите за нанасяне на удар през прозореца.

Същото се отнася и за вредите по автомобила, нанасянето на каквито изобщо не е доказано по делото. Както се изтъкна по-горе, самият свид. Б. заявява, че е слязъл да провери дали са нанесени вреди по автомобила, но не и че е възприел такива. Могло е без особени усилия незабавно да се огледа автомобила. И тук стои въпроса дали само опита за нанасяне на такива вреди е в състояние да предизвика силно раздразнение у свид. Б. Същевременно единственият незаинтересован свидетел Д. изобщо не съобщава да е възприела удари с крак от страна на свид. Н. по задната част на автомобила, а свид. Д. твърди, че свид. Н. е "започнал да рита задната гума". Вярно е, че не може да се очаква преразпит на свид. Д. година и половина след случая да допринесе кой знае колко за допълнително изясняване на релевантни факти и обстоятелства, но е вярно и, че нейният разпит е изключително повърхностен, най-лаконичния от всички, макар да се отнася за единствения незаинтересован очевидец.

Свид. Б. заявява в разпита си, че се мъчил да остане спокоен, не искал конфликти и гледал да се махне по-скоро. Как това негово състояние се съчетава с внезапното избухване на силно раздразнение буквално секунди по-късно ? Може ли този бърз преход да се обясни без заключение на психиатрично-психологическа експертиза ? Настоящата инстанция не твърди, че е невъзможно, но в този случай прокурорът следва да го обоснове, като посочи какво му дава основание затова.

Най-после, следва да се обърне сериозно внимание на напълно убягнало от погледа на прокурора обстоятелство. Фактическият състав на чл. 132, ал. 1 от НК /същият е и по чл. 118 от НК/ предвижда силното раздразнение у извършителя не само да е причинено от пострадалия с насилие, тежка обида, клевета или друго противозаконно действие, но също така и от същите да са настъпили, или да е било възможно да настъпят тежки последици за виновния, или за негови близки. В прекратителното постановление на прокурора няма нито една дума затова какви последици са настъпили, или е било възможно да настъпят в случая за свид. Б., дали същите са тежки и защо.

Настоящата инстанция изрично държи да подчертае, че не отрича възможен извод в тази насока, а само обръща внимание, че от мотивите по постановлението за прекратяване не става ясно прокурорът да си

дава сметка за втората част от фактическия състав на нормата, която е приложил – чл. 132, ал. 1 от НК, тъй като не е обосновал по никакъв начин защо и тя е осъществена.

По изложените съображения въззивният съд намира, че постановлението на прокурора от РП – Свиленград правилно е било отменено, тъй като е от една страна необосновано, а от друга и фактическата обстановка по делото не е била изяснена така обективно, всестранно и пълно, както повелява законът. Оплакванията по частния протест се оценяват като неоснователни, а протестираното определение на РС – Свиленград ще следва да се потвърди.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА № 323 от 9. IX. 2020 г., постановено по ч. н. д. № 510/2020 по описа на РС- Свиленград, с което е отменено Постановление от 7. VIII. 2020 г. на прокурор от РП- Свиленград за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 337/2019 г. на РУ - Свиленград, водено против неизвестен извършител за престъпление по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и върнато делото за РП - Свиленград за продължаване на действията по разследването изпълнение на дадените указания.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: Членове:

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№133

гр.Силистра, 11.09.2019г.

Силистренски окръжен съд, наказателно отделение, в закрито съдебно заседание на единадесети септември през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНЕЛИЯ ВЕЛИКОВА

ЧЛЕНОВЕ:1. АНА АВРАМОВА

2. мл.съдия ОГНЯН МАЛАДЖИКОВ

като разгледа докладваното от съдия Аврамова ВЧН дело № 196 по описа на СсОС за 2019 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.243 ал.7 и 8 от НПК.

С Определение №17/24.06.2019г., постановено по ЧНД№81/2019г., състав на РС-Дулово е отменил като необосновано и незаконосъобразно Постановление от 24.04.2019г. за прекратяване на наказателното производство на РП-Дулово.

Срещу постановеният съдебен акт е депозиран протест от Прокуратурата, в който е изразено несъгласие с изводите на съда. Заявена е позиция за наличие на възможност за привръзка на разпоредбата на чл.243 ал.1 т.1 НПК с тази по чл.24 ал.5 НПК, която е игнорирана от съда. Предлага се определението да бъде отменено.

Недоволен от първоинстанционният акт е останал и защитника на обвиняемите И.М., Н.Д. и С.Д.. В жалбата се сочи, че за двама от пострадалите няма данни за спазване на срока по чл.243 ал.4 НПК. Поддържа се становище за извършен задълбочен анализ на

доказателствата в постановлението на прокуратурата, както и за липса на годни доказателства обосноваващи наличието на квалификация по чл.131 ал.1 т.12 НК. Твърди се, че органът по разследване се позовава на материали от Фейсбук, нямащи доказателствена стойност и връзка с предмета на доказване. Изложени са доводи за приложимост на реторсията от страна на ръководещия разследването орган, както и че не е налице „тотално объркване“, констатирано от съда. Моли се за отмяна на обжалваният съдебен акт.

Постъпило е становище от повереника на пострадалите лица Г.Х., Г.З.Х., Е.В. и И.Г., в което е изразено мнение за неоснователност на жалбата и протеста, тъй като няма неяснота в мотивите на съда, жалбата не е просрочена, а прокуратурата се е произнесла частично, половинчато и непълно. Моли се определението да бъде потвърдено.

СИЛИСТРЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, след като обсъди становищата на страните и се запозна с доказателствата по делото, установи следното:

Достигайки до извод за наличност на данни за престъпление от общ характер, състав на ДРС е прекратил производството по НЧХД№7/2018г. и изпратил материалите на прокуратурата.

С Постановление от 11.05.2018г., ДРП е образувала ДП за престъпление по чл.131 ал.1 т.1 вр. чл.130 ал.1 НК.

В хода на същото са били повдигнати обвинения по чл.131 ал.1 т.12 вр. чл.130 ал.1 вр. чл.20 ал.2 НК на лицата:

-И.Д.М., за това, че в съучастие като извършител с Н.Д. и С.Д. е причинил по хулигански подбуди телесни повреди на Е.В., Г.Х., И.Г. и Г.Х.

-С.И.Д., за това, че в съучастие като извършител с Н.Д. и И.М., е причинил по хулигански подбуди телесни повреди на Е.В., Г.Х. и Г.Х.

-Н.И.Д., за това, че в съучастие като извършител с И.М. и С.Д. е причинил по хулигански подбуди телесни повреди на Е.В. и И.Г.

Конфликтът е възникнал на 31.12.2017г., в с.Раздел, общ.Дулово и това е единственият безпротиворечиво установен факт в процесното постановление.

За да извърши преценката си за обосновааност, съдът следва да установи, дали изложената фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото доказателства. Тази преценка, обаче не може да бъде извършена. В постановлението на прокурора са изложени само част от

фактите по делото, касаещи нанесените увреди по телата на пострадалите Е.В. и И. Гюлеш, но представени от гледна точка на показанията на свидетелите. По-нататък прокурора бегло отбелязва, че видно от обясненията на тримата обвиняеми, те също били бити, без да е изяснено от кого, как, и какви увреждания са причинени. Противоречивите доказателствени източници не са обсъдени, и в крайна сметка не е ясно прокурора какво приема за установено, въз основа на кои доказателства и доказателствени средства. Фактическата празнота по отношение уврежданията на останалите пострадали не може да бъде запълнена с единственото изречение, че са им причинени леки телесни повреди.

Съгласно разпоредбата на чл.219 ал.1 НПК, определено лице се привлича в качеството на обвиняем, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността му. След като по делото има привлечени лица в качеството на обвиняеми, акцентът се пренася върху съставомерността на обвиненията, и не е вече върху постановлението за образуване на ДП. Ето защо, изложението на фактите следва да е неразривно свързано със самите обвинения, което в случая не е сторено.

Макар да не е аргументиран по никакъв начин изводът на първостепенният съд за необоснованост на постановлението, то същият е правилен, по изложените по-горе съображения.

Правилен е и изводът за незаконообразност, обяснен с израза „объркването е тотално“. Прокурорът приема, че няма доказателства за престъпление по чл.131 ал.1 т.12 НК и същевременно прилага чл.243 ал.1 т.1 вр. чл.24 ал.5 т.1 НПК. Няма нужда от изрично тълкуване на нормата по чл.243 ал.1 т.1 НПК, след като в същата изрично е разписано, че по този ред се прекратява НП единствено в случаите на чл.24 ал.1 и ал.6 НПК, следователно направената от прокурора привръзка с чл.24 ал.5 т.1 НПК е незаконосъобразно действие.

Незаконосъобразността на постановлението не се изчерпва само с този аргумент.

Неправилен е изводът за несъставомерност поради това, че макар, деянията да са извършени на обществено място, но предвид времевия диапазон и инцидентния характер, не са станали публично достояние. Извън преценката на прокурора са останали свидетелите, които не са участвали в конфликта и не са били вътре в помещенията. Мотивите и подбудите за извършване на деянията не са установени. Изводът, че се касае за междуличностни отношения не е подкрепен фактически. Ако е имало някакво лично отношение или вражда с В., то със същата цел ли са нанесените увредите на Г.Х., и със същата цел, подбуди и мотиви ли са

нанесени повредите на Г.Х. и на И.Г.? По делото не е изяснено дали нанесените телесни повреди са с цел да се засегнат определени лица или са с цел да се демонстрира пренебрежение към обществените ценности чрез извършените посегателства. Единствено съвкупният анализ на тези обстоятелства е в състояние да даде отговор дали деянията са извършени по хулигански подбуди, какъвто липсва по делото.

Незаконосъобразното основание за прекратяване на наказателното производство е свързано и с неспазване на предвиденият нов ред за това, с измененията в НПК, въведени с ДВ бр.7/2019г.

След като установи, че престъплението се преследва по тѣжба на пострадалия, както в случая е приел прокурора, то той е бил длѣжен на основание чл.25 ал.1 т.6 НПК да спре наказателното производство и да уведоми за това пострадалите лица, за които тече шестмесечен срок от уведомяването за подаване на тѣжба. Едва след изтичане на този срок производството може да бѣде прекратено на основание чл.243 ал.1 т.1 вр. чл.24 ал.6 вр. с ал.5 т.1 НПК или на основание чл.245 ал.4 НПК.

Гореизложеното аргументира становището на настоящият въззивен състав за необоснованост и незаконосъобразност на постановлението на РП-Дулово за прекратяване на наказателното производство, поради което първостепенният съд правилно е постановил неговата отмяна.

По направените в жалбата възражения:

Неоснователни са възраженията за неспазване на срока по чл.243 ал.4 НПК за двама от пострадалите. Приложени са разписки, от които е видно, че на 08.05.2019г. постановленията са били връчени. Жалбата пред РС-Дулово е входирана ден по-късно, така, че седмодневният срок е спазен. Мнението на разследващия орган е ирелевантно за съдебното производство, така, че доводите в тази насока не следва да бъдат обсъждани. Не следва да получат отговор и изложените възражения за процесуалната стойност на мнението на страните и на друг съдебен състав по НЧХД за наличност на доказателства за престъпление по чл.131 ал.1 т.12 НК. Съдът действително е описал предходни действия и крайното определение по НЧХД № 7/18г., но с оглед процесуалната хронология на производството, като никѣде в мотивите се не е отбелязал, че изводът по това дело има някаква процесуална задължителна сила за процеса. Упрекът е голословен и произволен. По отношение на реторсията, законът изрично е разписал кой орган следва да я прилага, и това е съда. Реторсията е институт приложим в случая за престъпления по чл.130НК, а не за тези по чл.131, разследвани по общия ред. Отделен е въпросът, че пострадалият и дееца следва да са конкретно установени, а

не разглеждани под общ знаменател и неиндивидуализирани за всяко отделно деяние, както е сторила прокуратурата.

По изложените съображения и на основание чл.243 ал.8 НПК,
Силистренски окръжен съд

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №17/24.06.2019г. постановено от
РС-Дулово по ЧНД №81/2019г.

Определението е окончателно.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 118

гр. Бургас, 08.02.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в закрито заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев

Членове: Даниел Н. Марков
ГЕОРГИ ХР. ИВАНОВ

като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно частно
наказателно дело № 20222100600009 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243 ал.7 и сл. от НПК.

Образувано е по повод частна жалба на Ш. А., чрез неговия
пълномощник - адв. Константин Тончев - БАК, срещу определение №1410 от
03.12.2021г. по НЧД№5156 на Бургаския районен съд, с което е потвърдено
постановление на Районна прокуратура-Бургас от 29.10.2021г. за
прекратяване на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1
НПК на наказателното производство по ДП 54/2018 г. по описа на ОсЛО при
ОП-Бургас, пор № 4164/2016 г. по описа на БРП, образувано за извършено
престъпление по чл. 217 ал 4 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1, ал. 1 НК.

Според частната жалба атакуваното определение е неправилно, като са
изложени подробни доводи за незаконосъобразността и необосноваността на
потвърденото с него постановление. В жалбата се посочва, че
постановлението е незаконосъобразно, тъй като са налице данни и
доказателства за извършено престъпление от общ характер и че
наказателното производство е прекратено при непревален анализ на
събраните доказателства, като са аргументирани конкретни възражения
срещу изводите на БРП за липса на престъпление от общ характер. Иска се
отмяна на първоинстанционния съдебен акт и даване на задължителни
указания за продължаване на воденото наказателно производство.

Бургаският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и изложеното в частната жалба, прие за установено следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, но по различни от изложените в нея оплаквания.

Досъдебното производство е било образувано на 02.12.2016 г. по реда на чл. 212, ал. 1 от НПК и е водено за извършено престъпление по чл. 217, ал. 4, вр. с ал. 2, вр. с ал. 1 НК, изразило се в това, че през неустановен период през 2014г. като пълномощник на Ш. А., гражданин на *****, съзнателно действал против законните интереси на последния, от което последвали значителни щети за имуществото на представлявания.

С постановление от 20.02.2020 г. досъдебното производство е било спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК до подаване на тѣжба пред РС-Бургас за престъпление от частен характер по чл. 217, ал. 1 или ал. 2 от НК или до възникване на визираното в чл. 24, ал. 6, вр. ал. 4, ал. 1 от НПК основание за прекратяване при липса на подадена такава за горепосоченото деяние-л. 101-л. 109, т. 1 от досъд. п. Жалбата от пълномощника на Ш. А. срещу това постановление е била оставена без разглеждане от БРС, поради просрочването ѝ. Първоинстанционното определение е потвърдено от БОС.

След получен от БРС на 04.03.2021г. отговор, че от Ш. А. няма входирана тѣжба, наблюдаващият прокурор с постановление от 25.03.2021 г. е прекратил на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК воденото наказателно производство.

С определение от 09.04.2021г., постановено по НЧД №1872/2021г. по описа на Районен съд, гр. Бургас, е отменено постановлението на Районна прокуратура, гр. Бургас от 25.03.2021г. за прекратяване на наказателното производство – л. 139-л. 140, т. 1 от досъд. п. Това определение е потвърдено от БОС с определение №301/13.07.2021г. по ВНЧД №449/2021г. – л. 136-л. 138, т. 1 от досъд. п.

След връщане на делото в БРП прокурора е съставил на 21.09.2021г. постановление, в което е констатирал: 1.) че е започнал да тече нов срок по чл. 234 от НПК; 2.) че липсват указания за отстраняване на съществени процесуални нарушения (разбрани като липса на указания „какви

доказателства да събира и какви следствени действия да проведе“); 3.) че прокурорското постановление за спиране не е отменено, след което постановил, че указва приключване фазата на разследване по досъдебното производство и „преминаване в на следващ процесуален стадии по чл.242 от НПК“, което да се отрази деловодно.

На 29.10.2021г. с ново постановление е прекратил на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК наказателното производство по ДП 54/2018 г. по описа на ОслО при ОП-Бургас, пор № 4164/2016 г. по описа на БРП.

С определение №1410 от 03.12.2021г. по НЧД№5156/21г., което е и предмет на настоящия въззивен контрол, Бургаският районен съд е потвърдил прекратителното постановление от 29.10.2021г. на прокурор при БРП. В обжалваното определение районният съд е приел, че предмет на обсъждане пред него са единствено законосъобразността на постановлението на БРП, преценено единствено за основанията за прекратяване на производството по реда на чл. 24, ал. 6, вр. с ал. 5, т. 1 от НПК. Приемайки, че доказателствата не установяват в шестмесечния срок по чл. 81 от НПК жалбоподателят да е подал тѣжба до БРС, съдът е преценил, че правилно прокуратурата е прекратила производството и е потвърдил процесуалния акт.

Съображенията на първата инстанция относно ограничителната рамка на съдебен контрол, свеждана до формална проверка за неподадена тѣжба в законоустановения срок, са в противоречие със закона, поради което обжалваното съдебно определение е незаконосъобразно. Тези съображения вече са били обсъждани от въззивната инстанция в инициирано от прокурора производство по реда на чл.243,ал.8 от НПК – п. 5 от посоченото по-горе определение №301/13.07.2021г. по ВНЧД№449/2021г на БОС. Тук е необходимо да се посочи, че бездействието на пострадалия в рамките на регламентирания 6-месечен срок е било налице още при произнасянето на определение от 09.04.2021г. по НЧД №1872/2021г. на БРС. Постановявайки този предходен първоинстанционен акт, БРС, прилагайки правилно закона, не се е ограничил единствено до формалната констатация за липсваща тѣжба и изтекъл шестмесечен срок, а е извършил действителен съдебен контрол по чл.243, ал.5, изр.посл от НПК, в резултат на който е извел правилни изводи за фактическа необоснованост и за незаконосъобразност на прекратителното

постановление, поради липса на възприета от прокурора фактическа обстановка и отсъствие на доказателствен анализ. Съображенията, с които тогава БРС е върнал делото на прокурора се отнасят до това, че по своето съдържание, така изготвеното постановление на БРП от 25.30.2021 г. за прекратяване на наказателното производство, не съответства на чл. 199, ал. 2 от НПК, изискващ всяко постановление на прокурора да съдържа и мотиви. Последното от своя страна е изисквало ново законосъобразно упражняване на правомощието на прокурора, посочено в чл. 242, ал. 1 от НПК(затова БРС е подчертал, че направената от него преценка за необосноваността и незаконносъобразността на крайните прокурорски изводи са относими „поне към настоящия момент“). Така упражнения съдебен контрол не е предопределил резултатите от новата преценка по чл.242 от НПК, не изключващи прокурорът сам да възобнови спряното наказателно производство, да постанови отново прекратяване и пр.възможности, посочени в същата нормата.

Проверката на БРС в атакуваното определение е следвало да се съсредоточи именно в това, доколко новото произнасяне на прокурора е отстранило констатираните от съда необоснованост и неправилно приложение на процесуалния закон. Предметът на съдебен контрол в производството по чл. 243, ал. 5 от НПК, независимо от основанията за прекратяване на наказателното производство, е ясно посочен – съдът се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство, а не на основанията за спиране, каквато неправилна подмяна е внесена в обжалваното определение. Потвърдителното определение №301/13.07.2021г. по ВНЧД№449/2021г. на БОС, съдържа конкретни съображения по приложението на процесуалния и материалния закон (независимо дали те са израз на съгласие или несъгласие с проверявания съдебен акт). По отношение на предмета, обхвата и ограниченията на съдебния контрол те продължават да се споделят от настоящия състав, по аргументите посочени в п.п.5,6 от същото определение, изложени в отговор на направените в този смисъл възражения в частния протест на прокурора.

Проверката за обоснованост предполага изследване дали установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Преценката за

законосъобразност изисква анализ дали разследването е пълно, всестранично и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност(чл. 13 и 14 от НПК), е достигнал до правилни фактически и правни изводи. В обжалваното пред настоящия състав определение, БРС единствено се е ограничил да провери дали на формално основание за спазени сроковете за постановяване на прокурорския акт и да изложи разсъждения за така ограничения формален съдебен контрол. Липсват съображения по фактическата и правна установеност, възприета от прокурора при преценката му, че не е извършено престъпление от общ характер, т.е. няма извършен съдебен контрол по отношение на изводите на прокурора за липса на престъпление от общ характер. Липсва отговор на оплакванията, съдържащи се в жалбата, с която съдът е бил сезиран. Липсва цялостна и задълбочена проверка по основните въпроси за обосноваността и за законосъобразност на обжалваното пред БРС постановление, която липса може да се приравни на „липса на мотиви“.

Обжалваният съдебен акт е немотивиран, което се явява съществено нарушение на процесуалните правила и налага неговата отмяна , като делото следва да се върне на БРС за ново разглеждане. При новото разглеждане съдебният състав следва да се съобрази с изложеното в настоящото определение и да отстрани допуснатото нарушение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 243 ал.7 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение №1410 от 03.12.2021г. по НЧД№5156 на Бургаския районен съд, с което е потвърдено постановление на Районна прокуратура-Бургас от 29.10.2021г. за прекратяване на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5, т. 1 НПК на наказателното производство по ДП 54/2018 г. по описа на ОслО при ОП-Бургас, пор № 4164/2016 г. по описа на БРП.

ВРЪЩА делото на Районен съд, гр.Бургас за ново разглеждане .

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____